

கருச்சுத்தம்
கருத்துப்பாக்கங்கள்
சிதம்பரம் அல்லது வடலூர்
இராமலிங்கசுவாமிகள்

திருவருட்பா இங்கிதமாவை.

உரு - சிவநானாபையுடையதச்சுராதனத்து

ஸ்ரீரத் இராமலிங்கசுவாமிகளவாகள்

சென்னை பச்சைப்பட்டமுதல் மா காலை

க. வ. திருவிங்கடநாயகிவினால்
இயற்றப்பட்ட உரையுடன்,
குளத்துப் குப்புசாமி முதலியாரால்

கலாரத்தாகா மந்திரசாலையில்

பக்கலில் மயல்பூண்டதும் பெருமான் அவர்மாட்டு மயல்பூண்டமைபோல நடித்ததாகிய விசேடங்களை உணர்த்துதலையே விஷயமாகக் கொண்டுள்ளதாதலின், இது பாடாண்டிணைப் பகுதியதாம். பாடாண்டிணை என்பது ஒருவருடைய ஒளி, ஆற்றல், ஈகை, அளி என்னுமிவற்றை ஆராய்ந்து சொல்பவது ; இதனை * “ஒளியுமற்றவ ழு மோம்பா லீகையும் - அளியுமென்றிவை யாய்ந்துரைத்தன்று.” என்பதனாலும், கடவுளென்றது ஈண்டுச் சிவ பெருமானை யென்பதனை † “முக்கணன் முயக்கம்வேட்ட மக்கட் பென் டிர் மலிவுகைத்தன்று” என்பதனாலும் உணர்க. இப்பாடாண்டிணை புறத்தினைக் குறித்தேனும், ஆசிரியர் ‡ “பாடாண் பகுதி கைக்கிணைப் புறனை.” என்று கூறினமையின் இதுவும் ஆற்றலாதிய சிறப்பினையே, ஒதுதலால் கைக்கிணையகத்தினைக்குப்புறமாக ஆளப்பட்டதென்க.

இந்நூல் இம்மைக்கு, நடவருடங்கட்கு முற்பட்டது. இந்நூலாசிரியர் கருணீகர் குலத்திலே இராமையப்பிள்ளையின் திருக்குமாரராய் கலி 4925-ல் சுபாறுவூர் புரட்டாசுமீன் 21௨ உதித்தவர். கருவிலே திருவுடையாரொன்று விதக்கும்படிச் சின்னஞ் சிறுவயதிலேயே பத்திமேலிட்டு ஆராமையேயுட்பரமனைப் பாடியாடும் பால்மையராயிருந்தனரொன்று எனக்கெழுத்தறிவித்து இறைவரான பெரியகாவணம் முருகேசமுதலியா ரொன்பவர் கூறியுள்ளார். அவர் பெரியகாவணத்தில் இச்சுவாமிகளுடன் வாசித்த ஒருசாலையர். பின்னர் இச்சுவாமிகள் பத்திப்பயிர் வளர்ந்தாங்கு வளர்வுற்றுச் சுலாறுபூதிச் செல்வராய் வதிந்து, ஆதிபுரி ஓளதும்பரக்ஷேத்திரம் முதலிய திருநாமங்களுடைய திருவொற்றியூர்த் தலத்தே வீற்றிருக்கும் திபாகராஜப்பெருமானை நித்தியசேவை செய்தலென்னும் விரதம்பூண்டொழுகி அப்பெருமான் சந்நிதியில் உட்பிராகாரத்தில் அமரும் பாலசுப்பிரமணியப் பெருமான் சந்நிதியிலேயே முதற்புத்தகமும் இரண்டாம் புத்தகமுமாகத் தற்காலம் பதித்துள்ள பிரபந்தமனைத்தும் வெரிதும் பாடியருளினாரென்ப. இவராலருளப்பட்ட இப்போது வெளிப்போந்துள்ளவையையென்றி இன்னும் அச்சியற்றாட் பதிகங்களும் பாடல்களும் பலவுளாவாம். இவ் போத்திரருபமாகப் பாடுதலில் வல்லவரையென்றிச் சொற்செறிவும் பொருட்செறிவும் நயரசூழும் அணியுமமையப் பாடவல்லரல்லரொனச் சிலர்கூறிய பயனில் கூற்றினைக்கேட்டு, இதுவும் பெருமான் நிருவுள்ளம்போலுமேன மதித்துத் தம்பால் அவ்வாற்றல்களும் அமைந்துள்ளமை வெளிப்படுப்பான் பிறர் வேண்டுமோளின்படி இவ்விங்கிதமாலேப் பிரபந்தம் பாடியதாகக் கர்ணபரம்பரை வழக்கமுண்டு. இவ்வாசிரியர் சரித்திரம் இத்தமிழ்நாட்டில் பிரசித்தமாக வழங்கிவருதலின் மற்றவற்றை இங்கு விரித்திலன். இவர் பூர்வகாலத்தையுடைய 19௨ புனர்பூச நக்ஷத்திரத்தில் சமாதிகொண் டமர்ந்தனர்.

* புறப்பொருள் வெண்பாமாலை பாடாண்புடலம் . ௪

† ஷு. சக.

‡ தொல் - பொருள் - புறத்திணை - ௨௫

குறிப்புப் பொருள்மைந்த செர்ச்செறிவுகளே நிரம்பப்பெற்ற இஃதா லுக்கு இலக்கண இலக்கியத் தேர்ச்சியுடைய புலவர்பெருமான்களே ஆசிரி யர்கருத்து ஸ்தொத்ரவழிந்து உரைவகுக்கத்தக்கவர். அது என் டேரல்வார்க்கு எட்டுணையும். இயலாதென்பதைத் தெற்றெனத் தெரிந்துவைத்தும், திருக் கைலாசபரம்பரைப் பொம்மபுரம் ஸ்ரீ சிவஞானபாலையதேசிக ராதீனத்துச் சிதம்பரம் ஈசானியமடம் ஸ்ரீமத் இராமலிங்கசுவாமிக ளவர்களால் யா னும் இச்செண்ணைப் புதுவண்ணாரப்பேட்டை - வித்தியாவிர்த்தி நிலயசபை உபா க்தியாயார் ம - ன - ன - ஸ்ரீ சிவஞானபாலையவர்களும் புரடங்கேட்டபோது குறித்துவைத்த குறிப்புரை யிருந்தமையின், ஒருவாறு தொகுத்தெழுதத் தலைப்பட்டேன். இஃதாற் செய்யுள்களுக்குப் பிறர் தம்மனம் போனவாறு உரைவகுத்தலைக் கண்டமையின் இவ்வாறன்றி யாழ் கேட்டவாறு ஒருரை வரைந்து வெளியிடுன் இஃதாற்பொரு ளாராய்வார்க்கு உதவியாமென்ப துட் டொன்றி, கேட்டபடியே ஆவ்வச் செய்யுள்களில் அமைந்துள்ள செம்பொ ருள் இலக்கணப்பொருள் குறிப்புப்பொருள் முதலிய பொருளுட்பங்களை விளக்கி யெழுதிச் சுவாமிகளவர்களால் பரிசோதிப்பித்து அச்சிற் பதிப்பித்த னன். இவ்வுரையை வெளியிடும்படி மிகமுயன்று என்னை இரவுப்பகலும் துண்டியதேயன்றி அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தப் பொருட்சகாயமும் செய்த ம - ன - ன - ஸ்ரீ சிவஞானபாலையவர்களும் குப்புசாமிமுதலியாரவர்கள் நன்றி மிகப் பாராட்டித்தக்கது. இவ்வாறுமானியரைப்போல மற்றும் சிலபுண்ணியர் சகா யர்களாயின இன்னும் சில நூலுக்கு உரைவகுத்தும் சிலநூல் பரிசோதித் தும் அச்சிற் பதித்து வெளியிடலாகும்.

ஆனபார்களே! தமிழ்ப்பாடையின் அருமைப்பெருமை தெரிந்த தாங்கள் இவ்வுரையில் காணுங் குற்றங்களையும் மற்றும் புதுமையாகக் காணும் நயங் களையும் எனக்கறிவித்து என்னை ஆர்வதிகக் வேண்டுகின்றனன். சுபம்.

இங்ஙனம்

தாழ்மையுள்ள,

க. வ. திருவேங்கடன்.

பரிசோதனபத்திரம்.

பக்கம்.

பிழை.

திருத்தம்.

சு.	அ	தட்டில்
சு.	அரு	அரியார்
எ	நஅ	கொம்பு
கஉ	எ	அறு இடை
கச	கரு	இருந்தது
கரு	உஉ	பெண்ணை
கஎ	உஎ	நகர்
கஅ	அ	நடா
கஉ	உஉ	துரைக்க.
உஎ	ரு	பிழை
பெ	உரு	பாராட்டப்படுவது
பெ	உரு	ருள்ளதி
உஎ	உ	உமது
பெ	அ	ஒவ்வையா
பெ	அ	தனிப்பாட்டு
உரு	க	உயன்கிரு
உஉ	உ	தொடுப்
உஉ	எ	வரயி
உஎ	அ	செழுந்த
உஉ	எ	என்னு
சுஉ	உ	திகர்
சுச	உ	வல்லோம்
சுஉ	சு	என்றோம்
பெ	ரு	என்றோம்
பெ	சு	ஆகாயமே
ரு	ரு	என்றோம்
பெ	சு	நாம்
பெ	சுஅ	யாம்
ருக	கரு	சுருட
ருஉ	கஎ	உளைய
பெ	பெ	உனது
பெ	உரு	என்றோம்
ருச	உரு	வாரம்

தட்டில்
அரியார்
கொம்பு
இடை
இருந்தது
பெண்ணை
நகர்
நடா
துரைக்கலுமாம்.
பிழையை
பாராட்டப்படுவது
ருள்ளத்தி
ஒற்றியிலுழைப்பவரே! உம
திருவள்ளுமலை
உயன்கிரு
தொடுப்
வரயி
செழுந்த
என்னு
திக
வல்லோம்
என்றோம்
என்றோம்
உமகமே
என்றோம்
நாம்
யாம்
சுருட
யாம்
யாம் உனது
கண்மை உறல் எண்மை
வாரம்

யும். சிறுமைதீர்த்தலாதிய விசேடங்கள் குமாரவள்ளலையுங் குறித்துநின்
றன. நன்மைதீமைகளைப் பகுத்துக் காட்டலின் கண்மணிகளை ஈ.வமித்த
னர். எடுத்தகாரியம் இடையூரின்றி இனிதுமுடித்தற்கு ஏற்படைக்கடவு
ளாகிய விநாயகக்கடவன் வணக்கமும், வழிபடுகடவளாய் முருகக்கடவுள்
வணக்கமும் ஒருங்குகூறியபடி. இத்தூலாசிரியர் சென்னையில் வசித்தகாலங்
களில் முருகக்கடவனைச்சுட்டியியற்றிய செய்யுட்களெல்லாம் திருவொற்
றியூரில் ஸ்ரீ படம்பக்கநாதர் சந்நிதியின் உட்பிரகாரத்தில் வீற்றிருக்கும்
முருகக்கடவுளைச்சுட்டியே யியற்றினரென்பதும், அக்கடவுளே இவர்க்கு
உபாசனாமூர்த்தி யென்பதும் பிரசித்தம். இங்ஙனமே, பிறரும் சிவனுட்க
ளிலே காப்புச்செய்யுளில் கந்தவேளையுங்கலந்து துதித்திருப்பதும் காண்க.

பாடாண்டிணை.

கடவுண்மாட்டு மாணிடப்பெண்டிர் நயந்தபக்கம்.

(வினாவுத்தரம்.)

அறசீர்க்கழிகெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவார்கமலத்தடம்பணை சூழ்செல்வம்பெருஞ்சீரொற்றியில்வாழ்
மருவார்கொன்றைச்சடைமுடிகொள்வள்ளவிவர்க்குப்பலிகொடுநர்
ஞெருவாதடைந்தேனினிநமக்கிங்குதவவருந்தோறுண்முலைமே
லிருவாரிடுந்யென்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) திரு ஆர் கமலம் தடம் பணை சூழ்செல்வம் பெருஞ்சீர் ஒற்றி
யில்வாழ்—இலக்குமி குடி.கொள்ளும் செந்தாமரைமலர்கள் செறிந்த தடா
கங்களும் வயல்களும் சூழ்ந்ததாய்ச் செல்வத்தோடு பெரும்புகழ்ப்படைத்த
திருவொற்றியூரில் வாழ்கின்ற; மரு ஆர் கொன்றை சடைமுடிகொள் வ
ள்ளல் இவர்க்கு பலிகொடு—மணநீரம்பிய கொன்றைமாலிகையணிந்த ஈ
டாம்குடத்தையுடைய கடவுளாகிய இத்தியாகேசப்பெருமானுக்கு (இடிதற்
பொருட்டி) பிச்சையைக்கொண்டு; நான் ஒருவாறு அடைந்தேன்—யான்
அகலாது அணுகினன்; இனி நமக்கு இங்கு உதவ வருந்தோறு—இனி
மேல் எமக்கு ஈண்டு அன்னமரிக்க வரும்பொழுதெல்லாம்; உன் முலை
மேல் இருவார் இடுகீ என்கின்றார்—உனது தனங்களில் இருவாரை நீ இடு
வாய் எனக்கூறுகின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்—அடி தோழியே இவ்வா
றுரைப்பதன்பொருள் என்ன? எ-று.

(வி-து.) கொடு கொண்டுஎன்பதன் இடைக்குறை. மேல் ஏழனுருபு.
வள்ளல் - வரையாதுகொடுப்போன். இது இத்தலத்திலே வேண்டுவார் வே
ண்டிவதே யீவோராய்த் தியாகேசரெனத் திருகாமங்கொண்டு பெருமான் வீற்
றிருத்தலை யுணர்த்தியபடி. பின்வந்திடங்கடோறும் இதுவே பொருளை

நக் கொள்ளல் நேர். ஒருவாதென்பது நீங்காதெனவும் ஒருவம்பெனவும் பொருள் படுதலின், அதற்கெதிராக இருகச்செனவும் இரு வம்பெனவும் பொருள்பட இருகாரென்ற ரெனவும்; நான்ஒருவம்புசெய்தேன் அதற்கிவர் இருவம்புசெய் நீளரெனவும், உதவவருந்தோறும் உனது கற்பில் வழ னாதிரு, கெண்டிவந்தது தீர்த்தமேல் வார், அன்னமேல் இடி, இன்னுமீ கா தற்பெருக்கால் உனது தனங்கள் பூரித்தலின் ஒருகச்சமையாது இருகச்ச ணிக என்றரெனவும் இங்ஙனம் பலபொருள்கொள்ளக்கிடப்பதோர்க. இரு கச்சணிதலை *‘இயுமிருவாரெழினொருவாமிக்கவலி—வீயு மெனவெழுந்தவெ ம்முலையான்’* என்பதனானும் உணர்க. முலை-தனம், முல்லை, (கற்பு.) ஏடி தோழிமுன்னிலை; விளியேற்று நின்றது. தான் அசை.

தண்ணீர்மலரைமதிநதியைத்தாங்குஞ்சடையாரிவாதமைநா னண்ணலொற்றியிருந்தவரேயையரேநீர்யாரென்றே னண்ணரிடத்துமப்பலத்துநடவாதவர்நாமென்றுசொலி யெண்ணாதருகேவருகின்றாரிதுதான்சேடியென்னே.

(இ-ள்.) தண் ஆர் மலரைமதிநதியை தாங்கும் சடையார் இவர் தமை நான்—குழிர்ச்சிபெற்ற கொன்றைமலரையும் சந்திரனையும் கங்கை யையும் ஏந்தும் சகீடமுடியையுடைய இத்தியாகேசப் பெருமானையான்; அண்ணல் ஒற்றியிருந்தவரே ஐயரே நீர் யார் என்றேன்—அண்ணலே! திரு வொற்றியிருந்தவரே! ஐயரே! நீர் யாரெனவினாவினேன்; நாம் நண்ணரி டத்தும் அம்பலத்தும் நடவாதவர் என்று சொல்லி—யாம் (நம்மை) அணுகா தாரிடத்தும் அம்பலத்திலும் நடவாதவர் என்று (விடை) கூறி; எண்ணது அருகே வருகின்றார்—யோசிக்காது சமீபத்தில் அணுகுகின்றார்; ஏடி சேடி இது என்? என்று.

(வி-து.) ஒற்றியிருந்தவரே ஐயரே யென்பது திருவொற்றியூரிலம்ப வரே! மிராமணகுலத்தவரே! எனவியந்தேனாகவும், இவர் ஒற்றியிருந்தனிராக லின் எம்மரபினரோ வெனச் சந்தேகிக்கத்தக்கவரே நீர்யாரென வினாவி யதாகக் கொண்டனரெனவும், நடவாதவரென்பது-நண்ணரிடத்துச்செல் னாதவர், அம்பலத்திலே காளியோடி நடனவாதையுடையவர் எனப் பொ ருள்பட்டி நிற்பதன்றியும், நீ நண்ணினமையானும் நின்னல் ஆழகிய பலன் சித்தித்தலானும் நின்னினின்றும் யாம் நடவாதவரே யென்றொனவும், நண்ணரிடத்தாநட, அம்பலத்து வா, தவர்நாம் என்றரெனவும், இங்ஙனம் பலபொருள்பட்டுநிற்பதோர்க. அண்ணல்-பெருமையிற் சிறந்தோர்; இது வி ளியேற்றது. நண்ணர்-பகைவர், அணுகத்தக்கவர். அம்பலம்-சபை, அழகிய பிரயோசனம். அருகுவருதல்-இனி ஒற்றியிருந்தவராகேமெனக் கூட்டத்தை நடி அணுகவருதல்.

பித்தினிமண்சுமந்தவொற்றிப்பிச்சைத்தேவரிவர்தனமநான்
றட்டின்மலர்க்கையிடத்தெதுவோதனத்தைப்பிடியுமென்றனரத்தேன்
மட்டினொருமூன்றுடனேமுமத்தர்தலைச் சென்றுசொலி .
யெட்டிமுலையைப்பிடிக்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னேயே .

(இ-ள்.) பித்தின் சுதி மண் சுமந்த ஒற்றி பிச்சை தேவர் இவர்தமை—பித்
டின் பொருட்டு வைகையாற்றின் மண்ணை முடியிற் சுமந்தவரும் திருவொற்றியூ
ரில் வாழ்பவரும் பலியேற்றுண்பவருமாகிய இக்கூவுளை; தட்டின் மலர் கை
யிடத்து எது—(கெடுதித்தலில்) தடைபடாத செந்தாமரை நிலர்போலும் கரத்
தில் (உள்ளது) என்னை? ஓதனத்தை பிடியும் என்று நான் உரைத்தேன்—அ
ன்னத்தை (அதில்) ஏற்றக்கொள்ளும் என்று நான் பகர்ந்தேன்; ஈது மட்
டின் ஒரு மூன்றுடன் ஏழு மத்தர்தலை என்று சொல்லி—இது எமது
கையிலுள்ளது தேனையுடைய ஒருபதுமத்தரின் (பிரமாவின்) சிரம் என்று
(இவர்விடை) கூறிவிட்டு; எட்டி முலையை பிடிக்கின்றார்—தாவி (என்) த
னத்தைப் பற்றுக்கின்றார்; எடி சேடி இது என்? ஏ-று.

(வி-தி.) கையிடத்தது எது ஓதனத்தைப் பிடியுமென்றவழி எது வெ
ன்னுங் கேள்விக்குப் பிரமதேவர் கபாலமென விடையீந்து, ஓதனமென்ப
தன் ஓகாரத்தை முந்திய எதுவென்பதனொடு புணர்த்த வினாவைச் சொ
ல்லாகக்கொண்டு தனத்தைப்பிடிக்கின்றாரென்பது. ஒரு மூன்றுடன் ஏழு
ஒருபது; இத்துடன் மத்தரென்பது சேர, ஒரு பதுமத்தரென்றார், முன்மடி
ந்த பிரமதேவருள் ஒருவரை யுணர்த்துகின்றது.

மடையிற்கயல்பாயொற்றிநகர்வள்ளலாகுமிவர்தமைநா .
னடையிற்கனிவாற்பணியென்றேயருளீருரியிருடையென்றேன்
கடையிற்படுமோர்பணியென்றேகருதியுமைத்தேயென்றுமைத்தென்
னிடையிற்கலையையுரிக்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னேயே .

(இ-ள்.) மடையில் கயல் பாய் ஒற்றிநகர் வள்ளல் ஆகும் இவர்தமை—
நீர்மடையிற் சேல்கள் எதுவொற்றிப்பாயும் திருவொற்றியூரி லமரும் தியா
கேசமாகிய இவரை; நான் அடையில்—யான் உம்மிடம் வந்தடைந்தால்; உரி
நர்உடை கனிவால் பணி என்றே அருளீர் என்றேன்—உம்முடைய தோலா
கிய குளிர்த்த ஆடையைப் பட்டாடையென்றே ஹக்கத்தால் அருள்கின்
றில்லை என்னிசைத்தேன்; (யானிலுசைத்தது) கடையில் படும் ஓர் பளிஎன்றே
கருதிக்கடையிற்பொருந்திய பட்டாடையென்றே சிந்தித்து; உரைதேம்
என்றுரைத்து—நின்னுரை மிசவினிடென்று கூறி; என் இடையில் கலை
உரிக்கின்றார்—என்மருங்கிலுள்ள ஆடையை யவிழ்க்கின்றார்; எடி சேடி இது
என்? ஏ-று.

(வி-தி.) தோலாகிய பட்டாடையை அருளீரென்றேயருக, இவர் அவ்வாக்கி
யத்தை “அருளையுடையர் எனதுடை (பஞ்சயதன்றிக்) கடையிற் பொருந்

‘திம்தொரு புதியபட்டாடையென்றே கருதி உரியீர்’ என்றதாகக்கொண்டு, கலையை யுரிகின்றாரென்பது. தொடுத்தும் பரிசுத்தமுடைமைதோன்றக் கடையிற்பரிமோர்பணியெனவும், தமதாடை முதலியவற்றினும் தாழ்ந்தன வாயினும் தலைவாகுடையாதிவற்றை வெஃகல்விருகமங்கைய ரியல்பாகலின், உரியுடையாரூரொனவுங் கூறியதென்க. பட்டாக விதப்பதை * “பெட்டுப் பட்டாவுரி கொண்டோன்றென் வெங்கைப் பிரான்” என்பதனானும், தலை வராடை வெஃகலை † “பட்டினை யொழித்தனன் அசமுக்காமெனா நின்றகிலி னுக்கே” என்பதனானும் அற்க. பணியென்றது-பாற்கடல் கடைதலிற்பட்ட வாசகியென்னும் பணியெனக்கருதி, ‘வா, சுஷ்பாயாக் என்றாரூர்’; உடை யுரியீர்; என்றதாகக்கொண்டு கலையையுரிகின்றாரெனலுமாம். இப்பொருட்க ண்கணிவாற்பணியென்பதற்கு, முதிர்ந்த வாலையுடைய பணியெனவும், கடை -முதலிலைத் தொழிற்பெயரெனவுங்கொள்க. அன்றியும் ‘உரிஉடையீர் உம க்குத் தொண்டுசெய்தொழுநடுவ பணிப்பீராக’ என்றதாகக்கொண்டு யான் கேட்டது இறுதியிறங்கடையும் ஒரு தொண்டையே என்று சிந்தித்து (அதற் கு வக்கினமாக) என்னிடத்துள்ள கலையைக் கலாகின்றாரெனினும் பொருந் தும். இதிற கலை என்றது கலாதி தத்துவங்களை.

மன்றன்மணக்குமொற்றிகர்வாணராகுமிவர் தமையநா
னின்றன்பொடுக்கையெத்தனத்தையெற்றேரர்கலத்திற்கொளுமென்றே
னன்றன்புகடையாயென்கலத்தினுங்கொண்டிடுவேமென்றுசொலி
யென்றன்முலையைத்தொடுகின்றாதிதுதான்சேடியென்னே.

(இ-ள்.) மன்றல் மணக்கும் ஒற்றிகர் வாணர்ஆகும் இவர்தமை—சேரலை களில் மணம்வீசாரின்ற தருவொற்றியூரின்கண் வாழ்பவராகும் இவரை; இன்று அன்பொடும் நான் கைவந்து அனத்தை ஓர்கலத்தில் ஏற்று கொளும் னேன்றேன்—யான் இன்று அன்பிடுனும் கையிற்றுகிய அனத்தை ஒருபா த்திரத்தில் பெற்றுக்கொள்ளும் என்றேன்; அன்பு உடையாய் நன்று நாம் எண்கலத்தில் கொண்டுவிடேவம் என்று சொலி- அன்புடையாளே! கல்லதுயாம் எட்டுக்கலத்தில் ஏற்றுக்கொள்வேம் என்று கூறி; என்நன் முலையை தொடுகி ன்றார்—என்னுடைய தனத்தைத்திண்டுகின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-து.

(வி-து) கை வந்து அனத்தை ஏற்று ஒருகலத்திற்கொள்ளும் என்று கூறிய வாக்கியத்தை அவர் (யாங்கன்) கையெம் (கோபியேரீம்) தனத் தை மேற்று ஒருகலம்போலக் கொள்ளும் என்னும் பொருள்படக் கூறிய வாக் கியமாகக்கொண்டு, அன்புடையவனே! ஒருகலத்திலன்று எண்கலத்திற்கொ ள்கின்றோமென்று கூறி, எனதுதனத்தைத் தொடுகின்றாரென்பது. எண்கலம்- எட்டென்னும் எண்ணைக்குறிக்கும் அகரவக்கரம் சேர்ந்தகலம்; அகலமென்ற படி; அகலம்-மாற்பு. கலம்-பாத்திரம், ஆபரணம்.

கோமாற்கருளுந்திருவொற்றிக்கோயிலுடையாரிவரைமத
மாமாற்றியநீரேகலவிமகிழ்ந்தின்றடியென்மனையினிடைத்
தாமாற்றிடக்கொண்டேருமென்றேன்றாவென்றார்தந்தாலென்னை
யெமாற்றினையென்கின்றரி துதான்சேடியென்னே! *

(இ-ள்.) கோமாற்கு அருளும் திருவொற்றிக்கோயில் உடைமார் இவரை—
தொண்டைமான் சக்கரவர்த்தியாருக்கு அருள்புரிந்த திருவொற்றியூரில் திரு
க்கோயில்கொண்டெழுந்தருளியவராகிய இவரை; மதமாமாற்றிய நீர் கைல்-மத
யானையை வென்ற நீர் செல்லந்; இன்று அடியென்மனையினிடை அவி ஆற்
றிட—இன்று அடியென்விட்டில் உணவுசித்தப்படுத்த; தாம் மகிழ்ந்து கொண்
டு ஏகும் என்றேன்—தேவரீர் உவந்து உட்கொண்டு செல்லும்என்று கூறினே
ன்; தா என்றார்—கொடுப்பாயாக என்று கட்டளையிட்டார்; சந்தால் என்னை
மொற்றினையே என்கின்றார்—கொடுத்தால் என்னை மொற்றிவிட்டனையேஎன்
றிசைக்கின்றார்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) திருமாலுக்கருளும் இவரையெனினும், மாந்தாதாவுக்கு அருளிய
இவரை எனினும் ஆம். நீர்கலவியின் மகிழ்ந்து அநுபவித்தேகும் என்றதாத்
க்கொண்டு மொற்றினையே என்கின்றாரென்பது. என்னையென்பது ஒருவரா
லும் மொற்றுதற்கரிய என்னை யெனவும், இஃதொருவியப்பென்னை யெனவும்
பொருடந்த நின்றது. மொற்றல் - நீரேயென்ற எகாரத்தைப் பிறிதுமொழி
யின் முதலெழுத்தாக மாற்றலுமாம். ஈ

அம்மாலயனுங்காண்பரியீர்க்கமரும்பதிதான்யாதென்றே
னம்மாலுடையாயொற்றுதற்கோரெச்சமதுகண்டறியென்றார்
செம்மாலிஃதொன்றென்னென்றேன்றிருவேபுரிமேற்சேர்கின்ற
வெம்மான்மற்றொன்றென்கின்றரி துதான்சேடியென்னே!.

(இ-ள்.) அம்மால் அயனும் காண்பு அரியார்க்கு-அத்திருமாலும் பிரம்தே
வரும் காணுதற்கரிய தேவரீருக்கு; அமரும் பதியாதுஎன்றேன்-வீற்றிருக்குநீ
தலம் எதுவென்று வினாவினேன்; இம்மால் உடையாய்—(மது நகர்தெளி
யாத்) இம்மயக்கமுடையவனே!; ஒற்றுதற்கு ஒர்எச்சம்—ஒற்றுதல்வினாக்குரிய
தொரு எச்சமே மது பதியாம்; அதுகண்டு அறி என்றார்—அப்பதியை நீ யு
கித்துணர்வாயாக என்று பணித்தார்; செம்மால் இஃது ஒன்று—பெருமை
யிற் சிறந்தவரே! இஃதொரு பெயரேயாம்; மற்று ஒன்று என் என்றேன்—
அத்தலத்திற்குரிய பிறிதொரு பெயர் யாதென்று வினாவினேன்; திருவே—
இலக்குமிபோல்பவனே!; புரிமேல் சேர்கின்ற எம்மான் மற்று ஒன்று என்கி
ன்றார்—புரி யென்னுமொழி பின்னே சேரப்பெற்ற எமது மூலப்பகுதி
பெயரேபிறிதொருபெயர் என்றியம்புகின்றார்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) உம்மை மாலென்புழியுங் கூட்டப்பட்டது. தான் அசை. ஒற்று
தல் வினைக்குரியஎச்சம் ஒற்றி என்னும் வினையெச்சம். அவ்வொற்றி யென்
னும் சொல்லாலுணர்த்தப்படும் ஊர் ஒற்றியூர். ஒற்றுதல் - உளவறிதல். மான்
மூலப்பகுதி; இது பலதத்துவோற்புத்திக்கு மூலமாதல் பற்றி மூலப்பகுதி

பெயுனப்பட்டது. ஆலம் ஆதியாகலின் புரிமேற் சேர்கின்ற மானென்பது ஆதி புரிநியன்னும் அத்தலத்திற்குரிய பிரிதொருபெயரையுணர்த்தியபடி. தலைவி செம்மாலென் விளித்தமையால், தலைவர் திருவேயென விளித்தாழென்க. எ

கண்கள்களிப்புவீண்டுநிற்குங்கள்வரிவருரொற்றியதாம்
பண்களியன்ற திருவாயாற்பலிதாவென்றூர்கொடுவந்தேன்
பெண்கடரலீதன்றென்றூர்பேசப்பலியாதென்றேனின்
னெண்கண்பலித்ததென்கின்றூரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) சண்கள் களிப்ப ஈண்டு நிற்கும் கள்வர் இவர் ஊர் ஒற்றியாம்—
எனது கண்கள் களிப்புறுமாறு ஈண்டு எழுந்தருளிரிற்கும் கள்வரான் இப்
பெருமானது ஊர் ஒற்றிக் கராமும்; பண்கள் இயன்ற திருவாயால் பலிதா
என்றார்—இசைபாடிவந்த திருவாக்கால் பிணைத்தருவாய் என்றனர்; கொடுவந்
தேன்—யான் இடிதற்குப் பிணைக்கையக் கொணர்ந்தேன்; பெண்கள் தரல்
ஈது அன்று என்றார்—இதுகண்ட இவர் பெண்கள் தருவது இப்பிணைக்கால்
வே என்றார்; பேச அப்பலியாது என்றேன்—தேவரீர் குறிப்புமொழியிற்
கூறும் அப்பிணைக்காதோ? (அறைவீர்) என்றேன்; நின் எண் கண் பலித்தது
என்கின்றார்—பெண்ணே! நினது எண்ணத்திற்குன்றியதெதுவோ? அதுவே
என்கின்றார்; எடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) கள்வரென்றது-உயர்கடோறும் கலந்திருந்தும் அவற்றா லுண
ரப்படாதுள்ள நிலைமைநோக்கி என்க. ஒற்றியது என்பதில் அது பகுதிப்
பொருள் விசுதி; இங்ஙனம் வருமிடந்தோறங் கொள்க. பலிதாவென்பது
எமதென்கண்ப்படி பலித்தவனே யெனவும், பெண்கள் என்பது பொதமொழி
யேனும் வாழ்க்கைத்துணைவியுரெனவும், பேசப்பலியாதென்பது இவ்வண்
ண்ம் வேசில் உமக்கு ஒன்றும் பலியாதெனவும், எண்கண் பலித்ததென்பது
எண்ணத்தின்கண் அல்லது எண்ணப்படுங் கண்ணின்கண் பலித்ததெனாகவும்
பேசப்பலியாதென மருந்தெல் குய்யமொழியன்றி மெய்ம்மைமொழியன்றெ
னவும் இங்ஙனம் பிறபொருள்பட்டு நிற்பதும் ஓர்க. எண்கண்ணென்பதற்கு
அக்கண்ணென அகரச்சுட்டாக்கலுமாம். பலித்தல்-கூட்டவியைவுவாய்த்தல்.
ஆராமகிழ்வுதருமொருபேரழகரிவருரொற்றியதா
சூராய்விருந்தோனோவென்றார்நீர்தான்வேறியுங்கிலையென்றேன்
வாரார்முலையாய்வாயமுதுமலர்க்கையமுதுமணையமுது
மேராயுளவேயென்கின்றூரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) ஆராமகிழ்வுதரும் ஒரு பேரழகர் இவர் ஊர் ஒற்றியதாம்—அது
பலிக்கத்தெவிட்டாத மகிழ்வைத்தரும் ஒப்பற்ற மிக்க சுந்தரராகிய இவரது
ஊர் ஒற்றிக் கராம்; சூராய் விருந்து உண்டோ என்றார்—எனக்கு நோர்மையா
க வேறுவிருந்து வந்ததண்டோ என்றனர்; நீர்தான் வேறு இங்கு இலை எ
ன்றேன்—தேவரீரேயுன்றி வேறொருவரில்லை என்றனன்; வார் ஆர் முலை
யாய்—கச்சையார்ந்த கொங்கையுடைகாய்!; வாயமுதும் மலர்க்கையமுதும்

மனையமுதம் வராய் உளவே என்கின்றாள்—வாயமுதமும் மலர்போன்ற காத தெடுத்தவந்த அமுதமும் மனையிலுள்ள அமுதமும் அழகாக அமைந்திருக்கின்றனவே என்கின்றாள்; ஏடி சேடி இது என்? ஏ-று.

(வி.கு.) கோராய் வராய் வினையெச்சத்திரிபுகள். கோர்-கோர்மை, தருகி. நீர் தான் என்றதை ஜலமே என்று கூறியதாகக் கொண்டு மூவகை யமுதிருக்க இங்கனம் மொழிவது தகுமோ? என்று கூறியபடி, வாயமுது - அமுதுபோலும் வசனம், அதாபானம். கையமுது - கையிற் கொணர்ந்த அன்னம், கையாற் றியும் ஆவர்கனமாதியை. மனையமுது - வீட்டிலுள்ள அன்னம், கலப்பின்பம்.

அடுத்தார்களுமொற்றிநகரையர் இவர்தாம்—தம்மை யடுத்தோர்களுமென்றாகமதடீர்கண்டு நாயங்கொளுமென்றேன் கொடுத்தாய்கண்டதிலையையங்கொள்ளுமிட னாகுந்நிதிங்கலையை யெடுத்தாற்காண்பெமென்கின்ற ரிதுதான்சேடியென்னேமே

(இ-ள்.) அடுத்தார்க்கு அருளும் ஒற்றிநகர் ஐயர் இவர்தாம்—தம்மை யடுத்தோர்களுங் குணத்தான ஒற்றிநகர் நாயகராகிய இவர்; மிக தாகம் கடுத்தாம் என்றாள்—மிகவும் தாகம் அதிகரிக்கப் பெற்றேமென்றாள்; (அதற்கு நான்) கடிதடம் நீர்கண்டீர் - மலர்மணம் வாய்ந்த குளத்தில் சலகதைக் கண்டேயிருப்பீர் (அகலினை ஆவழிப் பாசுகக் க - வீர்); ஐயம் கொளும் என்றேன்—பிண்கூயை இருகு ஏற்றுக் கொள்ளுபென்றேன்; (இதற்கிவர்) கொடுத்தாய்கண்டதிலை ஐயம் கொள்ளும் இடம் சூழ்ந்திடம் கலையை எடுத்தால் காண்பேம் என்கின்றாள்—கொடுத்தனை கண்டதுயாத் திரமிலலை ஐயங்கொள்ளும் இடத்தைச் சூழ்ந்த கலையினை நீக்கினால் காண்போம் என்கின்றாள்; ஏடி சேடி இது என்? ஏ-று.

(வி-கு.) கடிதடமே கண்டிள்ளி ராசலின் ஐயங்கொளும் என்றேனாக, இவர் நிதம்பத்தை நீர் கண்டாராகலின் அதிவுக்கும் பிண்கூயை துகருமென்றதாகக் கொண்டு, நிதம்பமும் பிண்கூடியும் உள்ளபடியிந்தும் யாம்காண்பெற்றநிலைம்; இடையே மறைத்தள்ள ஆட்டமை நீக்கின் காணவும் துகரவும் பெறுவேம் என்கின்றாள் போலும் இது என் என்றபடி. இனி, தாக மிக்கோம் என்றாராகலின், என்னிடை யுள்ளது உமதுதாகத் தணிக்கவல்ல கடிதடமே நீர்கண்டீர் இதுமுதன்மைபெற்ற ஜலம் உட்கொள்ளுமென்றிச்சேன்; இவர் நீர்த்த பொருளை மறைத்தள்ளகலையை நீக்கின் காண்பெமென்கின்றாள், இது என் என்னலும் ஒன்று. தாகமென்பது நீர்வேட்கையையும் காமவேட்கையையும், கடிதடமென்பது மலர்மணமிக்க தடாகதையையும் மகவிரங்குலையும், நீரென்பது முன்னிலையையும் ஜலத்தையும், கண்டென்பது முன்னிலை வினையற்றதையும் முன்னிலையையையும், ஐயமென்பது பிண்கூயையும் அழகியஜலத்தையும், ஐயங்கொள்ளுமிடமென்பது உண்டோ இல்லையோவென ஐயுறுதற் கிடமான இடையையும் கரத்தையும், கலையென்பது இடையாடையையும் பிண்கூயை மறைத்துக் கொணர்ந்த கையாடையையும் உணர்ந்தி நின்றன.

இந்தாரிதழியிலங்குசடையேந்தலிவருரொற்றியதாம்
வந்தார்பெண்ணையமுதென்றார்வரையின்சுதையிங்குண்டென்றே
னந்தார்சூழலாய் பசிக்கினும்பெண்ணுசைவிடுமோவமுதின்றே
லெந்தாரந்தாவெண்ணாரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) இந்து ஆர் இசுழி இலங்குசடைவந்தல் இவர் ஊர் ஒற்றியதாம்—
சந்திரனும் ஆத்திமலரும் கொன்றை மலரும் திகழப்பெற்ற கோடரத்தையு
டைய தலைவராகிய இவரது ஊர் ஒற்றிநகராம் ; வந்தார் பெண்ணே அமுது
ண்ணார்—(என்னருகில்) வந்தவராய்ப் பெண்ணே ! அமுது தருவாய் என்றனர்
; இங்கு ஊரை இன் சுதை உண்டு என்றேன்—இங்கே (ஐயமே!) கொள்ளத்
தக்க இளியபால் உண்டு கொள்ளுமென்றேன் ; அந்தார் சூழலாய்—அழகியமா
லே சூழலு கூடதலையுடையவளே ! ; பசிக்கினும் பெண்ணுசை விடுமோ—பசித்
திருக்கினும் பெண்ணுசை யகலுமோ ? ; அமுது இன்றேல்—அமுதுஇல்லையா
னால் ; எம் தாரம் தா என்கின்றார்—எமது தாரத்தையாவது தருவாய் என்கின்ற
னர் ; ஏடி சேடி இது என்? என்று.

(வி-கு.) ஏந்தல் - ஏந்துதல், வவராலும் ஏந்தத்தக்க புகழினையுடையவர்
என்றபூழி, தொழிலாகுபெயர். வந்தார் - முற்றெச்சம். அமுதென்று கேட்ட
தற்கிணங்கச் சுதைபுண்டென்றது சொன்னயம். வரையின் சுதையென்பது
கொள்ளத்தக்க இளிய பாலெனவும் மலைத்தேனெனவும் பொருள் பயப்ப
வும். இவ்வுங்ஙனம் கொள்ளாது மலைமகளாகிய பார்வதியாரெனப் பொருள்
கொண்டு அமுதிடுதற்கு மனமின்றேல், எம்மனையாகிய மலைமகளைத்தா எ
ன்கின்றார். அமுதின்றேன இன்னம் மொழியுரையாது யான் இங்ஙனம் சுதை
யுண்டெனச் சொற்றதாகக் கொண்டனமோ இதுஎன்னே? என்பது. சுதை -
பால், அமுது, மகன். கக

தன்னந்தனியாயிங்குநிற்குஞ்சாமியிவருரொற்றியதா
மன்னந்தனுவீரென்றார்நானழைத்தினின்றையன்னமிட
முன்னம்பிபோயிற்றென்றார்முன்னின்றகன்றேனவிவ்வுன்ன
மின்னந்தருவாயென்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) தன்னம் தனியாய்இங்கு நிற்கும் சாமி இவர் ஊர் ஒற்றியதாம்—
மிக்கதனியாய் இங்கு நிற்கின்ற கடவுளாகிய இவரது ஊர் ஒற்றிநகராம் ;
அன்னம் தருவீர் என்றார்—பெண்களே ! அன்னத்தை உதவுவீர் என்றீர்கள் ;
அன்னமிட நினைநான் அடைத்தேன்—இவர்க்கு அமுதளிக்கத் (தோழி
யே!) நினை யானழைத்தனன் ; முன்னம் புகி போயிற்று என்றார்—முன்
னிரந்த பசி ஒழிந்ததென்றனர் ; முன் நின்று அகன்றேன்—இது கூறலும்
இவர் முன்னின்றும் மீண்டனன் ; இ அன்னம் இன்னம் தருவாய் என்கின்
றார்—இந்த அன்னத்தை இன்னுமொருமுறை தருதி என்கின்றனர் ; ஏடி
சேடி இது என்? என்று.

(வி-கு.) தன்னந்தனியென்பதா பென்னம்பெரிது சின்னஞ்சிறிது தன்னங்கரிது என்பன போலத் தனிமை மிகுதியை யுணர்த்துவதோர் சொல்லி. முன்னமென்பதில் அம் சாரியை. அழைத்தற்கு முன்னமேயெனலுமா. தோழியை யழைத்த இன்ருரலோசையே படியாற்றிற்றென்பார் பரிபேயிற்றெனவும், இவ்வன்ன நடைபை இன்னுமொருகால் நடந்து கர்ட்டுகி என்பார் இவ்வன்ன மின்னந்தருவாயெனவும் கூறினார். கூறவே, இன்ருரலோசையும் இனியநடையுமே அமையும், வேறுணவும்வேண்டிமோ? என்றாயிற்று கச

மாறவழகோழங்குநிற்கும்வள்ளலிவருரொற்றியதாம்
வீரமுணவீயெக் றார்நீர்மேவாவுணவிங்குண்டென்றேன்
கூறமகிழ்வேகொடுவென்றார் கொடுத்தாலிதுதானென்றே
யேரவழக்குத்தொடுக்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) மாற அழகோடு இங்கு நிற்கும் வள்ளல் இவர் ஊர் ஒற்றியதாம்—நீங்காத அழகுடன் இங்கு நிற்கின்ற கொடையாளரான இவரது ஊர் ஒற்றியதாம்; வீறு ஆம் உணவு ஈ என்றார்—பெருமை தங்கிய நல்ல உணவு நல்குவை என்றனர்; நீர் மேவா உணவு இங்கு உண்டென்றேன்—நீரோடு கலவாத சுத்தவுணவு இங்கு உண்டு என்றனர்; கூறமகிழ்வே கொடு என்றார்—பெண்ணே! இது சொல்லப்படாத மகிழ்வதந்தது தருகி மென்றனர்; கொடுத்தால் இதுதான் அன்று என்றே—கொடுக்கப்புகில் இது அல்ல வென்று; ஏரவழக்கு தொடுக்கின்றார்—பிறரொட்வாத அழிவழக்கைத் தொடுக்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-கு.) புனல் கலவாதவும் புதியவும் கனிபாதிவருமாகிய உணவுக்களைச் சட்டி நீர் மேவாவுணவென்று உணர்த்தினேனாக; இவர் தவக்கோலமுண்டிய நீர் நுகுதலும் மேவியவுணவு பேரின்பமளிப்பவையே அவை ஈங்குக்கட்டார்; நீர்மேவாத சிற்றின்பமளிக்கு முணர்வ ஈங்குள்ளன என்றதாகக்கொண்டு; யான் அவ்வணவுகளைத் தரிசை நீ கூறியது ஈதல்லவேயென்று நியாயச்சபைக்கே லாத வழக்கை யினைக்கின்றாரென்பது, நீரென்பது ஜலத்தையும் முன்னிலையையும், மேவா வென்பது கலவாத விரும்பாத வெண்ணும் பொருளையு, உணவென்பது உணவையும் அதுபவத்தையும் வினக்கி நின்றன. நீர்மேவாவுணவென்பது நீர்விரும்பிய விடம்போல்வதல்லாத வுணவெனவும் பெருள் பட்டிநற்பதோர்க. ஏரவழக்கு - பிறமகளிரைக்காதலித்தோர் அது காரணமாக இசைக்கும் அநீதிவழக்கு.

உண்மையுடையா திருவொற்றிவாணரிவந்தர்பலியென்ற
ருண்மைபறிவீர்பலிபெண்மையுணர்வீரென்னுழையென்றேன்
பெண்மைபரிந்தாய்நன்மையிற் பெய்ச்சுவலிக்கென்றடைந்ததுகா
மெண்டையுணர்ந்தேயெனகின்றாரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-அ.) வண்மை உடையார் திருவொற்றிவாணர் இவர்தாம் பலி என்றார் உகொடைக்குணமுடையராய்த் திருஒற்றியூரில் வாழ்பவராகிய இவர் பலி என்று வந்தனர்; உண்மை அறிவீர்—உண்மையை உணர்ந்தவரே!; என்னுழை பலி எண்மை உணர்கிலீர் என்றேன்—என்னிடத்தில் பிச்சை வேறும் எளிமையை அறிவிலீர் என்றேன்; பெண்மை சிறந்தாய் நின் உயரில் பேசும் பலிக்கென்று நாம் அடைந்ததும்—பெண்ணியல்பிற் சிறந்தவரே! நினது இல்லத்தில் வியக்கும் பிணைக்கென நாமடைந்ததும்; என்மை உணர்ந்தே ஒண்கின்றார்—நீ எளிமையிற் பிணையுளிர்ப்பை யென்பது துணிகின்றேன் என்கின்றார்; ஏடி சேடி இது என்? ஏ -று.

(வி-து.) அறிவீர் - காலமயக்கு. பெண்மை - பெண்தன்மை; எம் தன்மைப் பொருட்டி. கொடைக்குணத்தரையும் உண்மையுணர்ந்தவராய் மிருக்கிற நீர் பெண்ணியல்புடைய என்னிடம் ஏற்றல் இழிவென வணர்ந்தீரில்லை என்றேனாக; இவர் பலி எண்மை என்பதற்குப் பலிக்கும் இலேசுத்தன்மை எனப்பொருள் கொண்டு பலியெண்மை யுணர்ந்தே அடைந்தது என்கின்றாரென்பது. இவர் பலி வேண்டுமென்னலும், யான் எனதுள்ளத்தள்ள மையை யறிவீர், அந்த மையிருத்தலால் என்னுழைப் பலியெளிதாகச் சித்திக்குமென்பதை யுணர்கிலீரென்றேனாக; நாம் அடைந்ததும் என்மை யுணர்ந்தே யென்கின்ற ரென்பதொரு பொருளுணைக்கடையும் அறிக. எனவே, அசுத்தஞ் சூழையே மையாகப் பலியேற்க வேண்டிய வாயுயிற்று, இதில் மை - மயக்கம், ஆதி. பலி யென்பது பிணையையும் பலிப்பாயாக வெண்ணும் முறிதையும் தேவதா பலியையும், உண்மை யென்பது சத்தியத்தையும் உதாரத் தன்மையையும் உள்ளமயக்கத்தையும், எண்மை யென்பது எளிதானையும் எண்ணத்தியல்பையும் எண்ணப்படு மயக்கத்தையும், பேசும் பலியென்பது வியக்கும் பிணையையும் வினோதமாகப் பேசிக்கொண்டிலாவதுதேகதுவாகக் கொண்ட பலிதொழிலையும் உணர்ந்தின. கச

திருவையுளிருந்திருவொற்றித்தேவரீர்க்கென்விழைவென்றேன்
வெருவிலுனதுபெயரிடையோர்மெய்நீக்கியநின்முகமென்றார்
தருவலத்தீனவெளிப்படையாற்சாற்றுமென்றேன்சாற்றுவனே
லிருவமைடகாயென்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னேஉ.

(இ-அ.) திருவை அளிக்கும் திருஒற்றி தேவரீர்க்கு விழைவு என் என்றேன்—அன்பர்க்கு இம்மை மறுமை வீடுன்னும் பேறுகளைப் ஊரில்கூடும் திருவொற்றியூரிலமரும் தேவரீர்க்கு இஷ்டம் யாது என்று வினாவினேன்; வறுவல் உனது பெயரிடை ஓர் மெய் நீக்கிய நின்முகம் என்றார்—பெண்ணே! அஞ்சற்க: நினது பெயரின் இடையில் ஒரு மெய்யை எடுக்கப்பட்ட நின்னுடைய முகமே விருப்பம் என்றனர்; அதனை தருவல் வெளிப்படையால் சாற்றும் என்றேன்—அதனைத் தருவேன் வினங்கச்சொல்வீர் என்றேன்; மடவாய் சாற்றுவனேல் திருவை என்கின்றார்—

பெண்ணே ! நான் சொல்லுவனேல் வைவையே என்கின்றார் ; ஏடி சேம் இது என் ? ௭-று.

(வி-து.) நம்பி யென்பது ஆடவரிற்சிறந்தார்க்கும், நங்கை யென்பது பெண்களிற்சிறந்தார்க்கும் உரிய பெயர்களின், பெண்களிற்சிறந்த இவ ட்குரிய சிறப்புப்பெயர் அதுவேயாதல்பற்றி உனது பெயரென்றார். என வே, நங்கை என்பதில் அது இடையொற்று நீக்க 'நகை' எனநின்று 'முகம்' என்பதுகூட நகுதலையுடைய முகமெனப் பொருள்பட்டு நின்றது. நகை முகந்தருவையேல்' போதுமென்பது கருத்து. 'நகைமுகம்' - அணிகளணி யத்தக்க இடம் எனக்குறிப்புரையாக்கித் தனம் எனக்கோட்டிலும் ஒன்று. முகம் - இடம். என்விழைவென்பது எனது விருப்பமெனவும் யாதுவிருப்ப மிருக்கின்ற தெனவும் 'பொருள் பயப்பதும் உணர்ச்சு, இரவை - இரண்டு வை ; அது வைவை என்பது ; திட்டுவை யென்றும் பொருட்டும். கடு

முந்தைமறையோன்புகழொற்றி முதல்வரிவர்தம் முகநோக்கிக் கந்தையுடைய ரென்னென்றேன்கழியாவுன் நன்மொழியாலே யிந்துமுகத்தாயெமக்கொன்றேயிருநான்குணக்குக்கந்தையுள் திந்தவியப்பென்னென்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) முந்தை மறையோன் புகழ் ஒற்றி முதல்வர் இவர், தம்முகம் நோக்கி—அநாதியான வேத முணர்ந்த பிரமனால் புகழப்பெற்ற ஒற்றி நக ரின் முதல்வரான இப்பெருமானது முகத்தை நோக்கி ; கந்தை உடைய ர் என்னென்றேன்—கந்தையையே உடையாகக் கட்டியுள்ளார் இது எ ன்னை யென்றான் ; இந்து முகத்தாய் எமக்கு, ஒன்றே—சந்திரவதனியே ! எமக்கு ஒரு கந்தையே உளது ; கழியா உன்றன் மொழியாடலு உன க்கு இருநான்கு கந்தையுளது—பெருமித நீங்காத உனது சொற்களாலே உனக்கு எட்டுக் கந்தையுளதே ; இந்தவியப்பு என் என்கின்றார்—இந்த ஆ ச்சரியம் எனனையோ ? என்கின்றனர் ; ஏடி சேடி இது என் ? ௭-று.

(வி-து.) பிரம தேவர் புகித்து யாகநடாத்திப் புகழ்ந்த தலமாகவின் மறையோன் புகழொற்றி யெனவும், இறைவர் துன்னம்பெய் கோவணமாக உடைகொண்டிருத்தலின் கந்தையுடையெனவும் விசேடிக்கப்பட்டன. 'இரு நான்கு - எட்டு, எட்டென்னும் எண்ணைக் குறிக்கும் அயரத்தைக் கந்தை யோடி சேர்க்க அகந்தை என்று பொருள்படும். படவே, தியாகேசராகிய நம்மைக் கந்தையுடைய ரென்று பழித்தது உனதகந்தையே யாகவின் எமக்கு ஒரு கந்தையும் உனக்கு எட்டுக்கந்தையும் உண்டென்று எதிர்ப்பழித்தபடி. கீ

துன்னலுடையாரிவர்தமைநீர் துன்னும்பதிதான்யாதென்றே நென்னவிரலிலெமைத்தெளிவாளின் நரினதுபெயரென்ற ருன்னலுறுவீர்வெளிப்படவீ துரைப்பீரேன்றேனுரைப்பேனே லின்னலடைவாடென் தின்றாரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) தன்னல், உடையார், இவர்தமை நீர் துன்னும் பதிதான் யாது என்றேன்—கைத்த சீலையையுடைய இவரை நீவிர் வசிக்கும் பதிதா? என்று கேட்டனன்; நான் இவரில் எமை தெளிவானின்ற நினது பெயரென்றார்—நேற்றிரவில் (எமக்குங் காதுவளதோவென்று) எம்மை உணர் முயன்று நின்றநினது பெயரே என்றனர்; உன்னல் உறுவீர்—யாவராலுந் தியானிக்கப்படும் பெரியீரே!; ஈது வெளிப்பட உரைப்பீர் என்றேன்—நீர் கூறியதைத் தெளிவாக உணரக்கடவீ ரென்றேன்; உரைப்பேனெல் துன்னல் அடைவாய் என்ஈன்றார்—யான் கூறுவனெல் நீ மிக்க துன்பமுதவை என்கின்றார்; ஏடி சேடி இது என்? என்று.

(வி-து.) தெளிவானின்ற நினது பெயரென்பது தலைவர் கருத்துணரும் படி ஒற்றை விடுத்து ஆய்ந்துநின்றமையிற் போந்த ஒற்றியென்னும் பெயர் கூட்டி நின்றது. ஒற்றி - ஒற்றையாளுதலுடையவன், ஒற்றென்பது அரசு அமைச்சு என்பனபோல ஆன் விருதி குன்றியபெயர். ஒற்றன் - உளவறிபவன், ஒற்றியெனவே ஒற்றியுரென்றாராயிற்று. இன்னலென்பது யாம் இரவு இரகசியமாக நடாத்தியதை இவர் உணர்ந்துகொண்டதுமன்றிப் பலரறிய வெளிப்படுத்தலுஞ் செய்தனரே யென்னு நாணமும், இதை இனி யாது வினையுமோ வென்னும் அச்சமுங்காரணமாக நேரும் வருத்தமிருதியின் மேற்று.

சிமைக்கொள் சூலத்திருமலர்க்கைத்தேவர் நீர் எங்கு இருந்ததென்றே கஎ
னெமைக்கண்டன வின்மாதேநீயிருந்ததெனயாமிருந்ததென்றே
ரமைக்குமொழியங்கிதமென்றேனொன்மொழியங்கிதமன்றே
விமைக்குமிழையென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னே.

(இ-ள்.) சிமை கொள் சூலம் திருமலர்கை தேவர் நீர் எங்கு இருந்தது என்றேன்—முச்சிகையுள்ள சூலப்படையைய அழகிய மலர்போலுங் கரத்திற் கொண்ட தேவரே! நீர் எங்கு இருந்தது என்றனன்; மாதே யாம் இருந்தது எமை கண்டளவில் நீ இருந்ததென என்றார்—பெண்ணே! யாம் இருந்தது எம்மைக் கண்டவளவில் நீ இருந்ததுபோல என்றனர்; அமைக்கும் மொழி இங்கிதம் என்றேன்—நீர் விடையமைத்துக் கூறிய மொழி மிகக் குறிப்புடையதென்றனன்; ஆம்—அஃதுண்மையே; இமைக்கும் இழையாய்—மின்னும் அணிகளையுடையாய்!; உன்மொழி இங்கிதம் அன்றோ என்கின்றார்—உனது கூற்று மிகக்குறிப்புடையதன்றோ? என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? என்று.

(வி-து.) திருமலர்-இலக்குமிக்கு இருப்பிடமான தாமரையுமாம், கண்டளவில், என்பதில் அகரந்தொக்கது. எமைக்கண்டளவில் காதலைக் காட்டாது இதுங்கி நீ ஒற்றியிருந்தாயன்றோ? அங்கனமே நாமும் ஒற்றியிருந்தது என்றனர்; ஈனவே, ஒற்றியூர் நமதார் என்றபடி. இங்கிதமென்பது குறிப்பு மொழியெனவும், இங்கு இதமெனவும் பொருள்பட்டு நின்றது. நீ யிருந்ததென ஆயிருந்தது எனப்பாடமோதி, நீரெங்கிருந்த தென்பதற்குப் புனவெங்கிருந்

ததென்று வினவியதாகக்கொண்டு, எமைக்கண்டபோது நீ முகதாமரையில் கண்ணீர்வடிய நின்றதபோலப் புனலும் கண்ணீர்வடியத் தாமரையிருந்த இடத்தில் இருந்தது என்று ஓர் வினோதப் பொருளுரைத்ததாகக் கூறுதலும் உண்டு. (கண்ணீர் = கள் + நீர்) கசு

நடங்கொள்பதத்தீர்திருவொற்றிநங்குள் பெருமானீரன்றோ
திடங்கொள்புகழ்க்கச்சூரிடஞ்சோந்திமென நெய்நன்னெய்யெனக்காக்க
குடஞ்சேர்ந்ததமாங்குளெனராசுடமவாசென்றேனலிதறிதற்
திடங்காநீர்நீர்க்கென்கின்றிரிததானசேமயென்னேடி. ௨௩

(இ-ள்) நடங்கொள்பதத்தீர் திருஒற்றி நங்குள் பெருமான்—நடனமிடும் பதங்கையுடையீரே! ஒற்றியூரில் அமரும் எவகன பெருமானே! நீ அன்றோ திடங்கொள்புகழ் கச்சூர் இடம் சோந்தி என்றேன்—தேவரீரல்லவா? அழிவற்ற புகழ்ச்சியுடைய திருக்கக்குறென்னுந் தலத்தினுஞ் சோர்திருப்பவர் என்றனை; நின் நடு நோக்கா குடம் சேர்ந்ததும் அஃது என்றார்—நினது இடையின் பெலிவை நோக்காத குடம் இருந்தும் கச்சூர் இடமே என்றனர்; குடம் யாது என்றேன்—குடமென்பது யாதென்றனை; அஃது அறிதற்கு இடங்கர் நடுநீர்க்கு என்கின்றார்—அதை நீ யுணர்ச்சற்கு இடங்காரின் நடுநீர்க்கு என்கின்றனர்; எடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) ஆங்கு-அசை. திருக்கச்சூர் சுந்தரமூர்த்திராயனுக்குப் பெருமான் பிஷையெடுத்த அமுதருத்திய ஓர் திருத்தலம். ஒற்றியூரே! கச்சூரிலிருந் தவரென்று கொண்டது, அங்கும் தியாகேசரொடை திருநாமங்கொண்டு அமரும் ஒற்றுமையால் என்க. கச்ச ஊர் இடம் - கச்ச ஊராகின்ற இடமாகிய மார்ப். நடுநோக்காக குடமென்றது விளங்கவைத்தல். நடு - இடை, நடு நிலைமை. இடைநோக்காமை-அதனது துணைம முறியாமை. என்னகுடங்கள் இடையை ஆதரவாகக்கொண்டு அதுபாற்றிற்சு, தனகுடங்கள் அதனைப் பற்றாதபோன்று மெலித்திறுமாந்து நின்றலின் நடுநோக்காக்குடமென்றது. இடங்கா-நீர்வாழ் விலங்காகியமுதலை; இதில் நடுவெழுத்தை நீக்க முலையென்றாகக் குடமயாதென்பதற்கு வ்டையாய் நின்றது. கசு

சங்கமருவமொற்றியுளீர்சடைமேலிருந்ததென்னென்றேன்
மங்கைநினதுமுன்பருவமருவமுதனீத்திருந்ததென்றார்
கங்கையிருந்ததென்றேன்கமலையினையாபசமுக்கடையு
மெங்கையிருந்ததென்கின்றிரிததானசேமயென்னேடி.

(இ-ள்.) சங்கம் மருவும் ஒற்றியுளீர்—சங்குகள்தவழும் திருவொற்றியூரில் ள்வையரே! சடைமேல் இருந்தது என்னென்றேன்—சடைமீதிருந்தது என்னென்றனை; மங்கை நினது முன்பருவம் மருவமுதல் நீத்து இருந்தது எவா றார்—பெண்ணே! நினது முன்பருவம் தான்பருவிய முதலெழுத்தை விட்டிருந்ததென்றனர்; கங்கையிருந்ததே என்றேன்—கங்கைநீர் இருந்ததே என்றனை; கமலையினையாய்—இலக்குமி போல்பவளே!; சமுக்கடையும் எம்

கை இருந்தது என்கின்றார்—சூலமும் எமது கரத்திலிருந்தது என்று சொல்கின்றீர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-கு.) நெட்டிலுள்ளதல்லாதலால் சங்கம் கடற்சங்கம் என்க. சங்கம் - கல்லிச்சங்கமுதலியனவுமாம். மங்கை என்று விளித்தமையால் அதன் மூன் பருவம் பெதும்பையாம்; அதில் முதனீத்தது தும்பை; மங்கைப்பருவம் (கக) வயது வரையுர், பெதும்பைப் பருவம் (கக) வயதுவரையும். தும்பையெயன்றிக் கங்கையு மிருந்ததே என்ன, பெருமான் கம் கை இருந்த தென்றதாங்கக்கொண்டு, நமது கையில் கம்மாத்திரம் அன்று, கழுக்கடையு மிருந்தது என்கின்றாரென்பது; கம்-பிரமசபாலம். கழுக்கடை-சூலம். ௨௦

துதிசேரொற்றிவளர்சருமதுரையேநீர் முன் ஈடலுறும்
பதியாதென்றேறனம்பெயர்முற்பகர்ரெழுத்தைப்பறித்ததென்றார்
ரிதிசேர்ந்திடுமப்பெயர்யாதுநிகழ்த்துமென்றேனியிட்ட
தெதுவோவதுகாணென்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) துதிசேர் ஒற்றிவளர் சருமதுரையே நீர் முன் ஈடலுறும் பதியாது என்றேன்—அணைகளாலும் துதிக்கப்பெற்ற ஒற்றியில் ஒங்கிய சருமப்பிரபுவே! தேவரீர் முன்விருப்பிய பதி எதுவோ? என்றேன்; நம் பெயர் முன்பகர் ஈடுமுத்தை பறித்தது என்றார்—நமது பெயரில் முன்னே சொல்கின்ற இரண்டு எழுத்தை நீக்கியதென்றனர்; ரிதி சேர்ந்திடும் அப் பெயர் யாது நிகழ்த்தும் என்றேன்—பொருள்போற் போற்றத்தக்க அப் பெயர் யாதோ? கூறவேண்டும் என்றனர்; நீ இட்டது எதுவோ அது காண் என்கின்றார்—நீ இட்டபெயர் எதுவோ அதுதான் என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-கு.) யான் பொதுப்பட நான் ஈடலுறும் பதியாதென்று வினவ, முன் ஈடலுறும் பதியாதென்று வினவியதாகக்கொண்டு, அறுபத்துநான்கு திருவிலையாடல் செய்தருளிய பதி மதுரையென்றாரென்பது. சருமதுரையென்று விளித்தமைபற்றி நீயிட்டழைத்ததெதுவோ? அதுவென்று சுட்டினமையின், சருமதுரையென்பதில் முதலீரெழுத்தை நீக்க மதுரையென்ப பொருள்படுவதோர்க. ௨௧

உடற்க்குயிராமொற்றியுளீருமதுதிருப்பேர்யாதென்றேன்
குடக்குச்சிவந்தபொழுதினைமுன்கொண்டவண்ணாமென்றார்
விடைக்குக்கருத்தாவாரீர்தாம்வினம்பன்மிகக்கற்றவரென்றே
னிடக்குப்புகின்றயென்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) உடற்கு அச்ச உயிராம் ஒற்றியுளீர்—உடலுக்கு உயிர்போல உயிருக்கு உயிராய் விளங்கும் ஒற்றியில்வாழ்பவரே!; உமது திருப்பேர் யாது என்றேன்—உமது திருநாமம் என்னென்று வினாவினேன்; குடக்கு சிவந்த பொழுதினை முன்கொண்ட வண்ணாராம் என்றார்—மேற்குச்

சிவந்த பொழுதின்பெயரை முன்னேகொண்ட வண்ணர் என்றார் ; லீடைக் கு கருத்தா ஆம் நீர் தாம் வினம்பல் மிக கற்றவர் . என்றேன்—உத்தரம் ளித்தற்குக் கருத்தாவாகிய நீர் பேசல் மிகக் கற்றவர் என்றான் ; 'இடக்கு புக்ன்றாய் என்கின்றார்—பெண்ணே! நீ இடக்குப் பேசுகின்றாய் என்கின்றார் ; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) குடக்குச்சிவந்த பொழுது - அந்தி ; அத் முன்கொண்டவண்ணர் அந் திவண்ணர். விடைக்குக் கருத்தா வெண்பது 'இடபராயகரென்பதுஞ் கூடியது. உன்கேள்விக்கியைந்தவிடை பகர்ந்து' நிற்கவும், தரும விடையையுடைய நமமைப் பேச்சுக்கற்றலென்று அதர்மமாகக் கூறினேயென்பார், இடக்குப்புக்ன்றாயென்றார். 'இடக்கு-ஏறுபாற ; இறைவர் ஏறு இடபமாதலால், மாறு-அதர்மமாதலறிக.

உஉ

மணங்கேதகைவான்செயுமொற்றிவள்ளலிவரைவல்லிவாவேன்
பிணங்கேஞ்சிறிதுநில்லுமென்றேன்பிணங்காலிடினென்னவென
வணங்கேரினக்கொன்றினிற்பா தியதினிலோர்பா தியாகுமிதம்
கிணங்கேஞ்சிறிதுமென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) கேதகை மணம் வான் செய்யும் ஒற்றிவள்ளல் இவரை—தாழ்மலர்கள் வாசனையை லிண்ணுலகமளவும் வீசுந் திருவொற்றிபூரிலபரும் தியாகேசராகிய 'இவரை ; உல்லரைவு ஏன்—நீர் அதிவிரைவாகச் செல்லுதல் ஏற்றுக்கு ; சிறிதும் பிணங்கேம் நில்லும் என்றேன்—சிறிதும் மாறுபடோம் நிற்பீரென்றேன் ; அணங்கே பிணங்காலிடினும் நென்னல் என—பெண்ணே! நீ மாறுபடாயினும் முன்னே நாளைப்போல் ; நினக்கு ஒன்றினின்பாதி அதில் ஒர்பாதி ஆகும்—(அம்மாறுபாடு) உனக்கு அரையதில் ஒருகால்சேரும் ; இதற்கு சிறிதும் இணங்கேம் என்கின்றார்—இவ்வேண்டு கோளுக்கு அற்பமும் உடன்படோம் என்றியம்புகின்றார் ; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) நீ பிணங்காலிடினும் நினது அரை பிணங்குதல் ஒருதலை யென்பார், ஒருகால் பிணங்குமென்றார். அரைபிணங்குமென்றது உபசாரம். பிணங்குதலாவது—பிணங்கினர் போன்று ஆடையணிகளை யொழித்தல். இவ் வியல்பு கூடிச் சுகித்தாலல்லது அகலாதாகலின், இதுபிணங்கேம் என்கின்றார் என்பது. நென்னல் - முன்னேநான். ஒன்றினின்பாதி - அரை ; அதிலோர்பாதி-ஒருகால். 'முன்னையாள் என்பது முன்கைந்தநாட்களையும், அரையென்பது 'இடையையும், ஒருகாலென்பது ஒருகாலத்தையும், ஆகுமென்பது தப்பாமல் பிணங்குமென்பதையும் உணர்த்தின.

உங்

ஒற்றிகோரிவந்தமைநீருவந்தேறுவதின்கியாதென்றேன்,
மற்றுன்பருவத்தொருபங்கேமடவாயென்றார்மறைவிடையீ
திற்தென்றறிதற்கரிதென்றெனம்மையறிவாரன்நீயே
தெற்றென்றறிவாரென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) ஒற்றி நகரார் இவர்தமை நீர் உவந்தேறுவது, யாது என்
தேன்—ஒற்றிப்பதியுரான இவரை நீர் விரும்பி இவரவது எது என்நான் ;
மடவாய் உண்டருந்து ஒருபங்கே என்றார்—மடப்பமுடையவளே ! உனது
பருவத்தில் ஒரு பங்கையே என்நான் ; ஈது மறைவிடை இத்து என்று அறி
தற்கு அறிது என்மேன்—ஐயமே ! இது அழியாவிடையாகின்றது இதனை
இதுவென்று அறிதற்கு ஆருமையே யென்றான் ; அஃது எம்மை அறிவார்
அன்றி எந்தென்று அறிவார் என்கின்றார்—அதனை எங்கில் அறிபவரான அடி
யாரன்றி ஏனோயோர் என்னவென்று அறியவல்லார் என்கின்றவார் ; ஏடி சேடி
இது என் னென்று.

(வி-து.) இங்கு - மற்று - அசைகள். வாய் கருவியை பிரவிடையிருந்தை
யென்றும் நாய்வரைப் பருவப்பெண்களுள் கண்டி வினவினள் பிரவிடையே
யாகலின் உன்பருவத்தேனவும், விடையென்பது அதிமொழி மொழி யாபல்
பற்றி ஒருபங்கெனவும்கூறியார். பிரவிடை—மூப்பருக்குமெல் லம்பத்தை
ந்து வயதுக்குட்பட்டவர். தீக்குவது பொருள் விளங்காத உத்தரமென்
னும் கருந்தால், இதுமறைவிடைபெய்தேனாக ; இதுவார் வேதவருவாகிய
இடம் என்பதாகக்கொண்டி எம்விடைடை எம்மை பதிவாரன்றிப் பிறநியா
ரென்கின்றாரென்பது. என்மை கொள்புழி, ஐ - தலைமைபுடாம். உச
கண்ணின்மணிபோலிக்கு நிற்குங்கல்வரிவருரொற்றியதாம்
பண்ணின்பொழியாய்கின்பா லொப்பறையப்பெயர்வேண்டினம்படைத்தான்
மண்ணின்மிசைபோற்பறவைபறவாழ்வாயென்றொன்னைன்றே
என்னையறிநீபெய்கின்றிதுதான்சேடிமென் னென்.

(இ-ள்.) கண்ணின் மணிபோல் இங்கு நிற்கும் கல்வர் இவர் ஊர் ஒற்
றிபதாம்—கண்ணின் கருமணி போல் ஊர்நு வித்திருந்தும் கல்வராகிய இவ
ரது ஊர் ஒற்றிநகராம் ; பண்ணின் மொழியாய்—பண்போலும் இனிய
மொழியுடையவளே ! தின்பால் ஒற்றைவரப்பெயர் வேண்டினம்—உன்னிடம்
ஒற்றையினிள் பெயரை விரும்பிவந்தாம் ; மடைத்தால்—எனக்கு அத
னைத்தந்தால் ; மண்ணின்மிசை ஒற்றைவரபா வாழ்வாய் என்றார்—இவ்வுல
கில் ஒருவழியாய் வாழ்வை என்நான் ; என்னென்றேன்—அடியாது என்
றவாம் ; எவையிதுதி என்நின்றார்—உரையித்து அறிதுவை என்கின்றனர் ;
ஏடி சேடி இது என் னென்று.

(வி-து.) உன்னின்மணி என்பது ஆருமை விளங்குகற்கு. பறவையிதா -
ஐயுதொக்கது. மூன்றாக்கிய பறவை அல்லாம் - (சோறு.) பின்னர்க்
கூறிய பறவை இனி - (சுடம்.) ஐகவே, சோறுபடைத்தால் சுகமாகவாழ்வாய்
என்றபடி.

சோடார்வளிந்துமொற்றிநகர்செல்வப்பெருமானிவர்தமைநா
னோடார்கரத்தொண்டோள்கருடையொன்னென் றுணாத்தேனீ
கோடாகோடிமுகந்துகோடாகோடிக்குளமென்றே
யீடாயுடையாயென்கின்றிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) சேடி ஆர் வளம் சூழ் ஒற்றிகர் செல்வப்பெருமான் இவர் தமை—பெருமைமிக்க வளஞ்சூழ்ந்த ஒற்றிகரச்செல்வரான இவரை ; நான் ஓடி ஆர் கரத்திர் என்தோள்கள் உடையிர் என் என்று உஷ்—தேன்—ஓடிதங் கிய கரத்தையுடையிர் ! எட்டுத்தோள்களை யுடையவராயிருக்கின்றிர் இது என்னை என்றேன் ; நீ கோடாகோடி முகம் தூறுகோடாகோடி களம் என்றே ஈடா உடையாய் என்கின்றார்—நீ கோடாகோடி முகமென்றும் தூறு கோடாகோடிகண்டமென்றும் ஒப்பாகவுடையாய் என்றுரைக்கின்றார் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-து.) என்னே யென்றும் பாடங்கொள்ளின், என்னேயென்பது வியப்பிடைச்சொல் என்க. கோடியென்றும் எண்ணைக் கோடியாற்பெருக் கின் பதமென்றும் பேரெண்ணும், அப்பதமத்தை தூறுப்பெருக்கின் சங் கமென்றும் பேரெண்ணும் ஆகும் ; ஆகவே, பதமத்தைமுகமென்றும், சங் கத்தைக்கழுத்தென்றும் ஒப்பாக உடையாய் என்பது, கோடிகோடியென் பது கோடாகோடி யெனத்திரிந்து நின்றது. ஈடாகவென்பது தூறுதொக் கது ; பதமம் - தாமரை. சங்கம் - சங்கு. ஈடி - ஒப்பு. உ-று.

தூறுமஞ்செழிக்கும்பொழிலொற்றித்தோன்றலிங்குநீர்வந்த கருமஞ்சொலுமென்றேனிவண்யாங்கடாதற்குன்பாலெழுமுடைமைத் தருமம்பெறக்கண்டாமென்றார் தருவலிருந்தாலென்றேனில் லிருமந்தரமோவென்கின்றாரிதுதான் சேடியென்னேனும்.

(இ-ள்.) தருமம் செழிக்கும் பொழில் ஒற்றித் தோன்றல்—தாமசன் செழித்திருக்கும் பொழில்வளமுடைய ஒற்றிகரத்தோன்றலே ! ; நீ இங்குவந்த கருமம் சொலும் என்றேன்—சேவரீர் மங்கு எழுந்தருளிய காரியத்தை இயம் புவி்ரென்றனன் ; எம்முடைமை தருமம் இவண்பெறக்கண்டு யாம் உன்பால் கடாதற்கு ஆம்என்றார்—எமதுரிமைப்பொருளாகிய தருமம் இங்கே நீயாய்க் கக்கண்டு (அதற்குமேல்) உன்பால் விரும்பியதை வினாத்தகாம் யாழ்வந்தது என்றார் ; இருந்தால் தருவல் என்றேன்—நீர் விடும்பியதிரந்தால் ஈவே னென்றனன் ; இல் இரு மந்தரமோ என்கின்றார்—நீ ஈவேவென்றிசைப் பதற்கு நின்வீடு தேவலோகமும் மந்தரமையுமோ ? என்கின்றனர் ; ஆடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-து.) ஒருழி யிருப்பினும் சீர்த்தியாதியவற்றால் யாண்டும் தோற்ற முடையதைப்பற்றித் தோன்றலென்றது ; இது தொழிலாகுபெயர். ஈவதுள தாயின் இசைக்கலாமென்னும் கருத்தாற் போந்தனமாகலின், எமக்குரியதரு மம் நிற்பாஸ்கிழின் வினாவது உத்தேசமென்பார் 'வந்தகருமம் எம்முடைத் தருமம் பெறக்கண்டு கடாதற்காம்' என்றும், யாம்விரும்பியது அமுதமேயாக லின் அதனைத் தேவலோகமும் மந்தரமையுமே யன்றி நின்வீடு ஈயவல்ல தன்றேயென்பார், 'இல் இருமந்தரமோ ?' என்றுகூறினார். மந்தரம்—தேவ லோகம் ; மந்தரமலை, தேவலோகஞ்சுட்டுங்கால் அந்தரமென்றும் பிரிக்கலாம்.

இறைவருந்தியாகிய விடை தருமதேவதையோகலின், எம்முடைத்தரும மெனப்பட்டது. ஈண்டுவிடை - ஈவேனென்னும் உடன்பாட்டிப்பதிவுத் தாம். அமுது - சோறு. இல்லிற்றங்கினால் தருவேனென்றதாகக்கொண்டு நினைது இல் ஓர்வருமில்லாத பெரிய வெளியிடமே என்றேனும், (இங்கே) நில், (விலகி) இரு, இரகசியமோ? என்றேனும் பொருள்கோடலும் ஒன்று. இங்ஙனம் கொள்ளுங்கால் முறையே அந்தரமெனவும், மந்தரமெனவும் பிரிக்க, மந்தரம் - மந்தலோகை; அதுபெல்ல வசனித்தலின்மேற்று, உஎ

ஒருகைமுதத்தொக்கையொழுகொற்றித்தேவரீவர்தமையான் வருகையுந் தீரொன்றிநீர்மருவினாநல்வேண்டுமென்றேன் தருகையுடனோகங்காரத்தனையெம்மடியாயர்தமைப்பிக்கையிருகையினிந்தென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னே உ.

(இ-ள்.) ஒருகை முகத்தோர்க்கு ஐயமெனும் ஒற்றித்தேவர் இவர்தமை யான்—ஒற்றைக்கை வாய்ந்த முகத்தையுடைய விராயக்கடவுளுக்குத் தந்தையாரென் னும் ஒற்றித்தேவரீவராகிய இவரையான்; வருகை உவந்தீர்—(என் னைப்பொருட்படுத்து) வருதலைவிருப்பினவரே!; என்றனை நீர் மருவி அனை தல் வேண்டும் என்றேன்—அடியேனைத் தேவரீர் கலந்தனைதல்வேண்டும் என்றான்; தருகையுடன் அகங்காரத்தனை எம்மடியாயர்தமை மயக்கை—கையு டனே அகங்காரத்தையும் எம்மடியவரையும் மயக்கத்தையும்; இரு கைவளை சிந்து என்கின்றார்—இரு கைவளை சிந்து என்கின்றார்; ஏடி சேடி இது என்? என்று.

(பி-கு.) சிற்றின்பம் விழைந்தனைதலை விரும்புவையேல் நிர்பாற்றங்கிய சிறுமையையும் அகத்திலுள்ள கடுங்குணத்தையும் எம்மடியவரை மருட்டு தலையும் இருகையினுமுள்ள வளைகளையும் விடுவாயாகவென்றும், பேரின்பம் விழைந்தனைதலை விரும்புவையேல் ஈகையாடு இரு, அகங்காரத்தனை கை, எம்மடியவரை வளை, மயக்கை சிந்து, என்றும் கூறியதாகக்கொள்க. தருகை தங்கிய சிறுமை, ஈகை, அகங்காரம் - அகத்திலுள்ளகிரம், செருக்கு. நீ யெம் மையே வெஃகியது உண்மையேல் அவ்விரகமிகுதியுண்மை புலப்படக் கைவ ளை சிந்தென்னவும், சாயுச்சியம் வேண்டிய துண்மையேல் தருகையுடனிருத்த லாதிய நான்கும் வேண்டுமென்பது தோன்ற அந்நான்கையும் முன்னிலைவினை முற்றின் நிரலிதையாக்கி இருகைவளை சிந்தெனவும் இயம்பியபடி. கை - வெறு; வளை - தழுவிக்கொள் என்க. நீர்மருவியென்பதற்கு நீர்நிரம்பிய கடலெனக் கொண்டு இதிலிருப்பமேல் சிந்துவை இருகையாலும் அனை யென விரோதப்பொருளின் வைத்துரைக்க.

உஅ

திருத்தமிழ்குஞ்செரொற்றியில்வாழ்தேவரீயிங்கெதுவேண்டி வருத்தமலர்க்காஹுமநுடந்துவந்தீரென்றேன்மாதேநீ யருத்தந்தெளிந்தேநிருவாணமாகவுன்மனகத்தருடக ணிருத்தவடைந்தேமென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னே உ.

(இ-ள்.) திருத்தம் மிகும் சீர் ஒற்றியில்வாழ் தேவனே—விளக்கமிக்க சிறந்த ஒற்றிகளில் வாழ்கின்ற தேவனே! ; இங்கு எது வேண்டி மலர்க்கால் வந்த தம் உற நடந்து வந்தீர் என்றேன்—இங்கு ஏன்னை விரும்பி மலர்க்காலத்திருவழிகள் துன்புற நடந்துவந்தீர் என்றேன் ; மாடுதேர் அருத்தல் தெளிந்தே நிருவாணமாக—பெண்ணே! நீ உண்மை தெளிந்து நிருவாணமாக ; உன் மன் அகத்து அருட்கண் இருந்த அடைந்தேன் என்கின்றா—உனது உள்ளத்தில் நபாது அருட்கண் பிழிவிக் அடைந்ததாம் என்கின்றனன்—ஏழ் செடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) அருத்தம் - மாடுதேர், அல்லது உண்மை தெரிந்து, உண்மை தெளிந்து முத்தியை நபாவணம் பெரிப்பெய்கொடுப்பது, எது அருத்திப்பாழிக் கருத்தறித்து மலர்ந்தரையாகவெனப் பத்தின்பிற் கொடுப்பது உணர்ச்சி. நிருவாணம் பெறப்பற்று அம்மலர்க்காலம் என்கிற மலர், அந்தமலர்க்கே எந்தைச்செடி என்பது.

உ0

வளஞ்சொரந்திர் அணிசெயல்வந்த குலவந்தைவர்
குளஞ்சொர்திருத்தம் கொடுக்கின்ற செவ்வந்தைவர்
குளஞ்சொர்திருத்தம் கொடுக்கின்ற செவ்வந்தைவர்
குளஞ்சொர்திருத்தம் கொடுக்கின்ற செவ்வந்தைவர்
குளஞ்சொர்திருத்தம் கொடுக்கின்ற செவ்வந்தைவர்

(இ-ள்.) யாளம்சொர் ஒத்தி யாளம் வண்ணம் ஆகும் இவற்றை உயர்—சகலவனங்களும் நீர் மிய ஒத்தி நிலமரும் யாளம்சொர் நித்தி யாளம் இவையாளம் ; செவ்வந்தைவர்—அழகுவாய்ந்த சடைமுதலையுடையவரே! ; உமக்கு ஒருகண் குளஞ்சொர்திருத்தம் இது அருகு என்கின்ற—தேவரே ஒரு ஒருதேத்திரம் வந்தநிலைய யிடமாகக்கொண்டு இருத்தது இது வியப்பி என்றனன் ; (அதற்கு இவர்) இளஞ் செல் விழியாய்—இளமை வாய்ந்த கேள்வியிற் போலும் கண்களையுடையவனே! ; குளத்தின் களம் செர் எழில் முலைக்கண் காண ஓர் ஐந்து உளக்கு அழகு நது என்கின்ற—உனது நடையத்திலும் கரவமைந்த அழகிய முலைத்தெய்தல் கண்ண ஒரு அஞ்சுகண் உண்டு நதுவியப்பு என்கின்றனர் ; ஏழ் செடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) யான் உமக்கு குளத்தினிடத்தில் ஒருகண் சரவுத்திருத்தம் என்பதனாக, அதற்கு இவர் உமக்கும் தடாகத்தில் முலையிடத்துக் கரவமைந்த அஞ்சுகண் உண்டி என்கின்றான். குளம் - நெற்றி, நீர்த்தடாகம். இளமையில் யாவராலும் காணப்படுவனவாய் நிலவி, பெளவனத்திலே பிறர்காண அஞ்சப்படுவனவாய்க் கரவமைத்திருத்தலில் 'குளஞ்சொர் முலைக்கண்' என்பப்பட்டது. களம் - கள்ளம் ; இவைக்குறை. களப்பென்பதற்குக் கண்டமெனக்கொண்டு, கண்டத்தடாகத்தின் முலைக்கண்காண அஞ்சுகண்ணுவின எனவும் ஒன்று. தடாகம் - எண்ணு வசுலமாகிய மார்பின்மேற்று. எழில் - எழுச்சியுமாம் ; இல் தொழிற்பெயர்விகுதி. உண்டு என்பது சொல்லெச்சம்.

ந

பலஞ்சேரொற்றிப்பதியுடையீர்பதிவேறுண்டோதுமக்கென்றே
 னுலஞ்சேர்வெண்ணொன்மலையென்றருண்டோநீண்டமலையென்றேன்
 வலஞ்சேரிடைத்தஞ்சீருவித்தமலையகாணதனிவீரம்முதல்சென்
 றிஞஞ்சேர்ந்திதுவுமென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) பலம் சேர் ஒற்றிப் பதியுடையீர் வேறுபதி உண்டோ துமக்கு
 னுள்ளதேன் — பிரளயத்திலும் அழியாத வலிமையுடைய ஒற்றிப்பதியீரே !
 (அதுவழி) வேறுபதி யுண்டோ துமக்கு என்றனன் ; உலம்சேர் வெண்
 (மலை) பொன்மலை என்றார் — திரட்சிவாய்ந்த கயிலைமலையும் மேருமலையும்
 உண்டென்றார் ; நீண்ட மலை உண்டோ என்றார் — (உமக்கு) நீண்டமலையும்
 இருக்கத்தோ? என்றதிகயித்தீதன் ; உலம் சேர் இடை தவருவித்தமலை
 (உண்டு) — (அதற்கிவர்) வலிமைமிக்க இதன் இடைபில் தகரமிட்ட மலைபு
 முண்டி ; அருளில் முதல்பு சென்று இவர் செர்த்ததுவும் உண்டு காண் என்
 கின்றார்—முற்கூறியதில் முதலிலுள்ள மகரமீங்கி வச்சேர்த்ததுவும் உண்டு
 காணுதி என்னின்றனர் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-து.) ஒற்றிப்பதியுடையீர் - என்பதற்கு அடஞுவைத்த பதியுடையீர்
 என்று தலைவி கூறிப்பதாகக்கொண்டு, நமக்குவெள்ளி பொன் மலைகளுண்டு
 என்று, உண்டே என்ற அதிசயித்ததை மலர் என்பதில் முதலெழுத்து
 நீண்டதாகிய மலையுண்டோவென்று கேட்டதாகக்கொண்டு நமக்குக் கொள்
 மைமலையும் தலைமலையுமுண்டென்றும் விடைகூறினார் என்பது. மலை என்
 பது இவையே தகரம்கருவிக்க மதலைமென்பதற்குக் கொள்மைமலையையும்,
 மதலைமென்பது முதலிலுள்ள மகரம் நீங்கிவிடுதலையெத் தலையென்றாகித்
 தலைமலையையும் உணர்த்தின. பலம் - போகமோகங்கருந்தாம். வெண்
 பெரண் - வெள்ளியுமாண். உண்டென்றோ ஆங்காங்கு கட்டிய. இலம் - வீடு,
 (மீமிதல்) விட்டிழைத்த தாமம் எனவும் பொருண்டாகக் கண் மகரமீங்கித் தாம
 ஞ்சேர்ந்ததெனக் கூட்டித் தலைமாலையெனவும் ஒன்று. தாமம் - மலை. நக
 வயலாரொற்றிவாணரிவரவந்தார்தின்றார்வாய்திறவார்
 செயலார்விரல்கண்முடக்கியடிசேர்த்தரிநழிகள்விரிவித்தார்
 மயலாருளத்தோடென்னென்றேன்மறித்தோர்விரலாலென்னுடைய
 வியலார்வடிவீற்சுட்டுகின்றரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) வயலார் ஒற்றி வாணர் இவர் வந்தார் தின்றார் வாய்திறவார்—
 வயல்கள் சூழ்ந்த ஒற்றியில் வாழ்வவரான இவர் வந்துகின்று பேசாதவரீகி ;
 செயல் ஆர் விரல்கள் முடக்கி அடிசேர்த்து ஈரிதழ்கள் விரிவித்தார்—தொழி
 லமைந்த விரல்களில் சிறுவிரலையும் மோதிரவிரலையும் முடக்கிக் கையடி
 சேர்த்துச் சுட்டுவிரலும் நடுவிரலுமாகிய இருவிரல்களை விரித்தனர் ; மயல்
 ஓர் உளத்தோடு என்னென்றேன் — மயங்கியமனத்தோடு அக்குறிப்பு என்
 னை என்றனன் ; மறித்து ஓர் விரலால் என்னுடைய இயல் ஆர் வடிவில் சுட்
 டுகின்றார் — பின்னும் ஒருவிரலால் எனது அழகமைந்த வடிவில் சுட்டிக் காட்
 டுகின்றார் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-து.) வந்தாரா நீளா வாய்திறவா முற்றெச்சம்சன். பெருவிசில் அங்குவடமென்றும், சுட்டுவிசைத் தற்சனி யென்றும், நீடுவிசை மத்திமை யென்றும், ஆழிவிசை அநாமிசையென்றும், சிறுவர் விசை சீனிவெடையென்றும் கூறுவர். கை தாமரைபடும் விரல்கள் இதழ்களும் போலுதலாகி, இதழ்களே னப்பட்டன. புவிதழ்ச் சன் விரிவித்தாரென்றோடு நிறுத்தித் தழைன் விரிவித்தாரென் றது பெருவிரல் தனித்து விரிந்தே யிருப்பது நோக்குமென்க. இயலார் வடி வென்றது வண்ணம் எனத்தி மேற்று. கோடு நயங்கர னது வியலா வடி வெனடபிரித்து உலமார் னமெ னும் உ டயன்-அகல். (மரபு) இங்ங னம் தலஞ் டி யேன்கதலி * “சுரமுதுகு னை யென்” டெ னுஞ் சையுரார் அறி. ஓர் விசையின் மது சுட்டவிரலே. நட

பொவாழொற் றகாணிகரே சாடென்னயோகி ராய்ச்
சாகாழை தாமையினிடைச்சோழ ராவிழைவெங் செப்புநெடு
னோவாழையுய்குழலணியுமொரு ஸய சபாந்தம். பத்தம்
மேரவாழொருகை டாங்கென்றிது ன்வேழவெள்ளை.

(இ-ள்.) போ வ த் ஒம்பி வாசா இவா செசா ரெளவோகி ராய்—
காத்தியாழ்கிண்பு ஒற்றிநகரில் பாம்புவாசா இவா செபாத் ரெளவோகி
ராய்; சாவாழ் நமது மணையினிடை சே சீரா—சு ப்படை. நமதுவல்லதி
லடைபுணா; விழைவு என் செப்பும் என் டே என் - டே வீரா, விழம்பி, து
ய; து செருவமென் டையன்; ஓவா ஆத் தடியும் சூழல் அணியும் ஒரு நல் விர
லாள் கடடி—திய ஸ்ரீத ந டிபையு (வ து) குதல்ல் அணி; த
லு அணியையு ஒரு சல்லவில ன் டிக் காட்டி; தந் ஏவாழ் ஒருகை
பார்க்கின் ரா—உங்களுடைய அழகமைந்த ஒருகைந்த கோக்குகின்றா;
ஏடி செடி இது என்? எ-து.

(வி-கு.) ஆர்டிஸ்-ஸ்டீ அன்தல் தர்மைய அடியோடு குழலணிய
 னென்றாகிய சில் என்பதனையுஞ் சுட்டவே, விநாயக, என்னையென வினையா
 தல்விக்கு அடிசில் விநாயக என்னாய் அது. தோழி நாகையை நோக்கினாது
 அவ்வடிசிலே அகந்தினி அபரணவித்தற்காம். அடிசில்-போனா. சில்-
 சடைப்பில்லைவெனும் அணி. மது மீழைவை ஓயொழியிற் விளக்குவ
 தொழிந்து, தர்மையையும் எவ் தோகுழலணியையும் சுட்டிக்கட்டி, அது
 வேண்டி நுத்தம் கைடையும் நோக்குவது வியப்பென்றபடி. நூநூ

பெருஞ்சீர்த் தொழிலாளர்களிடமிருந்து தனித்தனி
வருமானத்தின் அடிப்படையில் வருமான வரி
வருமானத்தின் அடிப்படையில் வருமான வரி
வருமானத்தின் அடிப்படையில் வருமான வரி

(இ-ள்.) பெருஞ்சீர் ஒற்றிவாணா இவா பேசா மௌனப்பிடித்து —
மிகு சிறப்பமைந்த திருவொற்றியூரில் வாழ்பவராகிய இவா வசனியாத

மெனன நிலைகொண்டு; இங்கே விரிஞ்சு ஈர்தர நின்று—ஈண்டு விரிந்து அன்புநிலைபெற நின்று; உடன் தீழும்மேலும் நோக்கி விரைந்தார்—உடனே கீழும்மேலும் உத்தமநோக்கி விரைந்தனர்; யான் வருஞ்சீர் உடையீர்—அதுகண்டயான் ஈங்கெழுந்தருளிய சீர்த்தியுடையவரே!; மணி வார்த்தை வகுக்க என்றேன்—(குறித்ததை) மணிவார்த்தையால் விளக்குக என்றனன்; மார்பு இடை காழ் இருஞ்சீர் மணியை காட்டுகின்றார்—மார்பிலணியப்பட்ட வ—த்திலுள்ள மெய்ய அழகிய முத்தத்தைக் காட்டுகின்றார்; ஏழ் சேடி இது என்? ஏ-து.

(வி-து.) பயன்படும் பொருளடைதியுடைய சொல்லை மணிவார்த்தையெனவும், அஃதில்லாதப் பதர்வார்த்தையெனவும், கூறும் உலகவழக்குப்பற்றி மணிவார்த்தை வகுக்க என்றேனாக; இவர் நவமணிகளுள் ஒருமணிகட்டி உமது குறிப்புணர்த்துக என்றதொகக்கொண்டு, மார்பின் வடத்திலுள்ள முத்தத்தைக் காட்டுகின்றாரென்பது. காட்டவே, பிற்போக்கியது கலவிப்பிரியத்தையும், மேலோக்கியது வாய்முத்தங்கொள்ளுதலையும், விரைத்தது இவ்விரண்டும் சித்திக்காமையின் இனி விடுகையே சித்தித்ததென்பதையும் விளக்கிய வாறாயிற்று. முத்தமென்பது - ஈண்டுப்பிரியம், வாய்முத்தம், விடுகை என்னும் முப்பொருள் குறித்துகின்றது. விரித்தென்பது விரிஞ்செனப் போலியாயும், ஈரமுன்பது ஈரெனக் கடைக்குறையாயும் வந்தன. ஈரம்—அன்பு, ஈரம் - தங்குதல்.

உரு

கிலத்தங்கிய ரொத்திசுகர்வள்ளல்வந்தரம்மொனெ
சலந்திங்கிருந்தவனென நலதக்காட்டிமுன்னுவிசைட்டி.
நலத்தங்கிமுன்பின்னெழுடக்கிணன்னுமிந்நகருநொடுவா
கிலத்தங்கிமுத்தாங்குதிக்கின்றிதுதான்செடியெய்னேன.

(இ-ள்.) வல்ல ஈர் தங்கிய ஒத்திசுகர்வள்ளல் இவர்தாம் மெனனமொடு ஸந்து—அழியார் சிறப்பையைந்த ஒத்திசுகரிதைவராகிய இவர் மெனனமொடு ஸண்டடைந்து; இங்கு இருந்த அண்டசத்தை காட்டி—ஈங்கு முன்னரே யிருந்த ஒருபறவையை (ஒருவிசை) காட்டி; மூன்று விசை நீட்டி—(அச்சுட்குவிசை) மற்றை மூன்றுவிசைகளையும் நேரே நீட்டி; பின் நலத்தங்குந் நடு முடக்கி—பின்பு உன்மையபைய அந்நான்குவிசைகளையும் நடுவே முடக்கி; ஈண்ணும் இந்த நகு அத்தொடு வாய் இலம் தங்கரத்தால் குறிக்கின்றார்—பொருந்திய இந்த நகுவுசேறோடு வாய்ந்த இலத்தைத் தமது திருக்கரத்தால் குறிக்கின்றனர்; ஏழ் சேடி இது என்? ஏ-து.

(வி-து.) வல்ல - பிரளயத்தும் அழியாவன்மை. தாம் - அசை. அண்டஜம் - முட்டையின்றோன்றுவன; ஈண்டுமயில். கொங்கையடியிற் பெருவிரல் பொருந்த மேலே மற்றைநான்குவிசைகளையும் நீட்டி நடுமுடக்கி அவற்றின் கங்களால் இரேகைப்படப் பதிப்பது மயூரபாதமென்னு நகக்குறியாகலின், கொங்கையில் அக்குறிப்புரிதலில் வேட்கையுடைமை விளக்கியவாறு. நகுவொடு

வாய்ந்த இலம் - நகிலம் ; (கொங்கை.) இல்லத்திற்குச் சரணமென்பதோர். பெயருமுண்டாகலின், அண்டசத்தைக் காட்டி நகத்தோடு சரணத்தைக் குறிக்கின்ற ரென்கொண்டு மயூரபாதநகக்குமியெனினும் இயையும், ஆனும் பெண்ணுமாகக் கலந்திருந்த மயில்களைக்காட்டி நகுசெயலோடு கலவிக்கு வாய்ப்புடைத்தாகிய இல்லத்தைக்குறிக்கின்ற ரெனலுமாம். இவ்வகையால் நகத்தோடு எப்பது நகுவென்பதனோடு நகுவதனோடு நகத்தோடு எனமுப் பொருள்பட்டு நின்றது. இல்லமென்பது இடைக்குறைச்சொல். ௩௫

தேனாற்பொழிலு ரொற்றியில்வாழ் தேவரிவரவாய்திறவாராய்
மாணர்கரத்தோர்நகந்தெறித் துளாளரின்னார்நீளார்வம்
தானாருளத்தோடியாரென்றேன்றம்மைத்தலுத்திறம்பலையடி
யேனாடுவேகாட்டுகின்றாரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) தேவன் ஆர் பொழில் ஆர் ஒற்றியில்வாழ் தேவா இவர் வாய்திற வாராய் - வண்ணுள் மொய்க்கும் சோலையார்ப்பா ஒற்றியில்வாழும் தேவரிவர் மௌனராகி ; மாடன் ஆர் சுரத்தா லுள் உம் செறித்து வாளாரின்னார் - பாண ர்த்த சுரத்தில் ஓடி நகத்தை ஒசையுண்டாகத் தெறித்துப் பேசாதுநின்றனர் ; நீள் ஆர்வம் ஆர் உளத்தோலு பாது என்றோன் - மிக்க ஆசையுடைய துத்தித் தோடு என்னை என்று செட்டனன் ; தம்மைத் தலத்தில் தலையை அடியேன் நாடுமே காட்டுகின்றார் - தமது கையிலுள்ள தலையோட்டை யூரன் காணக் காட்டுகின்றனர் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-து.

(வி-து.) தான் - ஆசை, மாடன் ஆர் கரம்-மானேந்திய கரம் ; அது இடக் கை. இடக்கை-ஒருவாச்சியம் ; அதில் நகம் செய்தித்தில் ஒசையையண்டாக்கிப் பிறரை யழைத்தற்கென்க. நகம்பெறித்தல் - வாழ்ந்தோது பிறரையழைக்கும் ஒர்வகைக்குறிப்பமாம். கைக்கலத்துத் தலையைக்காட்டல் - தமதுசுரத்தன் னது (உயிர்) போனகம் பள்ளுணர்ந்தற்கு. கம்-தலை. போனகம் - அபர்னம். அது வேண்டும் என்மபடி. அன்றி, இப்பாத்திரம் வேறுபடையாரிடுப்பை ; நோக்கு ; இதில் உணவை மிதி என்னும் குறிப்புமாட்ட. ௩௬

செச்சையழகர்திருவொற்றித்தேவரிவரவாய்திறவாராய்
மெச்சமொருகாந்தரத்தோர்நீண்டிடுமற்றக்கரம்வைத்தார்
பிச்சரடிசேள்வேண்வெதுபேசினோன்றேன்றமைக்காட்டி
மிச்சையெனையுங்குறிக்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) செச்சை அழகர் திருவொற்றி தேவர் இவர் வாய்திறவாராய் - வெட்சிமலர்போலும் அழகரான திருவொற்றித் தலைவராகிய இவர் வாய்திற வாராய் ; ஒருகால் மெச்சம் கரம் தொட்டு மீண்டும் மீட்டுந்து அக்கரம் வைத் தார் - ஒருமுறை விபக்கத்தக்க கரத்தைத் தொட்டு மீளவும் கண்டத்தில் அக்கரத்தைவைத்துக் காட்டினார் ; பிச்சர் அடிகேள் வேண்வெது பேசார் என்றேன் - பித்துக்கொண்ட அடிகளே ! விரும்பியது பேசக்கடவீரென்ற னன் ; தமைக்காட்டி இச்சை எனையும் குறிக்கின்றார் - (அதற்கிவர்) தம்மைக்

குறிப்பித்து இச்சைகொண்ட என்னை யும் குறித்துக்காட்டுகின்றனர் ; ஏழ். சேடி. இது என் ? என்று.

(வி-நு.) இவாட்டது அவர்களுடைய மனங்கொள்ளிவர், யார் சங்கணமணிலே மெய்ப்பதும், தலைக்கொடுக்க கொள்ளின், பாணிக்கிரகணம் பண்ணுவே மெய்ப்பதும் குறிப்பித்த கொள்ளும் ; மிடத்துக்கரம் வைத்தது மாண்கலிய சூத் திரம் அணியவிருப்பமென்பதும், சங்கணமணிலே மெய்ப்பதும் குறிப்பித்த கொள்ளும் ; இவாட்டது மெய்ப்பதும் குறிப்பித்த கொள்ளும் ; பாணிக்கிரகணம் பண்ணும் ; கரத்தொழிபற்றல், கிரகணம் - பற்றல். ந.எ

மன்றார் நிலையார் திருவொற்றி வானரிவந்தாமென மொடு
நின்றாரிருகையொலியிசைத்தார் நிமிர்ந்தார் தவிசினிலே குறைந்தார்
நன்றரமுதுகிதிருமிழ்தார் நடித்தார் பாவுகை மெய்ப்பதும்
நின்றாரைக்கையெடுத்துகின்றார் தோன்சேடி யென்னே உ.

(இ-ள்.) மன்று ஆர் நிலையார் திருவொற்றி வானர் இவந்தாம் மெளள மொடு நின்றார் - சிம்சையிலுமர்ந்த நிலையினையுடைய மான ஒற்றிவானரிவர் மெளளத்தோடு நின்றாராய் ; இருகைகளை யிசைத்தார் நிமிர்ந்தார் தவிசின் நிலை குறைந்தார் நன்று ஆர் அமுது சிதிது உழந்தார் நடித்தார் யாவும் ஐயமென்றேன் -- இருகையையும் தட்டி ஒலிகாட்டினார் பின் நிமிர்ந்து நின்றார் தமது ஆசனத்தின் முதுநிலையைக் குறைந்தார் நன்றார் எச்சிலைச் சிதிது உழந்தார் கூத்தாடார் (இவந்தார்க்கு உடையான் ஸாரே!) யாவும் சந்தேகமே : (நெய்க்குட்டியில்லை) என்றான் ; இவன் தாமரைக்கை எடுத்து கின் னார் (இப்படிக்கூடியவன்) ஐயியதாம் மெய்ப்பதும் கரத்தை ஏற்றுக் காட்டுகின்றார் ; ஏழ். சேடி. இது என் ? என்று.

(வி-நு.) இருகை யொலியிசைத்தல் - அசை ; நிமிர்ந்தல் - நேராதல் ; தவிசினிலே குறைத்தல் - ஆசனமென்பதன் முதுநிலை ஆகாரம் குறைந்த மாத்திரையதாகி அசனம் மெய்ப்பதும் அம்முதலியமுத்திரைகையைக் குறைந்தவரத்தல் ; உழந்தல் - அப்பதல் ; (அப்ப.) நடித்தல் - சதி. ஆக வே. அவர் நிமிர்ந்தல் அசனம் அப்ப சதி யென்னும் சொற்கள் சொந்தையு ணர்த்துமாறிக. பொருள் விளங்காமலின் குறிப்பித்தசெயலனைத்தும் ஐயப் பொருளான என்றேனாக ; இவர் நீர் விரும்பிவந்த பிணையைக் குறித்தன என்றதாகக்கொண்டு கையெடுத்துகின்றாரென்பது. ந.அ

வாராவிருந்தாய்வளவ்வந்தார் மெளளமொடு நின்றார்
நீராவெனேயிருப்பதென்றெண்ணெடசடையெக்குறிப்பித்தார்
நேராவைத்தெனுவென்றேனென்கையோடென்னிடத்தினில்வைத்
நேரார்க்கரத்தார் கூட்டிகின்றார் தோன்சேடியென்னே உ.

(இ-ள்.) வாரா விரந்தாய் வளவ்வந்தார் மெளளமொடு நின்றார் - வந்தற்கரிய புதுவிரந்தாக வளவ்வாகிய இவர் வந்தனராய்ப் பேசாது

நின்மனர்; நீர் ஆர் எங்கே இருப்பது என்றேன்—நீவிர் யாவர் எங்குவசிப்பது என்றான்; நீண்ட சடையைக் குறிப்பித்தார்—(அதற்கிவர்) நீண்ட தமது சடையைச் சுட்டிக்காட்டினர்; ஊரா ஸ்வத்தது எது என்றேன்—ஊராகத் தாம்கொண்டிருப்பது எதனை என்று கேட்டனன்; ஒன் கைலுடு என்னிடத் தினில் வைத்து ஏர் ஆர் கரத்தால் சுட்டு கின்றார்—ஒன்றிய தடதுகையிருந்த ஒட்டினை என்னிடத்து வைத்து (பின்பு) அழகார்ந்த தமது கரத்தார் சுட்டிக் காட்டுகின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? என்று.

(வி-து.) வராவிருந்து - வருதற்கரிய புதிய விருந்தென்பதனை; * “ஒரு நாள் விதுரனுக்கு-வாரா விருந்தான் வரை” என்பதானுமுணர்ச்சு. விருந்தாய் எச்சுத்திரிபு, வந்தார் - மூத்தெச்சம். யார் - ஆர்எனமருவியது. நீரார் எங்கே இருப்பது என்? தந்த நாவடிவான கங்காசேவியார் எவ்விடத்தி லிருப்பது என்று தலைவிகேட்டதாகச்சொன்ன, சடையைக்குறிப்பித்தமையும்; ஊரா வைத்தது எது என்றுகேட்டதற்கு மூட்டையைத்துந் தூரச்சென்று அதைக் குறித்து ஒற்றியாகவந்தது என்று அறிவித்ததையும்; “என்? பி” என்பது; தக்கவை. ஒற்றி - ஒத்தாக.

செங்கேழ்கங்கைச்சடையார்வாய்திறவீர உயர்வென்ற
ரெங்கேயிருந்திற்கணைந்துகாணெங்கன்பெருமாளென்றேயென்
னங்கேழுருகினகன் றுபோய்க்கேயிறைப்போதமர்ந்தெழுந்தே
யிங்கேடத்துவருகின்றரிதுதான்சேடியென்றேயென்.

(இ-ள்.) செங்கேழ் கங்கை சடையார்—செவந்த நிபந்தையுட் கங்கையை யுங் கொண்ட சடையையுடைய இவர்; வாய்திறவாரகங்கை அடைந்தார்—மௌனராய் இங்குவந்தனா; எங்கள் பெருமான் எங்கே இருந்து இங் அணைந்தது என்றேன்—எமது தலைரே! நீர் எங்கிருந்து இவ்விடம் வந்த டைந்தது என்றான்; அங்கு என் அருகின் ஏழ் அகன்று போய்—ஆங்கு என் னருகிருந்து ஏழமுதாரம் அகன்றுசென்று; அங்கே இயற்றோது அமர்ந்து எழுந்தே இங்கு நடந்து வருகின்றார்—அங்குச் சுற்றிநுந்து யிங் பெழுந்து இங்கு நடந்துவருகின்றார்; ஏடி சேடி இது என்? என்று.

(வி-து.) ஏழ் - எண்ணெளவையாகுபெயர். காண் - முன்னிலையாகு. எங்கே இருந்து அணைந்தது என்று வினாவினதற்கு மௌனராய் வந்தம யின் நடந்து குறிப்பார் காட்டினார். காட்டவோ, அருகினகன்று - ஒற்றி; இறைப்போதமர்ந்தது - இருந்து; வருகின்றது - வருகிறது. என ஒற்றி யூரிலிருந்து வருகின்றோம் என்று உணர்த்தியவாறாயிற்று.

கொடையாரொற்றிவாணரிவர்கூறாமௌனராகிரின்றார்
தொடையாரித்திமதிச்சடையெந்துரையேவிழைவேதம்க்கென்றோ
னுடையார் துன்னற்கந்தையுற்றுநோக்கிககையெய்தே
யிடையார்கழுமுட்காட்டுகின்றரிதுதான்சேடியென்றேயென்.

(இ-ள்.) கொடையார் ஒற்றி வாணர் இவர் கூறு மௌனராகி நின்றார்—
திரைகரான ஒற்றிப்பேருமான் இவர் பேசா மௌனராகி எதிரின்மனர்;
ஆர் இதழி தொடைவதிச்சடை எம்துரையே உமக்கு ஏது விழைவு என்
மேன்—ஆத்தியம் கொன்மையுமாகிய பாலைகளையும் பிறையுமுடித்த சடைநி
னையுடைய தலைவரே! உமக்கு என்ன இவ்வுதம் அருளுவீர் என்மேன்; உடை
யார் துன்னல் கந்தைநனை உற்று நோக்கி நகைசெய்து—எல்லாமுடையவர்
நாம் தரித்துள்ள ஐயவனுடைய கந்தையை உற்றுப்பார்த்து நகைத்து; இடை
ஆர் கழுமுள் காட்டுகின்றார்—தட்டிடத்திலுள்ள குழந்தைக் காட்டுகின்ற
னர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-து.

(வி-து.) கொடையார் ஒற்றி வாணர் இவர் கூறு மௌனராகி நின்றார்—
உமாம். விழைவு ஏது வேளை வினாவாகால், கந்தையைக் குறிப்பித்து நகைத்துக்
குளிருடையெனென்கின்றாரன்றி, அது பரிசுரிக்கத் தாம் விழைந்துபொருள்
விளம்புகின்றரில்லை யென்பதுகருத்து. இடையாக்கழுமுள் என்னும் பாடங்
கொள்ளின், (குளிர்க்கு) உடையார் உடைநீர்போன்று குளிர்காட்டுகின்றார்.
மென்க. விழைந்தமை விளக்குவார் கந்தையைக் குறிப்பித்துக் காளத்தைக்
காட்டுகின்றார் மௌனமாம். கழுமுள் - சூலம்; குளிர் காளம் என்பன, அச்சு
லத்திற்குரிய பரியாபுராமங்கள். யான் விழைவு ஏது என்மேனாக; இவர் சுந்
திரன் முத்தியைவ புனிதலாம் குளிருடையிராகலின் வேது விழையும் என்ற
நாகக்கொண்டு, துட்பாற்றுன்னிய நல்லாடையையும் நோக்கி (இவ்வென்பா
யிருக்க இக்குளிர் யாதுசெய்யுமென்னும் குறிப்பால்) குளிரை நகைசெய்து
காட்டுகின்றாரெனினும் அமையும். கந்தை - தலைவிபாற்றுன்னிய நல்லாடை
யுமாம். கந்தையென்பது ஈண்டுப் பிறந்துணியையும், நற்போர்வையையும்
உணர்த்திநின்றது. வேது - வெம்மையுடையது; குளிர்காலத்தில் வெம்மை
வாயும் வெம்மைக்காலத்தில் குளிரையும் நல்குவதென்ப பாராட்டப்படுவது
தன்மாவின் வேது என்பது ஈண்டு அத்தனத்தின் மேற்று. நீர் எல்லாம்
உடையவர் உமக்கு விழைவாயாதுது என்பேனாக; யாம் கந்தையுமிகையாம்
கருத்துடையோம் என்பார் போன்று, அதை அலக்கியுமாக நோக்கி நகைத்
துக் கழுமுளைக் காட்டுகின்றாரெனினும் பொருந்தும். கழும் உள் - கழுவி
உள்ளம். மனமாசுகழுவின அன்புள்ளதின்லலது பித்தில் விழவில்லை என்
துணர்த்தியுபடி.

பொன்னைக்கொடுத்தும்புணர்வரியபுனிதரிவருரொற்றியதா
முன்னைத் தவத்தாலியாங்காணமுன்னே நின்றார் முகமலர்ந்து
மின்னிற் பொலியுஞ்சுடையிரென் வேண்டிமென்மேனுணர்ச்செய்யா
ளின்னச்சின்னங்காணென்கின்றிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) பொன்னை கொடுத்தும் புணர்வு அரிய புனிதர் இவர் ஊர்
ஒற்றியதாம்.— பொருள்கொடுத்தும் அடைதற்கரிய சுத்தராகிய இவரது
ஊர் ஒற்றியதாம்; யாம் முன்னை தவத்தால் காண முன்னே நின்றார்—
முன்பு புரிந்த தவங்காரணமாக யாம் கானுமாறு முன்னெழுந்தருளினர்;

முகமலர்ந்து—யான் முகமலர்ச்சயுடையவளாய் ; மின்னில் பொலியும் சடை யீர் என் வேண்டும் என்றேன்—மின்போல் விளங்குஞ் சடைபயுடையே றே ! என்னை வேண்டும் என்றனன் ; உன்னை செய்யாழ்நின் னச்சினம் என் றார்—உன்னும்படி இலக்குமிபோல விரும்பினம் என்றனர் ; ஐடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-து.) யாதுவேண்டுமென்னும் சுருத்தால் என்வேண்டு மென்றேனாக. இவர் என்னை யென்பதில் ஐகாரந்தொக்கதாகக்கொண்டு அறுபவித்தற்கு உன்னைத் திருமகன்தலும் வேட்டனமெனவும், இலக்குமியின் இல்லமெனட் படும் பாக்கடலை விரும்பும் இன்னாகிய அன்னம் வேட்டனமெனவும், அப்பா லின் பரியாயப் பெயர்குறித்து அமுதுவேட்டனமெனவும், இல்லமாகியதா மரை வேட்டனமெனவும், இங்கனம் பலபொருள்படக் கூறுகின்றொன்பது. அன்னம் அமுது - சோறு. தாமரை - தாயும் அரை ; அது என் னும் விரும்பும் நிதம்பம். தாயுமென்பது தாமரைத் தொகுத்தலாயிற்றென்க. என் வேண் டுமென்றவழி பாங்கு விதுதித்த நஞ்சின் மெகுதி வேட்டுமென்கின்றொ ன்றுமாம்.

சடை

வயலார்சோலையழிசெல் ழற்றவாணராகுமிடம் படை : : :
செயலாடி யார்க்குள்வீர நுஞ்சுரத் துமுர்த்துந்திகழ்கரத்து
வியலாய்க்கொண்டது என் என்றேன் விளங்குப் பிரகாசவசூன் று
மியலாற்குள் மெய்க்குள் குறித்து என்சேடியென்னே.

(இ - ள்.) வயல் சோலை ஆர் பழில் ஒழி வானராகும் இவர்தமை ளார் — வயல்களுள் சோலைகளும் ழுழ்த்த எழிலமைந்த ஒற்றிவாணராகும் இவரை ளார் ; செயல் ஆர் அடியார்க்கு அருள்வீர்—தொண்டினைவடைய அடியவர்க்கு அருள்பாலிப்பவரே ! ; தும் சிரத்தும் உரத்தும் திகழ்கரத்தும் வியலாய் கொண்டது என் என்றேன்—துயது சிரத்திலும் மாற்பிலும் விளங் கும் சுரத்திலும் பெருமையாகக் கொண்டது என்னை என்றனன் ; அவை மூன்றும் விளங்கும் பிராகம் இயலால் காண்டி என்கின்றார்—அவை மூண் றும் விளங்கத்தக்க பிராகம் அவற்றை இலக்கணத்தால் அறிதி என்சென்றார் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-து.) வியலாய்-வினை எச்சத்திரிபு. இயல் - இலக்கணம். அது எழுத் துப்பெருக்கம் (அகரவர்த்தனை) என்பது. மூவிடத்தும் தலை காணப்படு தல் பற்றி வியந்து தலைவி கேட்டாளாக ; இறைவர் யாம் கொண்டது சிரத் தில் கம், உரத்தில் நாகம், கரத்தில் பிராகம் என எழுத்துப் பெருக்கத்தால் விடைகூறியவாறு. கம் - நீர், நாகம் - பாம்பு. பிராகம்—இறைவரவில். சாந பொதுநின்றருள்வீரொற்றியுளீர்பூவுந்தியதென் விழியென்றே னிதுவென்றறிநாமேறுகின்றதென்றாரேறுகின்றததுதா னெதுவென்றுரைத்தேனெதுமேவோரெழுத்திட்டறிநீயென்றுசொலி யெதிரின் துவந்துநகைக்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேய்.

(இ - ள்.) பொதுநின்று அருள்வீர் ஒற்றியுள் விழி பூவுந்தியது என்
என்றேன்—அம்மலத்தில் ஆடல்புரிந்துகின்று அன்பர்க்குள்பவரோ! உமது
கண்கள் பூவைக் கூடந்தது நீ தென்னேவியப்பு என்றனன்; நாம் ஏறுகின்
றது இது என்று அறி என்றார்—பாம் வரும்பி ஏறுகின்றதும் பூவுந்தியதெ
ன்று அறிவாய் என்றனர்; ஏறுகின்றது எது என்று உரைத்தேன்—தேவ
நீ இவர்த்தேறுவது எது என்றுவினவினான்; எது நமது லர் எழுத்திட்டு அறி
நீ என்று சொலி எதிரின்று உவந்து உலகக்கின் பர்—எது என்பதன் நமவில்
ஒரு எழுத்தைச்சேர்த்து அதனை நீ அறிந்துகொள்வாய் என்றுகூறி என்னோ
திரினின்று பகிழ்த்து மறைக்கின்றார்; ஏடி செடி இது என்? எ-று.

(வி - து.) பண்ணைப் பார் விழி நான் அம்மலத்தை நிற்ப்பது, உமது விழியோ?
அம்மலத்தை நிகர்ப்பதன்மேல் ஒருக்கிடது உதவியப்பென்றான்; இவர் என்
விழி பூவுந்தியதென்றதாகக்கொண்டு நின்விழிபட்டோ? நாம் பூவரவதும்
பூவுந்தியதென்கின்றாரொபது. இவை வரவரவது திருமாலாகிய இடபமென்
பது குறிப்பித்தாடி. பூவுந்தியது - பூவை உந்தி மிகவுடையது, புயியைத்
தாளாஸனந்து கட்டித் தென்பதும் ஒன்று. எது என்பதன் இடையில் நுகரத்
தையிடினர் என்றுதல் காண்க. நிகைத்தல் - நலையி பொருள் தெரியா
மைநோக்கி எள்ளலின்மேலது, “* பூவிற்சுத்தா கண்டே” என்றும் “† பூவே
னப்படுவிது பொறியாழிபூவே” என்றும் விதக்கப்பதற் சிறப்புநோக்கிப்
பொதுப்படுத்த தாமரைமலர் பூவெனப்பட்டது.

சுசு

பூவின் நிகரித்ததொற்றியுள்ள டிவ்வேயெனென்றேன்
சுட்டிச்சுதனேயென் ஓர்நான் சுட்டியறியச்சு ஆமென்றுதேன்
பட்டுமென்கும்ப வாய்ப்பரித்ததன்மேல்ரொன்றே
யெட்டுக்களிப்பாலுரைக்கின்றிதுதான்சேடியென்னே.

(இ - ள்.) ஒற்றியுள் ஈண்டு இவ்வேலை இட்டம் களித்தது எவன் என்
ன்றேன்—ஒற்றியி லுறைபவரோ! இங்கே இச்சமயத்தில் இவ்வுடமாக மிகவுந்
திருந்தது யாது என்றேன்; சுட்டிம் சுதனே என்றார்—ஒறிக்கத்தக்க நமது
புதல்வனா என்றார்; நான் சுட்டியறிய சொனும் என்றேன்—யான் குறித்
தறியக் கூறுமென்றான்; பட்டு உண்மருங்குல் பாவாய் நீ பரித்தது அன்
தே பார் என்றே—பட்டுடையணிந்த இடையையுடைய பாவைபோல்பவ
ளே! (யார் உரைத்தது) நீ கூறியபொழியைச் சுட்டியல்லவா? அம்மொழி
யைக்கொண்டு நோக்குக என்றே; எட்டிம் களிப்பால் உரைக்கின்றார்—மிகக்
களிப்பினுலே விளம்புகின்றார்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி - து.) சுட்டிதல் - இலக்காகக்கொண்டு யாவரும் தியானித்தல். பா
வை - கண்ணின்பாவை; பிரதிமையுமாம். ஈண்டு இச்சமயம் மிகவுவந்திருந்
தது யாது என்று வினவியதற்கு, வேலை உவந்திருந்தது என்றதாகக்கொ
ண்டு, வேலை உவந்திருந்தது யாமன்று, எமது புதல்வனே யெனவும்; அப்

புதல்வன் யானொன்றற்கு நீ கொண்டொத்ததாகிய உவலை யென்னுமொழி கொண்டோர்கவனவும் கூறியவாறு. வேல் ஐ - வேலுக்குரிய தலைவராகிய குமரர். நீ அணியாகப் பரித்தபொன்னின் பரியாயப் பெயராகிய சாமியென்னுந் மொழிப்பொருளாயுள்ள குமரனென்னும் ஒன்று. இனி, வேல் ஐ யாவனென்றேனாக; சுதனே யென்றொலியுடாம். வேலையென்னும் பாடல் கொள்ளின் வேளாகிய தலைவரென்க. சடு

பாற்றக்கனா துறாவிற்காட்டுப்பள்ளித்தலைவரொற்றியினின்று றுற்றப்பசித்துவந்தாராயின் மிடுமினெனத் துரைத்தேன். சொற்றுக்கிளைத்தோடியினுயர்நெசொல்லுக்கிளையெங்குப்பள்ளியேற்றுக்கிடந்தாயென்கிறாநிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) இவர் பாற்று அக்கனத்தார்—தோழியீர்! ஈண்டுநிற்கும் இவர் யாவும் அழிக்கத்தக்க சிறந்த பூதகணத்தையுடைப்பவர்; காட்டுப்பள்ளித் தலைவர்—திருக்காட்டுப் பள்ளித்தலைவர்; ஆற்ற பசித்து ஒற்றியினின்று வந்தாராம்—மிகவும் பசியுடையவராய் ஒற்றிகுகினின்று வந்தாராம்; அன்னம் இடுமின் என்றுரைத்தேன்—அன்னத்தை மிடுகென்று உரைத்தனன்; சொற்றுக்கு இளைத்தோம் ஆயினும் யாம் சொல்லுக்கு இளையோம்—சொற்றுக்கு மெலிந்தோமாயினும் யாம் சொல்லுக்கு மெலியோம்; கீழ்ப்பள்ளி ஏற்று கிடந்தாய் என்கின்றார்—நீ கீழ்ப்பள்ளியையடைந்து கிடந்தனை, என்கின்றனன்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) பாற்றல் அழித்தல்; இது ஈண்டு சுருவாசம்பாரத்தையும்; அகரம் உயர்த்தற்பொருளையும் தந்தன. காவிரிக்கரையிலுள்ள திருக்காட்டுப் பள்ளித்திருப்பதிக்குத் தலைவரென்றதைக் காட்டிய வசிக்கும் பள்ளிச்சூர்திக்குத் தலைவரென்றதாகக் கொண்டு, நீ கீழ்ப்பள்ளியேற்றுக் கிடந்தாயுன்றோ என்கின்றார் என்பது. கீழ்ப்பள்ளி - கீழாகியபள்ளிச்சாதி; நிலத்திற்படுக்கை எனச் சிலிஷ்டமாதல் காண்க. நிலத்திற்படுக்கை - விரகமேலீட்டால் பஞ்சணையாதியன விரும்பாது வெறுநிலத்தே சபனித்துக்கிடப்பது. கீழ்ப்பள்ளியேற்றுக்கிடக்கும் நீ ஐயமிடுமினெனத் தோழியரையேவி எம்மை அலாதி யம்செய்தற்குரியையோ? என்று எதிரிழிந்தவாறு. சது

குருகாரொற்றிவாணர்பலிகொள்ளவகையுண்டோ வென்றே நெருகாலெடுத்தினைரையென்றொருகாலெடுத்துக்காட்டுமென்றேன் வருகாவிரிப்பொன்னம்பலத்தேவந்தாற்காட்டுகின்றமீழ் மிருகா லுண்டயாயென்கின்றாநிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) குருகு ஆர் ஒற்றிவாணர் பலிகொள்ள வகை உண்டோ என்றேன்—பறவைகள் நிரம்பிய (சோலையாதிய சூழ்ந்த) திருவொற்றிவாணரே! நீர் பலிகொள்ள வகையுண்டோ என்றனன்; ஈண்டு ஒருகால் எடுத்து உரை என்றார்—இங்கே ஒரு முறையெடுத்துச்சொல் என்றார்; ஒருகால் எடுத்துக் காட்டு மென்றேன்—ஒருமுறை யெடுத்துக்காட்டுவீரென்றேன்; வீழ் கொ

கரீல் உடையாய்--விழ்கின்ற இருகாலுடையவளே!; வருகாவிரி பொன்னம் பலித்தே வந்தால் காட்டுகின்றும் என்கின்றார் — பெருகுவரும் காவிரிநதி சூழ்ந்த சிதம்பரத்திலுள்ள கனகசபையின்கண்ணே வந்தால் காட்டுகின்றோம் என்கின்றவாறு ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) ஒற்றியில்லாழும் தியாகேசரெனப்படும் நீர் கொடுத்தலொழிந்து பலிகொள்ளக் காரணமுண்டோ என்றதை இவர், ஊரிலின்றி ஒற்றி வாழ்பவராகிய அங்குப் பலியேற்குந் திறையுண்டோ? என்றிழித்ததாகக் கொண்டு, (விபண்ணே! நீ எம்முதிர்) ஒருகால் பலியேற்று ஏற்கும் வசையைச் சொல்; எம்மை எடுத்துக்காட்டும் என்பையேல் சபையில்வந்தால் ஒருகால் எடுத்துக்காட்டுகின்றோம் என்கின்றாரென்பதுகூறியது. பெண்கள் பயிலும் ஸ்ரீநிர்வாணியாகப் பலியேற்க முறையுண்டோ? என்றேனாக, அரையிற் சரிகின்ற உடையையுடையவளே! இதை இன்னும் ஒருகால் எடுத்துச் சொல், நாம் ஒருகாலெடுத்துக்காட்டவேண்டுமெல் அப்பலத்துக்குவா என்றார் என்றவாறு. இளையவாழ்ந்த ஒற்றிவாணசொல்லாம். இருகாலில் உடை - விரசுமேலிடால் உடைவின் தும். சிவந்ததுடை. முனி இருகாலில் விழ்கின்ற உடையுமாம். அழகு அரையையுடையவளே என்றும் ஒன்று; விழ்தல் - விரும்பல். அரை - ஸ்ரீ அல்குல்; இருகால் அரை, சர

வேலைஞாலம்புகழொற்றியின்குந்தேவரணிகின்ற
மாலையாழென்றோனயன்மாள்மாலையகத்துமாலையென்றார்
சோலையென்றோன்மேயென்றோன் சோலையேநாட்டுவாடுவோன்
வேலைஞாலம்புகழொற்றியின்குந்தேவரணிகின்ற.

(இ-ள்.) வேலை ஞாலம் புகழ் ஒற்றி விளங்கும் தேவர்—கடல்வளைந்த உலகுபுகழும் ஒற்றியில்லாங்கும் தேவரே!; அணிகின்ற மாலையாது என்றோன் அணிகின்ற மலை பன்னவென்றோன்; அயன் மால் மலை அகற்றுத் திரை என்றார்—பிரமவிட்டுணுக்களின் மலை அகற்றற்குக் காரணமாகிய மலை என்றோன்; வேலை மலர் அன்றே என்றோன்—சோலையில் மலர்ந்த மலரல்லவோ? என்றான்; சோலையே நாம்தொடுப்பது என—சோலையையே நாம் அணிவது என்று; ஏடி முதுவல் புரிகின்றார்—இணங்க நகைசெய்கின்றார்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) சிவபெருமானுருவரே அழிவற்ற முதற்பொருளல்லது யாம் அன்றொத்தேதர்ந்து தருக்குறொழுகம் பொருட்டே பிரம விட்டுணுக்களுடைய தலைகளை மாலையாகத் தரித்துள்ளாராகலின், அயன்மால் மலை யசற்று மலை எனப்பட்டது. சோலைக்குத் தண்டலை என்னும் பெயருண்மையால் அத்தண்டலையே யாம் தரிப்பதென்பார்; சோலையே யாம் தரிப்பதென்றார். தண்டலை - குளிர்ந்தலைமலை. மலை - மயக்கம் - மால் ஐ - மயக்கத்தால் நேர்ந்த தலைமைத்தன்மையென்க.

உயிருநுநாயிர் திருவொற்றியுடைசீர் நீர் என்மேல் பிடித்த வயிரமுதனை விடுமென்றேன் வயிரியலரினே சேயான் செயிரதகற்றுன் முலைபிடற் கொள்செல்வன்காண் டெனியென்றே லீயல் தொன் முதுவல்புரிநின்றிது சான்சேடியென்னே.

(இ-ள்.) உயிரன் உறையீர் திரு ஒற்றியுடைசீர் நீர் என்மேல் பிடித்த வயிரமுதனை விடுமென்றேன்—உயிர்கடோறும் வியாபித்து அந்தர்யாமியாய் நிற்பவமே! திருவொற்றியையாரே! நீவிர் என்மேற்கொண்ட வயிரத்தை விடக் கூடவீர் என்றனன்; நீ வயிரி அல—நீ கடும்பகைமை புனையவளுமல்ல; மர் தே—பெண்ணே!; செயிரது அகற்று உன் முலை இடங்கொள் செல்வன் யாம் அல காண் தெளி என்றே—சும்மமற்ற உனது முலையை இடமாகக்கொண்ட செல்வனும் யாமல்ல நீ பிரத்தியக்ஷமாகநோக்கு தெளிவாய் என்றே; இயல் கொள் முதுவல் புரிகின்றார்—பண்பமைந்த புன்முறுவலைச் செய்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-து.

(வி-து.) என்ருது அருளாது என்மேற் கொண்டுள்ள கடுங்குணத்தன் விநிம் என்றனன், இவர் நீர் பிடித்த வச்சிராயுத்தன் என்மேல் விடும் என்று தாகக் கொண்டு வரயிஞ்செலுத்தற்கு நீ விரோதியுமல்ல; நாம் வயிரஞ்செ லுத்தும் இத்திரதகம் அல்ல; நமதுருவமுதலியவற்றை நன்குநோக்கு; என் வார்த்தையையும்கூட; என்றபடி. வயிரம் - வயிரமுடைப்பொருள்களின்மீதே எவப்படுவது; நீ மல அகரர தியர்போல வயிரமுடையையல்ல; பெண்ணே யாகவுள்ள நீயேயிது அகவயிரம் செலுத்தற்குரிய தன்மென்பது தோன்ற 'வய' ரியல் நீ மாதே? என்ற, ரென்க, வயிரமென்பது கடுங்குண வன்மை வச்சிராயு தம் பன்மையும் முப்பொருள்களைப் முலைக்குரிய சுவர்க்கமென்றும் படிதாரம் பெயர் ஈண்டிற் சுவர்க்கலோகத்தையும் உணர்த்தினா. செயிரது அது புகுநிற் பொருள்விருதி. காண் - முன்னிலைமுற்று; முன்னிலையையையுமாம்.

தன்காவனஞ்சூழ்திருவொற்றித் தலத்தில் அமர்ந்த சாமி— யென்கார் முகமாப்பென் னென்றேனிடையிட்ட நிதலரிதென்றார் மன்கா ளிக்குமா டென்றேன் மதிக்குங்கிண வில்லென்றேன் யென்கா ளென் செய்தருள்கின்றிது சான்சேடியென்னே.

(இ-ள்.) தன்காவனம் சூழ் திருவொற்றித் தலத்தில் அமர்ந்த சாமி— தண்ணிய 'சோலைகளும்' மற்றும் வளங்களும் சூழ்ந்த திருவொற்றித் தலத் தமர்ந்த சாமியே! நும் கை எண் கார்முகம் மா பொன் என்றேன்— நுமது கையிலுள்ள எண்ணத்தக்க வில் சிறந்த பொன்னல்லவா? என் னன்; இடை இட்டி அறிதல் அரிது என்றார்—(அதற்கிவர்) அதனை எடை எடுத்து அறிவது அருமையாம் என்றனர்; மண் காதலிக்கும் மாடு என் றேன்—அது உலகத்தவர் விரும்பத்தக்க பொன் என்றனன்; மதிக்கும் கணை வில் அன்று என்றே—பெண்ணே! நீ கூறியது மதிக்கத்தக்க கணையே யன்றி வில்லல்லவே என்று; என் காண் நகை செய்தருள்கின்றார்—எண்ண மறியத்தக்க நகையினைச் செய்கின்றனர்: ஏம சோம ௧௮ என்? எ-து.

(வி-கு.) எடை என்பது இடையென மரீஇயது. எடையெனப் பாடங் கொள்ளினு. மிழக்காது; எடுக்கப்படுவது எடை. யான் மகத்தாகிய பொன்னென்றதை ஒருமூவென்னும் அளவினதாகிய பொன்னென்றதாகக் கொண்டு, அது ஷூரியதொரு மலையேயாகலின், நிறுத்து அளவிடுதலறிதெனவும், அக்கார்முகம் உலகர்விரும்பும் உயர்பொன்னென்றதை மத்திய சங்கரகாலத்தில் இவ்வுலகையுண்டு தனக்குளொடுக்கும் மால்விடையென்றதாகக்கொண்டு, அம்மாடு நமது கணையென்றி வில்லன்றெனவும் கூறாநின்றனரென்பது, மா என்பது காலென்னும் சிற்றெண்ணின் அளவில் ஐந்தில் ஒருகூறு.

௩௦

செய்காண்வளஞ்சூழ்ந்நிறுமால் முதல் முத்தேவர் கட்டுமைகாண்ரென்றேனிதன்மேலணங்கேரீயேழடைதியென்றார் மெய்காணதுநானென்றென்றேவிளங்குஞ்சுட்டுப்பெயரென்றேயெய்காணுவேணைக்கின்றிதுநான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) செய்காண்வளஞ்சூழ் ஒற்றியுளீர் திருமால் முதல் முத்தேவர்கட்கும் ரீர் ஐ என்றேன்—வயல்கள் தோன்றப்பெற்ற வளஞ்சூழ்ந்த ஒற்றியுள்ளவரே! விஷ்ணுமூர்த்திமுதலிய முத்தேவர்கட்கும் ரீர் தலைவரன்றோ என்றனன்; அணங்கே இதன்மேல் ரீ ஏழ் அடைதி என்றார்—பெண்ணே! ரீ கூறிப் இதற்குமேல் ஏழ் அடைந்திருக்கின்றாய் என்றனன்; மெய் அது என்னேன்—மெய்தான் அது யாது தெரியச்சொல்லும் என்றனன்; விளங்கும் சுட்டுப்பெயரென்றே எய்காணுவேணைக்கின்றார்—(ரீ கூறியது) விளங்கத்தக்க சுட்டுப்பெயரென்று கூறி யாவரும்காணும்படி சிறிக்குன்றனன்; ஏழி சேடி இது என்? என்று.

(வி-கு.) முத்தேவர் - அணங்குத்திருமால் பிரமன் இந்திரன். காண்தான் - அணைகள். எய்த்கல் - அறிதல். யாம் ஒரு ஐ, ரீ ஏழ் யுயர்புருக்கின்றையென்று நயந்தோன்ற ஏழடைதியென்றபடி. ஏழ் ஐ - ஏழை (பேதை) அடைதியென்பதன் இக்கரம் நிகழ்காலங்குறித்தது. *அதுவென்று சுட்டியது யாது? கூறும் என்று வினாவ, இவர் அதுவென்பது யாதென்று, வினாவியதாகக்கொண்டு அது சுட்டுப்பெயரென்று விடைகூறி, ரீ ஏழையாதலால், ஈதறிந்திலையென்று நகைக்கின்றாரென்பது.

௩௧

விண்டுணைங்குமொற்றியுளீர்மென்புவிருந்தும்வன் பூவில் வண்டுவிழுந்ததென்றேனெம்மலர்க்கைவண்டும்விழுந்ததென்றார் தொண்டர்க்கருள்வீர்மிகவென்றேன்கையாநமேதொண்டனெனவெண்டவ்வுதவெணைக்கின்றிதுநான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) விண்டு வணங்கும் ஒற்றியுளீர்—விஷ்ணுமூர்த்திவணங்கும் ஒற்றியிலுள்ளவரே!; வண்டு மென்பு இருந்தும் வன்பூவில் விழுந்தது என்றேன்—வனையலானது மெல்லிய பூப்போலும் கரத்திலிருந்தும் வலிய பூவில்

விழுந்தது (என்சேய்வேன்) என்றனன் ; எம மலர்க்கை வண்டும் விழுந்தது என்றார்—எமது மலர்க்கையிலிருந்த வண்டும் பூமியில் விழுந்ததுதான் என்றார் ; தொண்டர்க்கு மிக அருள்வீர் என்றேன்—நீர் அடியர்க்கு மிக அருளும் வள்ளல் என்றனன் ; தோகாய் நாமே தொண்டன் என் என்ற தங்குறவே நகைக்கின்றார்—தோகைபோல்வாளே ! நாமே தொண்டன் என்று யாவர்க்கும் மதிப்பமைய நகைசெய்கின்றார் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-தி.) பூவிற்பிறந்ததாகலின் பூவென்றது ஈண்டுத் தாமரைப்பூவைச் சுட்டி நின்றது. மலரிலிருத்தற்குரியனவாகலின், இதுவும் சங்கு வண்டென் பதுதோன்ற வண்டு விழுந்ததெனவும், திருமாலாகிய அம்பு தலத்திற் சயனித்தல் பற்றித் தலசயனமெனவே ஓர்தலமு முண்டென்பதுதோன்ற மலர்க்கைவண்டும் விழுந்ததெனவும், தொண்டனென்பதற்குப் பழையோனென்பதும் ஒருபொருளாகலின் நாமே அநாதியரென்பார், நாமே தொண்டனெனவும் கூறியபடி. அன்றி, ஏற்கவந்தமையின் நாமே தொண்டனாயினே மெனலும் ஒன்று, வண்டு - சங்கு, கைவளை, அம்பு, விழுதல் - வீழ்தல், சயனித்தல். தலசயனம் - திருக்கடன்மல்லை (மாவலிபுரம்.) ருஉ

மட்டார்மலர்க்காவொற்றியுளீர்மதிக்கும் கலைமேல்விழுமென்றே
னெட்டாமெழுத்தையெடுத்ததுநாமிசைத்தேமென்றாரெட்டாக
வுட்டாவுறுமவ்வெழுத்தையவுரைப்பீரென்றேனந்தணநூர்க்
கிட்டார்நாமமென்கின்றாரிதுபின்சேடியென்றேன.

(தி-ள்.) மட்டு ஆர் மலர் கா ஒற்றியுளீர் மதிக்கும் கலைமேல் விழும் என்றேன்—தேனூர்த மலர்நிறைந்த சோலைகளையுடைய ஒற்றியிலுள்ளவரே! மதிக்கத்தக்க தமது வஸ்திரம் மேல்விழும் (ஆகையால் ஒற்றியிரும்) என்றனன் ; எட்டாம் எழுத்தை எறித்தது நாம் இசைத்தேன் என்றார்—பெண்ணே ! எட்டென்னும் எண்ணைக்குறிக்கும் எழுத்தை இப்பொழுதே எறித்தக் கொண்டது நாம்சொல்லினோம் (அறிவாய்) என்றனன் ; எட்டு ஆக உள் தாவுறும் அவ்வெழுத்து அறிய உரைப்பீர் என்றேன்—எட்டென்னும் எண்ணைக்குறிப்பதாக உமதுளத்திற்கொண்ட அவ்வெழுத்தை யானறிய உரைத்தருளுவீர் என்றனன் ; அத்தனா ஊர்க்கு இட்டு ஆர் நாமம் என்கின்றார்—பிராமணர்களுடைய ஊருக்கு இட்டு வழங்கும் பெயரே என்கின்றனார் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-து.) கலை மேல்விழுமெனத் தலைவி பெருமான் கலையைச்சுட்டிக் கூறினாகப் பெருமான் நின் கலை மேல்விழுவதன்று ; இப்பொழுதே அவிழுகின்றது காத்துக்கொள் என்று எதிரியம்பியவாறு. விழும் என்பதின்மேல் எட்டு என்னும் எண்ணைக்குறிக்கும் அகரம் சேர்க்கில், அவிழும் என்றதலையுணர்க. அதையுணராத மயங்கினாட்கு அந்தணநூர்க்கு இட்டார் நாமமாகிய அகரம் என்று குறிப்பித்ததாம். அகரம் - அக்கிரகாரம், ரு௩

ஒற்றிநகரீர்மனவசிதா னுடையார்க்கருள்வீரீரென்றேன்
பறியிற்றுதிதொடங்கிய துபயிலுமவர்க்கேயருள்வதென்றார்
மற்றிதுணர்கிலேவென்றேன்வருந்தேனுள்ளவன்மையெலா
மெற்றிலுணர்தியென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) ஒற்றி நகரீர் நீர் மனவசிதான் உடையார்க்கு அருள்வீர் என்
•மேன்—ஒற்றிநகரத்தரே! நீர் மனவசியமுடைய யோகிகட்கே அருளவல்
லீர் என்றேன்; இதுதிபற்றி தொடங்கி அதுபயிலும் ஆவர்க்கே அருள்வது
என்றார்—சொன்னதைக் கடையை முதலாகக்கொண்டு தொடங்கி உச்சரிப்
பவருக்கே நாம் அருள்வது என்றனர்; இது உணர்விலேன் என்றேன்—இது
யான் தெரிந்திலேன் என்றனன்; வருந்தேல் உள்ள வல் மை எல்லாம் எழில்
உணர்ச்சி என்கின்றார்—வருந்தாதே (உனக்கு) உள்ள வலிய அஞ்ஞா
னங்கொல்லாம் அகந்துவையேல் உணர்வாய் என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது
என்? எ-து.

(வி-து.) மற்று - அசை. மனவசி என்பதை இறுதிதொடங்கிப் பயிலல்
சிவநமஃ என்றுசெபித்தல். (சிவநமஃ - சிவமேவந்தனம்) என்னும் பொருட்டு.

வான்றோய்பொழிங்குழொற்றியுளீர்வருந்தா தணவேலோவ்வன்றே
நூன்றோயுடற்கென்றீர்தெரியவுரைப்பீரென்றேனேவிதுதான்
சான்றோருமரபோர்த்துதரித்தபெயர்க்குத்தகாதென்றே
யென்றோர்மொழித்தருள்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(பு-ள்.) வாள் தோய் பொழிக்குழ ஒற்றியுளீர் வருந்தாது அணவேனோ
என்றேன்—வாள்ளவு ஓங்கிய சோலைகுழந்த ஒற்றிவாணரே! (மன்மதன்
வாட்ட) வருந்தாது உம்மைச்சேருவனோ? என்றனன்; ஊன் தோய் உடற்
கென்றார்—(அது) மாமிசப்பற்றுடைய உடலுக்கேயன்றி உயிர்க்குப்பயனில்லை
என்றனர்; தெரிய உரைப்பீர் என்றேன்—நீர் கூறுவதை விளங்கக்கூறுவீர்
என்றனன்; ஓ இதுதான் சான்றோர் உமது மரபு ஓர்ந்து தரித்த பெயர்க்கு
தகாது என்றே—ஓ ஓ! இது அறிஞர் உமது மரபையுணர்ந்து உமக்குச் சூட்
டியுப் பெயருக்குத் தக்கதன்றே என்று; ஏன்று ஓர்மொழி தந்தருள்கின்
றார்—மேற்கொண்டு ஒருமொழியைத் தந்தருள்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது
என்? எ-து.

(வி-து.) வரும் தாது அணவேனோ? என்றதற்கு வளரும் பொன்னணி
பூணப்பெறுவனோ? என்றதாகக்கொண்டு அப்பூண் உயிர்க்குரித்தன்று,
ஊன்றோயுடற்குரித்தென்றாரென்றும், சத்ததாதுக்கள் முதலியன அணவு
ஏனோ? என்றதாகக்கொண்டு உடலோடுங்கூடி வாழ்த்துகின்றாரென்றும்,
தெரியக் கூறுவொன்றதற்கு இங்ஙனம் மீட்டுமீட்டும் கேட்டல் உமதியல்
பறித்திட்ட பெண்ணுதிய பெயர்க்குத் தகாதென்றாரென்றும் கூறியவாறு.
தாது ஊசனைப்பொடியாதியவெனலும், வலிய பூணுதியன தாங்கப்பெறு

தல் துமது மென்மையுணர்ந்தே இடப்பட்ட மெல்லியரென்னும் பெயர்க்குத் தகாதென்று கூறினானெனும் ஒன்று. (நீடு)

திதுதவிர்க்குமொற்றியுளிரச் செல்லுதப்பெற்றென்றே
 ன்னுமக்குத்தெரிந்தென்றிரையாமோவிக்கிது வென்றே
 னேதுமடியாமனக்கங்குலேட்டிநாமேயுணர்ந்தி
 யேதும்தையல் மென்கி றிரிதுதாள்செடியெயல்னே.

(இ-ள்.) திது டீயவிர்க்கும் ஒற்றியுளிர செல்லல் அதுப்பது என்று என்
 றேன்—தீயை ௧௮ அடியாககு அகற்றுத் ஒப்பினால் றே" எமது தல் பற்றைத்
 அகற்றுவது என்ரு என்மான்; அது உட்கு தெரிந்தது என்றா—இது
 மக்குத் தெரிந்த விஷயமே என்றனா; இங்லது இதை ஆமோ என்மேன்—
 இது உத்திரயாமுமா? என்மனன்; டுதும் அடியா பனக்கங்குல் ஒட்டம்
 இறை நாமே டுத அன்றி டுதம் அன்று என்கின்றா—துதிக்கும் மது
 அடியாகருடைய மனவிருட்டை டுட்டத்தக்க இறைவ! நாமே உணருவா
 யாக நாமன்றி மற்றும்தொரும (இறை) அன்று என்கின்ற ; ஏடி சேடி
 இது என்? எ-று.

(வி-து.) 'செல்லல் அதுப்பது என்று' என்றதை, செல்லாநின் - 'அல்ல
 யதுப்பது றிரியெ ன்னதற்காகவும்; இது பதிதுத்தரடாமா? மென்னைத், இச்
 றிரியன் கடவுளானே" என்றத் கவுங் டுட்டம், இங்லன் மார்புட இசை
 க்கின்றருமென் து. அல் - இருள், என்று - எந்நாள், குர்யல். இறை - ஒரு
 வர பொழிக்குப்பதிலாக இசைக்கப் பவபாடியவன்டை, தீர்மை. (நீடு)

ஒண்கைமழுவாடனதுவ டுட்டமார்புக்காவ டுட்ட மாரீ
 வண்கைய டுறை பதமர்ப் டுட்ட வண்ண டுட்டயை டுட்ட
 ரென் டுட்டவகாவதுசு டுட்டமண்ண டுட்ட டுட்ட டுட்ட
 டுட்டசெ டுட்ட மணித் டுட்டருள்கு டுட்டதுதான்செடியெயல்னே.

(இ-ள்.) ஒன் கை மழு வுதி அனல் உடைய டுட்டி காவாழ் உத்த
 மா—ஒள்ளய கரத்தில் மழவும் ஓடும் அனலும் டுட்டயவரே! ஒட்டகாவா
 மும் உத்தத்தே!; நீர் வண்கை ஒருமை நாதா என்மேன்—நீர் வளந்தருங்
 கரத்தையுடைய ஒன்று உத்தயெவா என்மனன்; வண் பன்மை ஐக நாதா
 என்றா—(அதங்கிவா) வளவிய, பலகையுடைய நாதரென்மனா; எண்கண்
 அடங்கா அதிசயம் என்மேன்—எண்ணத்தில் அடங்காத அதிசயம் இது
 என்மனன்; அதற்கு இவை டுட்டருள் அன்று என்று—நீ சொல்லுமிவை
 அதற்கு அருத்தம் அல்லவே என்று; எண் மணி சொல் தந்தருள்கின்றா—
 மதிக்கத்தக்க மாணிக்கம்போலும் சொற்களைத் தருகின்றனர்; ஏடி சேடி
 இது என்? எ-று.

(வி-து.) மழுவோடு அனலு டுட்டையீர் என்மனம் ஒன்று, வண்மை
 ஞன்பதில் மையீறு கெட்டது, எண் - கணக்குமாம், அடங்கா - டுட்டகெட்ட

எதிர்மறைப் பெயரெச்சம். காண் - அசை. ஒருமையென்பதற்கு ஒன்றெனப்பொருள்கொண்டு இறைவர் யாம் ஒருகையுடையம் அல்லேழ், பலகையுடையம் என்பார் போன்று, அத்தலத்தில் தமக்கு வழங்கும் பலகைகளை நானூர் திருநாமத்தை விளக்கியவாறு. பதர்போல்ப் பரிகரிக்கத்தக்கனவன்று; நென்மணிபோல்ப் போற்றத்தக்கனவென்பது தோன்றச் சொன்மணி மயனப் பட்டதெனலுமாழ். சொல் - நெல். ருஎ

ஒருவரெனவாழ்நாறதியுள்ளிருமக்கம்மனை யுண்டோ வென்றே
 னிருவரொருபேருடையவர்காணென்றொன்றென்றே நென்பேர்
 மருவூழ்ந்தவலகரம்வயங்குமிகரமானென்றே
 யிருவொழித்தருள்கின்றரிதுதான்சேடியென்னே.

(இ-ள்.) வாழ் ஒற்றி ஒருவர் என உள்ளீர்—வாழ்கின்ற ஒற்றிப்பதியிலே ஒப்பற்றவொன் லீற்றிருப்பவனோ; உமக்கு அம்மனை உண்டோ என்றேன்—உமக்கு நற்றாய் உண்டோ? என்றனன்; ஒருபேருடையவர் இருவர் என்றார்—ஒரோபெயரையுடையவர் இருவருண்டென்றனர்; என் என்றேன்—அப்பெயர் யாது என்றனன்; வயங்கும் எம்பேர் மருவும் ஈறு அற்று அயலகரம் இகரமானது என்றே—விளங்கும் எமதுபேரில் இறுதிபோய் அயலெழுத்து இகரமானபெயரோ என்று; இருவும் மொழித்தருள்கின்றார்—உள்ளத்தில் புதிக்கத்தக்கதொரு மொழியைச் சொல்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? என்று.

(வி-தி.) காண் - அசை. தாயுண்டோ? என்பதை, அழகியமனை யுண்டோ? என்றதாகக்கொண்டு இங்ஙனம் கூறியபடி. எம்பென்றது சங்கரனென்னு மொழியை. இதன் ஈற்று னகரங்கெட்டி அயலகரம் இகரமாகியுத் சங்கரியென்னு மொழி. இது சம் கரியெனவும், சங்கு அரியெனவும் பிரிவுபட்டி முறையே சுகத்தைச்செய்யும் உமாநேவியையும், பாஞ்சஜன்யமென்னும் சங்கையுடைய திருமாலையும் உணர்த்திற்று. திருமாலும் ஓர் சத்தியாதலைமகோசாத்தாவின் உதிப்புக்குக் காரணமாக அவர்கொண்ட மோகினிவடிவத்தானும் தெனிக. ருஅ

பேரா சொற்றியிருமமைப்பெற்றொருவரென்றேனவர்தம்
 மேரார்பெயரின்முன்பினிரண்டிதரண்டிமெழுத்தொன்றொரு
 நேராயுரைப்பினேன்றேன்நெஞ்சநெகிழ்த்தாறுரைப்பாமென்
 தேராயுரைசெய்தருள்கின்றரிதுதான்சேடியென்னே.

(இ-ள்.) பேர் ஆர் ஒற்றியீர் உம்மை பெற்றார் எவர் என்றேன்—பெருமை நிரம்பிய திருவொற்றிவானரோ! உம்மைப் பெற்றவர் யாவர் என்றனன்; அவர் நம் ஏர் ஆர் பெயரின் முன் இரண்டு எழுத்து பின் இரண்டு ஆம் எழுத்தாய் என்றார்—நம்மைப் பெற்றவர் நமது அழகமைந்த பெயரின் முன்பட்டுகின்ற ஈசொழுத்து (நீமதெழுத்திற்கும்) பிற்பட்டுகிற்கும் ஈசொழுத்தாகப்பெற்றவர் என்றனர்; என் நேராய் உரைப்பீர் என்றேன்—நீர் கூறுவதென்னே? இதனைச் (செம்பொருள்படச்) செப்புவிர் என்றனன்; நீ நெஞ்

சம் நெகிழ்ந்தால் உணாப்பாம் என்று ஏராய் உணாசெய்து அருள்கின்றார்—
நீமனமுருகும் அப்பருவம் பெற்றால் அறைவோமென்று சிறக்க உணாத்த
ருள்கின்றார்; ஏடி சேடி இது என்? எ-து.

(வி-து.) ஈன்றார் யாரொன்றதை உம்மையடைந்தார் யாரொன்றதாகக்
கொண்டு இவ்வாறு இசைக்கின்றார் என்பது. நம்பெயொன்றது சிவவென்
னும்பெயர். அதன்முன்னின்ற ஈனொழுத்து நம என்பன. இவ்விரண்டும் ஆன்
மவெழுத்திற்கும் பின்னாலாவது - நமசிவ எனநின்றவை சிவநமவென
மாறிநிற்றல். இவ்வைந்தெழுத்தும் முறையே சிவம் - சத்தி-ஆன்மா - திரோ
தம் - மலமென்னும் ஐம்பொருள்குறிப்பனவாய்ச் சிவன்பொருட்டி வணங்கம்
என்னும் அர்த்தத்தையுட்கொண்டு குக்குரபஞ்சாக்கரமென விரங்கி, ஆன்
மாக்களுக்குப் பரிபாகம் வருமளவும் திரோடும் மலமும் முற்பட்டும், பரி
பாகம் வந்தவழிச் சிவமுஞ் சத்தியும் முற்பட்டேறித் தாம் அவ்வான்பாக்க
ளுக்குப் பிற்பட்டும் நிற்குநிலைமையாதியவற்றை யுணர்ந்தும் மூலமந்திரமா
தல்பற்றி, இது பரிபாகிகட்கே உணாக்கப்படுவதென்பார், 'நெஞ்சநெகிழ்ந்தால்
உணாப்பாம்' என்றார். இதன்றிறம் விரிக்கிற்பெருகும். (ருசு)

தனிநான்மறையீரொற்றிநகர் தழைக்கவாழ்வீர் ஸ்ரீரூப
வொளிநாவரசையெந்தெழுத்தா லுவரிகடத்திவீரொன்றம்
களிநாவலனை ஈனொழுத்தாற்கடலில் வீழ்த்தினேமென்றே
யெளியேற்குவப்பின்மொழிகுன்றி துதான்சேடியென்னே.

(இ-ள்.) நால் மறை தனியர் ஒற்றிநகர் தழைக்க வாழ்வீர்— நான்கு
வேதங்களாகிய கோயிலையுடையவரோ! ஒற்றிநகரில் உலகமுய்ய வாழ்வ
ரோ!; தனி ஞான ஒளி நாவரசை ஐந்தெழுத்தால் உவரி கடத்தினீர் என்
றேன்—ஒப்பற்ற ஞானதீபரான திருநாவக்கரசையாலான ஐந்தெழுத்தின்
உச்சரிப்பால் கடலைக்கடப்பித்துக் களையெற்றினீர் என்றனன்; களிநாவலனை
ஈனொழுத்தால் கடலில் வீழ்த்தினேம் என்றே—களிப்பினையுடைய நம்பியா
ராரனென்னும் ஒருநாவலனை (நாம்) இரண்டெழுத்தினாலே கடலில் 'அமிழ்த்'
தினேம் என்று; எளியேற்கு உவப்பின் மொழிகின்றார்— டேதையாகிய
எனக்கு உவப்பினோடு கூறுகின்றார்; ஏடி சேடி இது என்? எ-து.

(வி-து.) அரசு என்றதற்கு இணங்கி 'நாவல் என்றதும், பராவக் கரை
யேற்றினீர் என்றதற்கணங்கப் பரவையிலமிழ்த்தினேம் என்றதும் நயம்.
ஈனொழுத்து - இரண்டெழுத்தாகியது. பரவையென்னும் பரியாயப்பெயர்.
ரொற்றுமைநோக்கிக் கடலில் வீழ்த்தினேம் என்றது. வீழ்த்தல் - அந்நாச்சி
யாரது சுகோததியின் மூழ்குவித்தல். ஐந்தெழுத்து - பஞ்சாக்கரம். ஈ
ஒழுன்முளத்தீரொற்றியுளீரும்றோர்க்களிப்பீரோவென்றேன்
முழுன்மென்பார்க்கயன்முன்முந்தருவேமென்றாள்மமிகத்
தேழுன்மினதும்மொழியென்றேன்செவ்வாயுமுன்னகையென்றே
யேழுன்முறவேகைக்கின்றரிதுதான்சேடியென்னே.

(இ-ள்.) ஓம் ஊன்று உளத்திர் ஒற்றியுளீர் உற்றோர்க்கு அளிப்பீரோ என்றேன்—பிரணவத்தைப் பதித்துத் தியானிக்கும் (அன்பர்களுடைய) உள்ளத்தை இடமாக உடையவரோ! ஒற்றிகரரோ! உம்மையடைந்தோர்க்கு (நீர் தியானிகேச ராதீஸால் வேண்டியது வரையாது) அளிப்பீரோ? என்றான்; தா மூன்று என்பார்க்கு அயல் மூன்றும் தருவேம் என்றார்—தாமூன்று என்பவர்க்குத் தாகாரத்துக்கு அயிலிலுள்ளது மூன்றுத்தருவேம் என்றார்; அம்ம மிக தேம் ஊன்றின தும்மொழி என்றேன்—அம்ம மிகவும் இனிப்புடையது உமது மொழிஎன்றான்; செவ்வாய் உறும் உன் நகை என்றே ஏம் ஊன்றிறீவே நகைக்கின்றார்—(அதற்கிவர்) தேமூன்றின என்பது செவ்விய வாயிலுள்ளது உன் நகைகளே என்றுகூறி இன்பத்திற்கும்படி நகைசெய்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) தாமூன்று-தா தா தா (முத்தா.) தாவுக்கு அயல்மூன்று-தி தி தி (முத்தி.) தேமூன்று தே தே தே (முத்தே) ஆம். முத்தாளன்று ஒருகால் விளிப்பார்க்கு முத்திதருவோம் என்றும்; இனிமைபறித்தனவெனப் பொருள்படத் தேமூன்றின வென்றதற்கு முத்தேயெனப் பொருள்கொண்டு, முத்து எம்மொழியன்று கின்பற்களென்று கூறுகின்றார் என்பது கருத்து. தா தா தா வென்பதற்கு தாதா (வே) தா எனவும்; ஏ மூன்று என்பதற்கு ஏ, ஏ, என்னும் இகழ்ச்சிக்குறிப்பெனவும் கோடலும் ஒன்று. கூக

மண்ணிலிவங்குமொற்றியுளீர்மடவாரிரக்கும்வகையதுதான் முண்ணிலொருதாவாடு மன்றேம் முத்தாவெனலேமுறையென்ற ரெண்ணிலிதுதானையமென்றேனெமக்குந்தெரியுமெனத்திருவாயின்னலமுதமுகுக்கின்றிதுதான் சேடியெய் னேடி.

(இ-ள்.) மண்ணி விளங்கும் ஒற்றியுளீர் மடவார் இரக்கும் வகையது முண்ணில் ஒரு தாவு ஆம் என்றேன் — நிலைத்துவிவங்கும் ஒற்றிப்பதியோ! பெண்கள் உம்மை யாசிக்கும் வகையைப்பற்றி யோசிக்கில் அது ஒருபற்றுக்கோடேயாகும் என்றான்; முத்தா எல்லே முறை என்றார்—(அதற்கிவர்) முக்குற்றமென்று கூறலே முறைமை என்றனர்; என்னில் இது ஐயம் என்றேன்—இப்படி குறிப்பிற்கூறில் இது சந்தேகத்திற்கிடமாகிறது என்றான்; எமக்கும் தெரியும் என திருவாயில் நல் அமுதம் உகுக்கின்றார்—எமக்கும் (நீ கூறியது) தெரியுமெனத் திருவாயினின்று நல்ல அமுதத்தைச் சொரிகின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) மடவார் - அறிவீனர், இளம்பெண்கள். தான் இரண்டும் அசைகள். பெண்களிரப்பது தமக்கு ஒருபற்றுக்கோடே என்றேனாக; இவர் ஒருதா - கர்மமென்னும் ஒருகுற்றமெனக்கொண்டு, காமம் சித்தியாதவழி வெகுளியும், அதுபற்றி மயக்கமும் உண்டாவது திண்ணமாகலின், முக்குற்றமெனலே முறையென்றா ளென்றும்; குறிப்பொன்றுகிடக்க மற்றொன்று நீர் கூறுவதுஐயத்திற்கிடமாகின்றது என்றேனாக, என்னுடையவீடு இது

[illegible][illegible][illegible][illegible][illegible]

(இ-ள்.) தண்ணம் பொழில் சூழ் ஒற்றி உளீர் சங்கம் கையில் சேர்த்தி திரும் என்றேன்—சூளிர்மைவாய்ந்த சோலைகூழ்ந்த திருவொற்றியூரிலமர்பவரே! வளைகள் என்கரங்குகில் நிலைபெறப்பண்ணும் என்றேன்; மேல்வரும் பலகையில் முன்னர் சேர்த்தோம் திண்ணம் தெரி என்றார்—மேல்வவரப் பெற்ற பலகையில் முன்னர்ச்சேர்வித்தோம் இது நிச்சயம்; நீசண்டறி என் கின்றார்; இம்மொழிக்கு வண்ணம் பல என்றேன்—துமது இவ்வார்த்தைக்குப் பொருள்விதம் பல என்றுகூறினேன்; மடவாய் உனது மொழிக்கு என்று என்னைக் கொளநின்று உரைக்கின்றார்—பெண்ணே! உனதுமொழிக்கே பொருள்விதம் பலவென்று ஆலோசனை யமையநின்று சொல்கின்றார்; ஏடி சேடி இது என்? எ-து.

(வி-து.) விரகத்தாலுண்டாகிய தேகமெலிவால் நழுவிவிடும் வளைகளைக் கைகளில் நிலைபெறுவியும் என்றுயான் வேண்டினேனாக; இவர் பொதுப்படக் கையில்வளையிடும் என்றதாகக்கொண்டு, முன்னர் மதுரையில் பலபெண்கள்கையில் இட்டோமென்றும்; வித்துவசங்கமெனக்கொண்டு யாம் புலவர்க்குப் பலகையளித்து அதிற் சங்கம்சேர்த்தோமென்றுக்கூறி, மேலும் தும் மொழிக்குப் பொருள்பல என்னுங்கால், உனதுமொழியே (வளைகளைக்கரத்தில் நிலைபெறுத்தும், வளைகளைக்கையிற்கொண்டு எமக்கிடும், வித்துவ சங்கத்தை ஒழுக்கத்தில் நிலைபெறுத்தும்) என்றிங்ஙனம் பலபொருள்பெகின்றன வென்று யாம் யூகிக்கும்படி சொல்கின்றாரென்பது கருத்து. வளையலிட்ட மையும் பலகையளித்தமையும் திருவினையாடற் புராணத்தணர்க. கண்ணம்-தண்ணம், பலமேல் வருங்க க யென்பதற்கு பல என்னு மொழிமேலே வரப் பெற்றதாகிய பலகை எனலுமாம். வண்ணம் - பொருள்விதம். கூசு

உகஞ்செரொற்றியூருடையீரொருமாதவரோநீரென்றேன்
முஞ்சேர்வடிவேலிரண்டுடையாய்மும்மாதவர்நாமென்றுணர்த்தார்
சுகஞ்சேர்ந்திற்றுமொழிக்கென்றேனோகாயுனதுமொழிக்கென்றே
யிகஞ்சேர்நயப்பாலுணர்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னேன.

(இ-ள்.) உகம் சேர் ஒற்றி ஊர் உடையீர் நீர் ஒரு மாதவரோ என்றேன்—யுகங்கடோறு நிலைபெற்ற ஒற்றித்தலவாசரோ! நீர் ஒப்பற்ற மாதவரோ என்றான்; முகம்சேர் இரண்டு வடிவேல் உடையாய் நாம் மும்மாதவர் என்றுணர்த்தார்—முகத்தில் விளங்கும் (கண்களாகிய) இரண்டு கூரிய வேலினையுடையவளே! நாம் மும்மாதவர் என்று உரைத்தனர்; தும் மொழிக்கு சுகம் சேர்ந்திடும் என்றேன்—ஐயரோ! துமது சொற்களுக்குச் சுகஞ்சேர்ந்திடும் என்றான்; தோகாய் உனது மொழிக்கு என்றே இகம் சேர் நயப்பால் உரைக்கின்றார்—தோகைபோல்பவளே! உனது மொழிக்கே (சுகம் சேர்ந்திடும்) என்று. கூறி இப்போகம் விளைக்கும் நயப்போடு உரைக்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-து.

(வி-து.) ஒருமாதவர் என்றதை ஒருமாதினையுடையவர் என்று பொருள்கொண்டு, யாம் உமை கங்கை திருமால் என்னும் மும்மாதையுடையவ

பொருளும்; தும்மொழிக்கு இன்பம் விளையுமென்றதை இளியும் விரும்பி யணையுமென்றதாகக்கொண்டு, அது உனது மொழிக்கே சேர்ந்திதம் என்றும் கூறினார் என்க. சுகம் - இன்பம், இளி. சுஎ

ஊராமொற்றியீராயசையுடையென்றேனெனக்கலது
நேராவழக்குத்தொழிக்கின்றயினக்கேதென்றாரீரொனக்குச்
சேராவணமீதென்றேன் முன்சேர்த்தீதெழுதித்தந்தவர் தாம்
யாரார்மடவாயென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) ஒற்றியும் ஊரீர் ஆசை உடையேன் என்றேன்—ஒற்றியாகிய ஊரோ உடையவரே! யான் ஆசையுடையேன் என்றனன்; எமக்கு அலது நினக்கு ஏது நேராவழக்கு தொழிக்கின்றய் என்றார்—ஆசையுடையோம் என்பது எமக்கேயன்றி நினக்கேது நீ ஒவ்வாவழக்கு உரைக்கின்றய் என்றனர்; நீர் எனக்கு ஈது சேராவணம் என்றேன்—ஐயமே! எனக்கு இவ்வாறு உரைப்பது நீர் என்னைச் சேராதவகையேபோலும் என்றனன்; மடவாய் முன் சேர்த்து ஈது எழுதித்தந்தவர் யார் ஆர் என்கின்றார்—மடப்பத்தை யுடையவரே! முன்னே எம்மைச் சேர்த்து இதனை எழுதித்தந்தவர் யார் யார் (கூறு) என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-தி.) யான் உழ்மிடம் ஆசையுடையென்று கூறுங்கால், ஆசையென்றது திக்கு எனக்கொண்டு திக்கை உடையாக வுடையோம் யாமே; திகாம்பரநாமம் நினக்கேது என்றும், நீர் சேராவணம் ஈது என்று கூறுங்கால், நீர் சேர்ந்த முறிச்சீட்டு ஈது எனக்கொண்டு, ஈதெழுதித்தந்தவர் யாரென்றும் கூறுகின்றாரென்பதாம். சுஅ

வருத்தீர்தவிரோற்றியுள்ளமனத்திலகாதமுன் டென்றே
வீருத்தத்தொழுநம்மடியவனாரினைக்கின்றோரைக்காணினது
வருத்தன்பெயர்முன்னெழுத்திலக்கமுற்றேமற்றவெல்லையகன்
நிருத்தலநியாயென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) ஒற்றியுள்ளவருத்தம் தவிரீர் மனத்தில் அகாதம் உண்டு என்றேன்—ஒற்றிவாணரே! வருத்தத்தைத் தவிர்க்காதவராக விருக்கின்றீர் உமது மனத்தில் வருசனை உண்டு என்றனன்; நிருத்தம் சொழும்பும் அடியவனாரினைக்கின்றோரை காணின்—நமது பஞ்சகிருத்திய நடனத்தைத் தொழும் நமது அடியவரைத் தியானிக்கின்றவரைக் கண்டால்; அது உருதன் பெயர் முன் எழுத்து இலக்கமுற்றே மற்று அவ் எல்லை அகன்றிருத்தல் அநியாய் என்கின்றார்—நீகூறிய வருசனையென்னும் பொருடரும் அகாதம் என்னும்பெயரில் முதலிலுள்ள எழுத்துக் கணக்கெழுத்தாகி அக்கணக்கெல்லையளவும் அகன்றிருத்தலை நீ அநியாய் என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-தி.) நிருத்தம் - சிருட்டி திதி சங்காரம் திரோயவம் அநக்கிரகம் என்னும் இவ்வைந்தொழில் காரணமாக நடிக்கும் நடனம். அகாதம் - வரு

சனை; அகாத்மென்னும்பெயரின் முதல்முத்தை எட்டு என்னும் இலக்கமாங்கி, அகாதம் எம்மிடத்திலில்லை; எம்மடியானா நீனைக்கின்றேரரைக்கண்ணும் அது எண்காதமளவு அகலும் என்றாராயிற்று. ௬௬

மையலகந்த்ரொற்றியு ராவாவென்றுரைட்டிரோவென்றேன்
செய்யவதன்மேற்சிகரத்தைத் துச்செவ்வனுரைத் தாலிருவாவென்
றுய்ப்புரைப்பேமென்றாநும்முரையென்னுரைமென்றேனங்கே
மெய்யுன்னுரை மென்முல் குறித்து தான்சேடியெய்ளே.

(இ-ள்.) ஒற்றியு ராமயல் அடந்தி வாவென்றுரைட்டிரோ என்
றேன் — ஒற்றிப்பதிவா! என்ற மடக்கத்து நீக்கினிலா (ஆதிதர்) வா
என்றேனும் அழை ரோ? டென்னை; செய்ய அதன்மேல் சிகரத்தைத்து
செவ்வன் உரைநாட்டி இவ்வா என்று உய்ய உரைப்பேம் என்றா—பெண்
னே! செம்மையையா யாவாட்டி அடமல் சிகரத்தைவைத்து
முறைப்பட இயித்தால் துறா (யாவ) என்று நீ உய்யுமடி கூறுவேம்
எனறனா; தம் உரை என் உரையென்பது உய்ய— நுமதுமசால் என்
சொல் எய்யல், துறா உரை ய எய் எய்கின்றா— துப்போது
உனதுமசால் உய்ய அனா உய்யல் எய்யல்— இது என்—எ-று.

(வி-து.) வாய் உய்யல் செய்து வக்கல் சிவா என்றது உய்யல்; இரு
வா என்பதற்கு வாய் உய்யல் உய்யல் உய்யல் உய்யல்—என்று கூறு
வானா நாம் அழைக்கப் பன்றிய. துறா உய்யல் இருப்பாய், சமீ
பத்திலிருவாய், என் துறாக்கலும் உய்யல் எய்யல்—அறிதல் எ
தாவென்—ரு—ரோபுராமயல் உய்யல் உய்யல்
வாவென்றா உய்யல் உய்யல் உய்யல் உய்யல் உய்யல் உய்யல்
மேவென்ற மைசோத—நி—மேவ உய்யல் உய்யல் உய்யல்
மேவென்ற மைசோத—நி—மேவ உய்யல் உய்யல் உய்யல் உய்யல் உய்யல் உய்யல்.

(இ-ள்.) தா என்றருளி ஒற்றியுர— 'பிகைநயை' தா என்று கேட்
கும் ஒற்றியுர நிகரே; தம்மென உய்யல் உய்யல் அற வாவென்று அருள்
வீர என்றேன்—தமிழனான (அடியாடாது) மோகபாகம் டோக (என்னருகில்)
வருவாயென்று அருளாயா எய்யல்; அவ்வாவிப் பன்னாவரும் எழுத்தை
மேவு என்று உதனில் சோத்தது துக்கே மேவி அன்றே வ உன்பேம்—
அந்த, வாவென்று எழுத்தினிவினா வரும் வி என்னும் எழுத்தை என்னு
டன் மேவு என்று உன்னுடன் கூட்டிக்கொண்டது இங்கிருக்கப்பெறினன்
றே? (உனனை) வாவென்றதைப்பே; ஏவென்றிடுகண் என்கின்றா—
அம்பினையும் வெல்லும் கண்களாயுடையவளே! என்கின்றனா; ஏடி சேடி
இது என்? எ-று.

(வி-து.) ஏவென்றிடுகண் உன்மொழித்தொடா அன்மொழித்தொகை
தலைவியே! நீ மோகதாசமுடையவாய் வாவி இங்கிருந்தாலன்றே? உனது
தாசமும் நாமதைப்பேமென்றனென்க; வாவி—நடைக்கினறு; அன்றி,

வரலி (அவாவி) நீ இங்கே அடைந்தாலன்றோ யாம் அழைப்பேம் என்றவா
மாம். வாவல் - அவாவதல். எக

என்மேலுள்கூர்ந்தொற்றியுளிரொன்றையணைவானினைவீரோம்
பொன்மேல்வெள்ளியாமென்றேன் பொன்மேற்பச்சையாங்குதன்மே
லன்மேற்குழலாய்சேயதன்மேலவையதன்மேன்ஞாயிறும்
தின்மேலொன்றின்மென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னே.

(இ-ள்.) ஒற்றியுளிர் என்மேல் அருள்சூர்த்து என்னை அணைவான் நினை
வீரேல்—ஒற்றியுளிரம்பவரே ! என்னிடம் அருளுடைந்தாய் என்னை அணை
யும்பூத நினைப்பீரேல் ; பொன் மேல் வெள்ளி ஆக என்மேல்—பொன்னெ
னப்படும் இலக்குமியும் இனி வெள்ளியெனப்படுவான் என்றுகூறினேன் ;
அல்மேல் குழலாய்—இருளினும் மேம்பட்ட கரிய கூந்தலையுடையவளே ! ;
பொன்மேல் பச்சை—பொன்மேல் புத்தம் ; — அதன்மேல்சேய்—அதற்கு
மேல் செவ்வாயும் ; அதன்மேல் அவையன் — அதன்மேல் திங்கனும் ; அதன்
மேல் ஞாயிறு — அதன்மேல் ஞாயிறுமாம் ; அங்கின்மேல் ஒன்றின்று என்
கின்றார்—அதன்மேல் ஒன்றுமில்லை என்பதற்கு. எனர் ; ஏழ. சேடி இது என் ?
எ-று

(வி-ந்.) ஆங்கு அலை. அயலும் முத்தியொருங்கு உடல்வெளுத்த
லியல்பாகையால், நீர் எம்மை யாவான் நினைவீரோல், இதுபொதும் சுகம்
தனக்கு வாய்க்காமையற்றி இலக்குமியும் அயலும்முத்தி வெள்ளிமுதலு
யவளாய் இனி வெள்ளியென்னப்படுவான் என்று யான் கூறினேனாக, இவர்
பொன்னெனப்படும் வியாழனுக்கு முன்னுள்ளது வெள்ளியெனத் தாகக்கொ
ண்டி, வெள்ளி பின்னுள்ளதே பொன்மேலுள்ளவை புத்தனாய்வைகளே
யென ஞாயிறு திங்கள் செவ்வாய் புத்த வியாழம் வெள்ளியென வழுங்கு
முறைப்படி வகுத்துக்கூறுகின்றாரென்றவாறு. கிரகம் ஏழனுள் சனைய
விதந்துகூறாம அது சுபக்கிரகம் அன்றென்று விளக்குதற்கென்க. எஉ

வயலாரொற்றிமேவுபிடிவாதர்நாமம்யாதென்னேயே
மயலாயிடுமிப்பெயர்ப்பின் னர்வந்தவினையநாமமென்றார்
செயலார்காலமறிந்தென்னேச்சேர்விரொன்மேல் சிரித்துளக்கிந்
கியலாரயுலாரென்கின்றரிதுதான்மேடியென்னே.

(இ-ள்.) வயலார் ஒற்றி மேவு பிடிவாதர் நாமம் யாதென்றேன்—வய
னிரம்பிய ஒற்றியில்வாழும் பிடிவாதகுணமுடைய உம்புடைய நாமம்
யாதோ ? என்றனன் ; மயலாய் இடம் இப்பெயர் பின்னர் வந்த இனைய
நாமம் என்றார்—மயலையுடையவளே ! உன்னால் இடப்பட்ட இப்பெயருக்குப்
பின்னர் வந்த இனையநாமமே நமக்குரிய தென்றனர் ; (ஆயின்) செயல் ஆர்
காலம் அறிந்து என்னை சேர்வீர் என்றேன்—கலவிச் செய்கைக்கு உரியகாலம்
இதுவென அறிந்து என்னைச் சேர்ந்தணைவிரென்றேன் ; சிரித்து உனக்கு
இங்கு இயலார் அயலார் என்கின்றார்—(அதனைக்கேட்டஇவர்) சிரித்து மங்கல்

யே! உனக்கு உறவினாயாவர்? அயலுவர்யாவர்? அதனைக்கூறுவாய் என்இன்
மனர்; ஏடி சேடி இது என? எ-று.

(வி-நு.) பிடிவாதரென்றது பிடிவாதங்கொண்டு கீளியோடு நடித்த
நடனமூர்த்திபைச் சுட்டியதாகத் தலைவர் கொண்டு எமக்குரிய இருபத்
தைத்துமூர்த்தங்களுள் நீசுட்டிய அந்தச்சாபகி மூர்த்தத்தக்குப் பின்வைத்து
வழங்கப்படும் கலியாணசுத்தரமூர்த்தப்பெயரே நமது பெயரென்பார், 'பின்
வர்த இனையநாமம், என்றா. எனவே, உனது உறவுடனாகவே உள்ளவாறு
ரைக்கின் விக்கிரகமாவண்ணம் முறைப்படி கலியாணசுத்தரரென்னும் பெ
யர்க்கியைப் நாம் மனப்போம் எ' றுர யிற்று. எந்

நாலாறணஞ்சுழொற்றியுளிராகச் வாங்கெல்லென் றேன்
காலாங்கிரண்டிழக்கட்டென்றாகலைத்தோலல்லொ ரீகொன்றேன்
வேலார்விழியாய்புலித்தோலும் வேழத்தோலும்வல்லேமென்
றேலாவமுதமுக்குக்கிராரிஅநான்செடியென்னென.

(இ-ள.) நால் ஆரணம் சூழ் ஒற்றியுளிராகச் வாங்கல் என் என்றேன்—
நான்குவெத்களும் சூழ்ந்து அங்கிலை ஒற்றிப்பதியுரே! மலையை வளைத்
தல் எதற்கென்பதன்; கால் இரண்டில் கட்ட என்றார்—மக்கையே கால்
இரண்டிலும் கட்டித்தரு என்றனா; நீ கலை தே ல் வல்லோ என்மேன்—
ஐயரே! நீவிர் கலைத் தாலில் வல்லவா எ-று; வேல் ஆர் விழியாய் புலித்
தோலும் வேழத் தோலும் வல்லொ ரீ எ-று—வேல் தோலும் விழியையுடைய
வளே! புலித் தோலும் பாணத்தோலும் புறையவல்லோ டென்று; உலா அமு
தம் உருக்கின்றார்—ஒற்றிச்சொல்வது அருதுமோலும் சொர்க்கைச்
சொரிகின்றனா; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-நு) ஆங்கு அரை. மலையின்மேல் யாதுக்கெல்லுந் கருத்தால்
நாகம் வாங்கல் என் என் னுவனாவ; இவா உடையவாங்கென்னென வனவிய
தாக மற்றொருவினாவும் அதில் நிகழ்த்திக்கொண்டு, இருதானியிலும் நாணி
னாற் கட்டவெனவும், அரையிற்றரிக்கவெனவும், டொருள்படக் காலிரண்டிற்
கட்டவென விடையளித்தமைபால், நீ கலைத்தோல் வல்லீர் என்றேன்;
அதுகேட்டலும் கலைத்தோலன்று; புலித்தோலும் பாணத்தோலுமே புனைய
வல்லோம் எனகின்றார்; இது என் என்றடி. கலைத்தோல்—துணைநாற்
பெற்ற தோலென்னும் ஓர்அழகு. அஃதாவது * "இழுமென்மொழியால் விழு
மியதுவாவதல்" ஆம். நாகம் - மலை, ஆடை. காலிரண்டு - இரண்டு தானி,
அரை. கலை - தூல், மான். தே - ல்-ஓர்அழகு, சருமம். ஏலாவமுதம்-கிடைத்
தற்கரிய அமுதமுமாம். எசு

முடியாவனஞ்சுழொற்றியுளிராமுமேலிருந்ததென்னென்றேன்
கடியாவுள்ளங்கையின்முதலைக்கடிந்ததென்றாக்மலமென்
வடிவார்கரத்திலென்னென்றேனவகாநதவதனீறகன்மதென்றே
விடியாநயத்தினகைக்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னென.

(இ-ள்.) முடியா வளம் சூழ ஒற்றியுளீர் முடிமேல் இருந்தது என்
என்றேன்—அழிவற்ற வளஞ்சூழ்ந்த ஒற்றிகளீர்! உமது முடியின்க ணிருந்
தது என்னென்றனீர்; கடியா உள்ளங்கையின் முதலை கடித்தது என்றார்—
நீக்கமில்லாத் உள்ளங்கையின் முதலைமுத்தை நீக்க எஞ்சிநின்ற தென்றூர்;
கமலம் என வடிவு ஆர் கரத்தில் என் என்றோன்—புதுமம்போலும் வடிவமை
ந்த கரத்திலிருப்பது என்னை என்றனன்; வரைந்த ததர்நறு அகன்றதென்
றே —! நாம் முன், உவரைந்துகூறிய அச்சொல்லில் ஈதுகழிந்தது என்று;
இடியா நயத்தின் நகைக்கின்றார்—இடிபோல இப்பமாக இரைந்து நகைசெய்
கின்றார்; ஏடி சேடி இது என்? எ-து.

(வி-து.) உள்ளங்கை - அசங்கை; இதில் முடிசூழ்த்தகன்றது சங்கை;
இதில் நீற்றெழுத்தகூறுதல் சம்; எனவே, முடிமேலிருந்தது சங்கையென
வும், கரத்திலிருந்தது கம் எனவும் கூறியபடி. சம் - தலை (பிரமசபாஸம்.)
கமலமெனக் கரத்திற்குமிடத்த அம்மொழியின் ஈறுவிய அலமென்பது அக
ன்ற கம் என்பதே கரத்திலுள்ளது எனலும் ஒன்று. வரைதல்-உவமையாகக்
கொள்ளல். இமத்தல் - வம்புறுத்தலுமாம். எரு

ஒன்றும்பெருஞ்சீரொற்றிகருடையீர் யார்க்குமுணர்வரியீ
யான்றும்பெரியீர்நீர்வருதற்கு கிமித்தம் என்ன என்றோன்—யான்
வன்றும்விசும்பேகாணென்றார் சூதாமுதுசொல்லென்றே
யின்றான்முலைதானென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னே.

(இ-ள்.) பெரும் சீர் ஒன்றும் ஒற்றி கருடையீர் — பெருஞ்சிறப்புக்
கள் ஒன்றிவிளங்குமீ ஒற்றிகளீர்! யார்க்கும் உணர்வு அரியீர்—எத்தகைய
ராலும் உணரற்கரியீர்! என்றும் பெரியீர் — காலபேதமின்றி எந்நாளும்
தலைவராயிருப்பீர்; நீர் வருதற்கு கிமித்தம் என்ன என்றோன்—நீவிர் இங்கு
வருதற்குக்காரணம் என்ன என்றனன்; தன்றும் விசும்பேகாண் என்றார்—
பெண்ணே! ஈதறியாயோ? வியாபித்த சூகாயமே காரணமாமென்றனர்;
உமதுசொல் சூது ஆம் என்றோன்—சூயரே! உமதுசொற்களெல்லாம் சூதா
கும் என்றனன்; இன்று—மமதுசொல்லில் சூதுத்தன்மை இல்லை; உன்முலை
தான் என்கின்றார்—உமது முலைதான் சூதுவது என்று விடைபகர்கின்றனர்;
ஏடி சேடி இது என்? எ-து.

(வி-து.) இஹைவர் வருகைக்கு கிமித்தம் தலைவி கேட்டவழி கிமித்தம்
மேகத்தின் பரியாயப்பெயராகிய பயோதரப்பெயர் கொண்ட நினஜாதன
மேயென்றும்; நீர் - ஜலமெனக்கொண்டு சலம்வருகைக்கு மேசமே காரண
மென்றும் கூறியவாறு. நீர் - நீனொன்னுமுன்னிலை, சலம். விசம்பு - மேசம்,
படியாதரம். (முலை.) சூது - மறைவு - சூதாழ்க்ருவி. எக

வானர்வணங்குமொற்றியுளீர்மதிவாழ்சடையீர்மரபிடைநீர்
தானுரன்றேனணிப்பள்ளித்தலைவொனவேசாற்றினர்கா
ணுலொன்றியிருமென்றேனாண்டேயிருந்துவத்தனஞ்சே
யினுதவனியென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னே.

(இ.ள்.) வாணர் வணங்கும் ஒற்றியுளர் மதிவாழ் சடையீர் — தேவர் குழுவிலுணங்கப்பெறும் ஒற்றிநிவாசனோ! மதிவாழும் சகூடயீரே! ; நீர் மரபிடை ஆர் என்றேன் — நீவிர் என்னமரபுடையீரென்றேன் ; நனிபள்ளி தலைவா எனவே சாற்றினர் — யாட் நனிடள்ளித்தலைவர் என்று கூறினார் ; ஆனால் ஒற்றியிருந்தான் — அங்குமாயிடு ஒற்றியிருப்பீரென்றேன் ; ஆகவே இருந்தவருடனும் — பெண்ணே ! யாம்) அங்குமிருந்தேவந்தனம் ; நீ சேய் ஈனதுவளர் என்கின்றா — நீ பிள்ளைபெறப்பெறாத என்மின்ற. நீ ; ஏம் சேடி இது என் ? வீ.து.

(வி-து.) ரு - பன்மையிலொருமயக்கு, யார் ஆர் என்பதிரிந்தது. காண் - அசை. பெண்ணே ! நீ பிள்ளையைப்பெறுவந்தியாறலால், இரக்க மின்றி ஒற்றியிருமென்றும், பெற்றவராயின் இப்படிச்சொல்லாய் என்றும் ; ஒற்றியிருப்பதை ஒத்திசையிருமென்று கூறியதாகக்கொண்டு, ஆண்டேயிருந்து வந்த - ம் பட்டும் கூறினார். பிள்ளைபெறுதவட்கு வந்தி என்று ஒருபெயருண்மையால், நாம் ஒற்றியிருந்து வந்தோம் ; நீ நம்மைவந்தி என்று கூறியதுமாம். வந்தி - வந்திப்பாய், வணங்குவாய் என்பது. நனிபள்ளி - சோண்டிபூண்டி இருபனி - என்மென்றும்திருப்பதி. நனிபள்ளித்தலைவ ரென்பது - மிக்கபள்ளிச்சாதிக்குத் தலைவனெனவும் பொருள் தருதலால் ஒற்றி யிருமென்றான் என்க.

பந்துமுடித்தோர்புகழொழிபிட்டு, தியீர் துமதுபசுவினிடைக்
கந்துமுடித்தென் னிருகைகப் பறாறு துங்காணெனே றே.
மந்துமுடித்தமாலையொகாப் பறாறு துங்காணெனே றே.
திந்துமுடித்தென் னென்றே டு - தன்சேடியென்பே டு.

(இ-ள்.) பந்து முடிந்தே ! புசுழ் ஒத்திட தியீர்--சுலபநறுக்ககோயுமொழித்த ஞானியர்படமுட் துடுடொற்றிங்கீர்; எஸ் இருவு ககர் அ ருமுதும் துமது பசுவீர் இடைக்கம் முடிந்து என்டேர் --எது இருபாத்தினும் ருந்த கன்று முழுமையும் உமது எருதில் இடைக்கர் அ ஒழித்தது என்ற னன்,--கற்று முடிந்த - (உபேண்டா! நினைக்கின்ற யொழித்த) அவ்வெருதின்கன்று தான் இறந்தபடியிருந்துகொண்டும்; மற்றும் முடித்தமாவையொரு உலாமருங்குல் கலேடம் இன்று முடித்தது என்கின்றா --மேலும் நீ குடியமாவையொரு உலகு இடைக்கலையையும் இத்தன்மைத்தாக ஒழிபச்செய்தது (வியப்பு) என்கின்றாயா; ஏடி சேடி இது என் ? எ-து.

(வி-து.) அம்பிகையின் கட்டளைப்படியே சிவபெருமான் நெற்றிக்கண்ணில் திக்கப்பட்டிருக்கிற உருவிலியாகிய மன்மதன் திருமாலின் கிருஷ்ணவடிவரத்தில் பிரத்தியங்கனென உருவடையானாகிய யுதித்தானென்பது புராணசித்தமாகலால் பிரமதேவனாக முதல் புத்ஸ்வராகவும், மன்மதனை இடைப்புத்ஸ்வராகவும், பிரத்தியங்கனைக் கடைப்புத்ஸ்வராகவும் முறைபூறுவான், திருமலை இடப மென்றதற்கேற்ற, மன்மதனை இடைக்கல் நெல்லுள், பசுவினிடத்தாகிய

கன்றெனலுமாம். இவ்விடைக்கன்று தனது பாணப்பிரயோகத்தால் எனக்கு
மோகமேலிடச்செய்து என்கைக்கன்று முழுமையும் ஒழித்தது வியப்பென்று
தலைவிசுற, இறைவர் அக்கன்று உருவிலதாயிருந்துகொண்டு மேலும் உனது
பிணையும் கலையும் ஒழித்தது அதனினும் வியப்பென்றபடி. ஏனையவற்றையுமீ
இழந்திருக்கவும் மாலை ஆடைகளைமட்டும் விதந்து கூறியது அவை மானின்
பெண் ஆண்களைக்குறிக்கும் பிணை கலை என்னும் பெயர் பெற்றிருத்தலின்
அக்கன்று நின்கண்ணு கட்டிமோ? நின்றபிணையுந் கலையுங்கூட முடித்ததென்பது
ஒர் சாதுரியம் பற்றியென்க. பசு - எருது. கற்று - கன்றென்பது வலிந்தது.
கன்று - கைகளை.

எ-அ

வானங்கொடுப்பீர்திருவொற்றி வாழ்வீர் அன்றுவந்து எனது
மானங்கெடுத்தீரென்றுரைத்தேன் மாநன்றி ஒன்றுன்மானன்றே
பூனங்கலிக்குந்தவர்விட்டாருலகமறியுங்கெட்டறிந்தே
மீளந்தவிர்ப்பாயென்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னே.

(இ-ள்.) வானம் கொடுப்பீர் திருவொற்றி வாழ்வீர் அன்றுவந்து எனது
மானம் கெடுத்தீர் என்று உரைத்தேன்—(வந்தித்த அன்பர்கட்கு) சுவர்க்க
போகத்தை வழங்கவல்லீரே! ஒற்றியில்வாழ்பவரே! முன்வந்து எனது மான
த்தைக் கெடுத்தீரே என்று கூறினேன்; மாநன்று இஃது உன் மானன்றே
—பெண்ணே! நீ கூறுவது மிகநன்று இது உனது மானல்லவே; ஊனம்
கலிக்கும் தவர் விட்டார்—(குறும்மேயுமுறந்துவந்தவரும்) தவறுதழைக்கப்
பெற்ற தாருகவனத் தபசுகள்விட்டனர்; உலகம் அறியும்—இது உலகமுற்றும்
அறியும் கேட்டு அறிந்து உனம் புவிர்ப்பாய் என்கின்றார்—இதனைக் கேட்
கித் தெளிந்து உனது மனவெண்ணத்தை விடவாய் என்கின்றார்; ஏடி சேடி
இது என்? எ-து.

(வி-து.) எனது மானம் கெடுத்தீர் என்பதற்கு, எனதுமான் அங்கு எடுத்
தீர் என்று பொருள்கொண்டி இம்மனம் கூறியபடி.

எ-க

ஞானம்புடைத்த யோகியர்வாழ்ககராமொற்றிநலத்தீர்மா
லேனம்புடைத்தீரெனயெனீரீரெண்ணையுந்திப்பொழுதென்றே
ஊனந்தவிர்த்தமலர்வாயினுள்ளோகைசெய்திஃதுரைக்கே
மீனம்புகன்றயென்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னே.

(இ-ள்.) ஞானம் படைத்த யோகியர்வாழ்ககராம் ஒற்றிநலத்தீர்—ஞானத்
தைப் படைத்துள்ள யோகியர்கள் வாழும் கராகிய ஒற்றியில்வாழும் ஊர்கு
ணமுடையவரே! மால் ஏனம் புடைத்தீர்—விஷ்ணுவாகிய பன்மியின் கொம்
பை முறித்தவரே! என்னை உவந்து இப்பொழுது அனை என்பீர் என்றேன்—
என்னைவிரும்பி இப்பொழுது அருகுவா என்று அழைப்பீர் என்றேன்;
ஊனம்தவிர்த்த மலர்வாயின் உள்ளே நகைசெய்து இஃது உரைக்கே ஈனம்
புகன்றாய் என்கின்றார்—குற்றந்தவிர்த்த மீலர்போலும் வாயினுள்ளே நகை
செய்து இஃது யாங்குநேகம்; நீ ஈனவசனம் கூறுகின்றாய் என்கின்றனர்;
ஏடி சேடி இது என்? எ-து.

(வி-து.) என்னை அருகுவாவென்றழையுமென்று யான் கூறியதை, இவ்வாவை யானைக்க விரும்பிவேண்டியதாகக்கொண்டு, பெண்களைப் புருடர்கூடுதலியல்பன் திப் புருடர் பெண்களைநோக்கி என்னை அணைப்பாயென்று கூறுவது ஈனமா மென்றாரென்பது. அன்றி, என்மனைவியல்லாத வேற்றுமங்கையா யிருக்க நான் உன்னை இங்ஙனம் கூறுவது அடாதென்பார்; என்மென்றாரென் னவமாம். அம்பு உடைத்தீர் என்னை உவந்து இப்பொழுது அணையென்பீர் இம்மயக்கம் ஏன்? என்றிங்ஙனம் ஒர் தொனிப்பொருள், படுத்த உழமுண்டு.

கருமையளவும்பொழிலொற்றிக்கணத்தீர் முனிவர்கலக்கம், பெருமைநடத்தினீர்என்றேன்பிள்ளைநடத்தினுனென்றார் தருமமலவிலிவையென்றேந்தருமவிடையுமுண்டெம்ப விருமைவிழியாயென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) கருமை அளவும் பொழில் ஒற்றி" கணத்தீர்—கருமை செறிந்த சோலைவளைந்த ஒற்றிநகரிற் கணங்கள் புடைகுழ இருப்பீரே!; முனிவர் கலக் கம் அற பெருமை நடத்தினீர் என்றேன்—தாருகவன முனிவர்களின் கலக்கம் போகாமாறு பெருமைபெற்ற நடத்தினைச்செய்தீர் என்றனன்; பிள்ளை நடத்தினுன் என்றார்—(பெருமைபெற்ற அந்நடனமியற்றின் உலகத்தாங்காதெ னப்பிள்ளைநடனமே அங்குப்புரிந்தனம் ஆதலால்) பிள்ளைநடனத்தினுனேயான் என்றனன்; தருமம் அல இவ்விடை என்றேன்—(சுவாமி! நீர்மப்பாள்) இவ் விடையளிப்பது தருமமல்ல என்றனன்; எம்பால் தருமவிடையும் உண்டு— எம்மிடத்துத் தருமவிடையும் உளது; மை இரு விழியாய் என்கின்றார்— மைதிட்டிய இரண்டு விழியையடையவளே! என்கின்றனர்; ஏடி. செடி இது என்? எ-து.

(வி-து.) பெருமைநடம் என்றது பிசுநாடன மூர்த்தியாய்த் தாருகவனத் திற்கெழுந்தருளி இறுதியிற்செய்த ஆனந்தநடனத்தை. இந்நடனதரிசனம் பெற்றிலோமேயென்னும் கலக்கம் பதஞ்சலி வியாக்கிரபாத முனிவர்களுக்கு நீங்கச் சிதம்பரத்திற்புரிந்த ஆனந்தநடனமுமாம். பெருமை நடத்தினாரென்ப தற்கு நாரதமுனிவர் கலக்கமப் பெரியஆட்டைச் செலுத்தினாரென்றதாகக் கொண்டு, அது நமது இளையகுமரன் நடத்தினு நென்றாரெனலும் ஒன்று. தருமவிடை - நீதியாகியவுத்தரம். இத்தருமவிடையென்பதற்குப் பெருமான் கொண்டது தருமதேவதையாகிய இடபத்தை. தருமவிடையல்லாதது திருமா லாகிய இடபம். கருமை யென்பது கரிய மேக மெனவும், பெருமை நடத்தி னீரென்பது உமது பெருந்தன்மையைக்காட்டினீ ரெனவும், வேறு பொருள் குறித்து நிற்பதும் ஓர்க.

அக

ஒசியவிழுகுமிடையாயொற்றியிருந்தேமயக்குகின்ற
வசியர்மிகநீரொன்றெனம்மகன்காணென்றார்வளர்காமப்
பசியதொடையுற்றேனென்றேன்பட்டமவிழ்த்துக்காட்டுதியே
லிசையக்காண்பேமென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) ஓசிய இடமும் இடையாரை ஒற்றியிருந்தே மயக்குகின்ற மிகவசியர் நீர் என்மேன் உடனத்தால் ஓடியும்படி அவ்வளவு சிறுத்த இடையினை யுடைய மங்கையரை ஒற்றிகளிலிருந்தே மயக்குகின்ற மிகவசியத்தை யுடையீர் நீர் என்றனர் ; எம் மகன் காண் என்றார் — பெண்ணே ! இவ்வியல் புடையேயும் யாமன்று : எமதுமகனோ யென்றனர் ; வளர் காமம் பசிய தொடை உத்தேன் என்மேன்—வளர்ச்சிபெற்ற காமமாகிய பசியமயக்கத்தை யுடையேன் என்றானான் ; பட்டம் அவிழ்த்து காட்டுதியேல் இசைய காண் உயர் என்மேன்—வஸ்திரம் அவிழ்த்துக்காட்டுதியாகிலி நன்றாகக்காண்பே மென்கின்றனர் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-து.) தொடையின் பிரதிபதம் மாலே ; அது நன்றி மயக்கம். வசியர்-வசியப்படுசெய்பவர். வசியர் என்பதற்கு வணிகர் என்றுபொருள்கொண்டு, உருத்திரசுருமன்னனும் வணிகனுயினான் நம்மகன் என்றும் காமப்பசிய தொடை என்பதற்குக் காமத்தால் பசலைபடர்ந்த தொடையென்னும் உறுப்பாகப்பொருள்கொண்டு, 'பட்டம் அவிழ்த்துக்காட்டுதி' என்றும் பகர்தார் என்க. அஉ

கலையாளுடையீர் மொற்றிநின்ற காமமளித்திருக்கின்றவர் மலையாளமதுமனையென்மேன் மருவின் மலையாளல்லளென்று மலையாளமற்றையவனென்றேன நியினலையாளல்லளென்று மலையாமனைவதென்கின்றாறுதான் சேடியென்னே.

(இ-ள்.) கலை ஆள் உடையீர்—எனது ஆடையை உமக்குரிமையாகக் கவர்ந்து கொள்ளுதுடையீர் ! ; ஒற்றியின்று—ஒற்றியூரில் நிலைபெற்றீராய் அணுதானு விலகியின்றி ; காமம் அளித்தீர்—காமத்தைமட்டும் எனக்குத் தந்தீர் ; களித்து அணையீர்—(இனியேனும்) களித்து அணைப்பீர் ; உமது மனை மலையாள என்மேன் — உமது மனைவி மலைப்பெண்ணல்லலா ! என்றேன் ; மருவின் மலையாள அல்லள் என்றார்—கூடப்பெறின் மலைப்பெண்ணாக இரகன் : (மிகக் கசியாகவிருப்பான்) என்றனர் ; மற்றையவள் அலையாள என்மேன்—மற்றொருத்தி நீர் மகன் என்மேன் ; அறியின் அலையாள அல்லள்—ஆராய்ந்தறியின் அவள்நீராயிராள் ; (நன்றிர்மையுடைய மங்கையே யாவள் (இவ்வாறிருத்தலால்) உனை யாம் அணையது இலை என்கின்றார்—உன்னையாமனைவது இல்லையென்று வெறுக்கின்றார் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-து.) கலையாளுடையீர் என்பதற்கு வேதாதிக்கைகளால் ஆளப்படுவீர், அக்கலைகளை ஆளவீர், ஆண்மானைக்கரத்தில் ஆளுதுடையீர் என்றும் ; இடைக்குறையாகக்கொண்டு, கல்லை - கைலை மலையை ஆளுதுடையீர் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். தலைவி, அம்பிகையை மலைப்பெண்ணென்றும் கங்கையைச் சூழப்பெண்ணென்றும் இகழ்ந்ததாகக்கொண்டு, இங்ஙனம் தலைவர் கூறியபடி, அன்றி, நீ அணையமருவின் மலைப்பெண் உன்னைச் சண்டையிடாதவளல்லள், அலைப்பெண் அறியின் உன்னை அலைக்காதவளல்லள் ஆகையால் இனியாம் அணையவேண்டிவது இல்லையே : (வீட்டையே) என்கின்றாரெனும்.

சீலம்படைத்தீர்திருவொற்றித்தியாகரோநீர்தின்மையிலோர்
சூலம்படைத்தீரென்னென்றேன்றோன்றுமுலகுயந்திடடுவென்று
சாலங்களத்தீரென்றேனீயாலம்பயிற்றாயன்றோநல்
சீலங்குழலாயென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேய.

(இ-ள்.) சீலம்படைத்தீர்திருவொற்றி தியாகரோ—நல்லொழுக்கத்தை
புடையவரே! ஒற்றியூரில் வாழும் மாணிக்கத்தியாகரோ!; நீர் தின்மையின்
ஓர் சூலம் படைத்தீர்—நீர் வலிமையொழி ஓர் சூலத்தை ஏந்தி நின்றீர்;
என்னென்றேன்—யாது காரணத்தாலென்றான்; நோன்றும் உலகு
உயந்திட என் தீர்—நோற்றமுடைந்த உலகினுள்ளோர் உயர்ப்படியே என்
மனர்; ஆலம் சுளத்தீர் என்றேன்—விடத்தைக் கண்டத்திலுடைநீர் என்ற
னன்; ல் புலம் குழலாய் நீ ஆலம் வயிற்றாய் அன்றோ என்கின்றார்—நல்ல
மயிர்ச்சாந்துபூசிய கூந்தலையுடையவனே! நீ ஆலத்தை வயிற்றிலுடையாயல்
லவோ? என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) உலகு உயந்திட என்றது, பிரமாத் தேவர் தான் தாம் பரமென்
றதை விலக்கி, அவரை இச்சூலத்தால் அடர்த்து அவர் பரமன்மையை விளக்
கினமையை தூலானுணர்ந்து உலகு உயந்திந்தற்கு என்ற குறிப்பு. தலைவி ஆல
கண்டார் என்றமையின் நீ ஆலவயிற்றாய் என்றனர். ஆலம் - விடம், ஆலிலை;
ஆலிலைபோலும் வயிற்றாய் என்றபடி. அன்றி, தின் மையில் ஓர் சூல் அம்பு
அடைத்தீர் என்று கண்ணுழித்து, தின்னலியமேகத்தில் ஓர் குலுண்டாகச்
சலத்தை அடைப்பித்தீர் என்று தலைவி கேட்டதாகக்கொண்டு அது பெய்து
உலகை உய்விக்கத்தான் என்று கூறியதாகவும், கொள்க. ஏலம் - மயிர்ச்
சாந்து. ஏலவார்குழலி என்று அம்பிகைக்குப் பெயருள்ளதும் நெளிக. அசு
ஞாலநிகழும்புகழொற்றிநடத்தீர்நீர்தாளுட்டமுதும்
பாலரலவோவென்றேனீம்பாலர்பாலைப்பருவத்திற்
சாலமயல்கொண்டிடவருமோர்தனிமைப்பாலியாமென்றே
யேலமுதுவல்புரிகின்றரிதுதான்சேடியென்னேய.

(இ-ள்.) ஞாலம் நிகழும் புகழ் ஒற்றிநடத்தீர்—உலகில் நிலைபெறும்
புகழையுடைய ஒற்றியில் நடனத்தைச் செய்பவரோ!; நீர் நாட்டம் உறும்
பாலர் அலவோ என்றேன்—நீவிர் கண்ணமைந்த நெற்றியையுடையரல்லவோ
என்றான்; ஐம்பாலர் பாலை பருவத்தில் சால மயல்கொண்டிட வரும் ஓர்
தனிமை பாலர் யாம் என்றே—ஐம்பாலுடைய பெண்கள் பாலிய பருவத்
தில் மிகவும் மயல் கொள்ளும்படி வரத்தக்க ஒப்பற்ற தனிமையினையுடைய
பாலியர் (எவ்வனர்)யாம் என்று; ஏல முதுவல் புரிகின்றார்—டொருந்தும்
படி மந்தகாசஞ் செய்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) தான் - அசு, நாட்டம் - கண், பாலர் - நெற்றியர். பாலம் -
நெற்றி. நீர்தாளுட்டமுதும்பாலரென்பது நீர்சொரிந்ததும் கண்ணுடைய
இளம்பரலரெனவும், நீர் விளையாடலைச்செய்யும் பாலரெனவும், நீர் யாவரும்

நீட்டத்தக்க பாலவெள்ளம் பொருள்பட்ட நிற்றலின், யாம் அத்தகைய பாலவெள்ளம் மறித்தெற்கையென்னின், ஐம்பாலப் பாலைப்பருவத்தில் மயல் கொள்வனரும் ஒரு தனிப்பாலவாகிய யவ்வனர் என்று தமது நிலைமை சாற்றியபடி. ஐம் பாலவெள்ளம், இது உச்சியில் முடிந்ததால் முடி என்றும், பக்கத்தில் முடிந்ததால் கொண்டை என்றும், பின்னே செருகலால் சுருள் என்றும், 'சுருட்டி முடிந்ததால் குழலென்றும், பின்னியிடுந்ததால் பனிச்சை என்றும் ஐம் குப்பு முடிந்ததையால் வந்த நாணப்பெயர். 'விலை ஒருபாலர் என்பதற்குத் தலைவர் முடிபாலர் மயல்கொள்ளும் தனிமைப்பாலர் என்பது நயம். அடு

வண்ணமதருவிர் ஒற்றிநகர் வாழ்வார் என்னமருவிர்—தியாகமருளும் வள்ளலே! ஒற்றிவாசரே! என்னே ஆணையாதிருக்கின்றீர்; என் உண்மைய அறிவீர் என்றேன்—எனது நம்பிக்கையை நீர் அறிவீர் என்றேன்; உன்மை உணர்ந்தே அகல சிந்தவதன் தீர்—எனது உள்ளத்திலுள்ள மயக்கத்தை உணர்ந்துதான் தூரமிடமுது என்பதன்; உண்மை இல்லரோ நீர் என்றேன்—நீர் (சுற்றேதும்) தாக்கூணிய மல்லாதவரோ? என்றேன்; களம்மை உடையேம்—நாம் களத்தில் கறுப்புடையேம்; என்மையே என்னின் தீர்—(கண்ணளவில் மையிடும்) என்மையே என்னின்மையர்; ஏழு செழு இது என்? என்று.

(இ-ள்.) வண்ணமதருவிர் ஒற்றிநகர் வாழ்வார் என்னமருவிர்—தியாகமருளும் வள்ளலே! ஒற்றிவாசரே! என்னே ஆணையாதிருக்கின்றீர்; என் உண்மைய அறிவீர் என்றேன்—எனது நம்பிக்கையை நீர் அறிவீர் என்றேன்; உன்மை உணர்ந்தே அகல சிந்தவதன் தீர்—எனது உள்ளத்திலுள்ள மயக்கத்தை உணர்ந்துதான் தூரமிடமுது என்பதன்; உண்மை இல்லரோ நீர் என்றேன்—நீர் (சுற்றேதும்) தாக்கூணிய மல்லாதவரோ? என்றேன்; களம்மை உடையேம்—நாம் களத்தில் கறுப்புடையேம்; என்மையே என்னின் தீர்—(கண்ணளவில் மையிடும்) என்மையே என்னின்மையர்; ஏழு செழு இது என்? என்று.

(வி-து.) உண்மை - சுற்றியத்தன்மை. உன்மை - உள்ளத்திலுள்ள மை. மை - மயக்கம், அல்லது அஞ்ஞானம். கண்மை - கண்ணின்மண்மை; (தாக்கூணியம்) கண்ணின் கண்மை. என்மை-என்றமை; என்மைத்தன்மை. பெண்மை ஏனைய என்பதும் ஒருவழக்கு. கண்டை இல்லரோ என்பதற்குக் களமையுடையேம் என்பது நயம். அகலநின்றல் - ஒற்றியிருத்தலென இருபொருள் படலிந்து.

தவந்தங்கியரோ ஒற்றிநகர் தனைப்போனினத்தென்மனையடைந்திருவந்தென்மீ திறுத்தேவர்திருவுள்ளந்திரும்பிற்றேவென்றேன்—சிவந்தங்கிடலின்னுள்ளமெம்மேற்றிரும்பிற்றதனைத்தேர்ந்தன்மேயிவந்திங்கிணந்தாமென்கின்றிதுதான் செடியென்னே.

(இ-ள்.) தவம் தங்கியரோ ஒற்றிநகர் தனைப்போல் நினைத்து என்மனை அடைந்தீர்—தவநிலைபெற்ற சிறப்புமிக்க ஒற்றிநகரைப்போல நினைத்து எனது மனையையும் அடைந்தீர்; தேவர் திருவுள்ளம் உவந்து என்மீதில் திரும்பிற்றே என்றேன்—தேவர்தது திருவுள்ளம் விரும்பி என்னிடம் இன்றுதான் திரும்பிற்றே என்றேன்; நின் உள்ளம் சிவம் தங்கிட எம்மேற்றிரும்பிற்று அதனை தேர்ந்தன்மே—நினைவு உள்ளம் மங்கலமுதுமாறு

எம்மிடந்திரும்பினது அதனை அறிந்தல்லவா?; இங்கு இவர்த்து அணைந்தாம் என்கின்றார் — இப்போது விரும்பி வந்தணந்தோம் என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) நீ விரும்பாதபோது நாம் திரும்பாதிருந்தோம். நீயும் விரும்பினாயாமும் விரையவந்தனம் என்பது. சீவன் தன்னை யோநோக்கிக்கொண்டிருந்தபோது சீவன் எதிரிடாமையுட், சீவன் எவற்றையோநோக்கில் சீவன் எதிரிடாததும் குறிப்பித்தபடி. சீவன் - மோகமுடையாம். இவற்றில் விரும்பல். அன்

ஒன்றாபுரமூன்று மூன்று மூன்று எரிசெய்தீர் ஒற்றியுடையீர் — பகைவரது மூன்று புரத்தினையும் எரித்தவரே! ஒற்றியகர்வாசரே!; உம்முடைய பொன்னாரசுடைமேல் வெள்ளெருக்கம் பூவை மயைந்தீர் என் என்றேன் — உமது பொன்மயமான சடையில் வெள்ளெருக்கம் பூவைக்குழாயீர் என் னென்று கேட்டனன்; அணங்கே நின் ஆர் அளகத்து நீ மெட்டி மயைந்தாய் இதில் அது கிழ் என்றார் உலகர் என்கின்றார் — தெய்வப் பெண்போல்பவளே! நினது செறிந்த கூந்தலில் நீ சடையைக்குழுவை இதனிலும் அதனைக் கீழ் ன்றுகூறார் உலகர் என்கின்றார்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(இ-ள்.) ஒன்றா மூன்று புரம் எரிசெய்தீர் ஒற்றியுடையீர் — பகைவரது மூன்று புரத்தினையும் எரித்தவரே! ஒற்றியகர்வாசரே!; உம்முடைய பொன்னாரசுடைமேல் வெள்ளெருக்கம் பூவை மயைந்தீர் என் என்றேன் — உமது பொன்மயமான சடையில் வெள்ளெருக்கம் பூவைக்குழாயீர் என் னென்று கேட்டனன்; அணங்கே நின் ஆர் அளகத்து நீ மெட்டி மயைந்தாய் இதில் அது கிழ் என்றார் உலகர் என்கின்றார் — தெய்வப் பெண்போல்பவளே! நினது செறிந்த கூந்தலில் நீ சடையைக்குழுவை இதனிலும் அதனைக் கீழ் ன்றுகூறார் உலகர் என்கின்றார்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) ஒன்றா - பகைவர்; பகைவராவார் தாரகாசுதன், கமலாசுதன் வித்துன்மாஸ் என்பவர். பொன் என்பது உவமை ஆகுபெயராய் கொள் றையை உணர்த்தித்தென்றுகொண்டு, கொண்மையும் ஆத்தியும் புனைந்தசடை எனலும் ஒன்று. யாங்கள் உமக்கிணங்காவிடில் மடலும் நுங்குறிப்போ' எருக்க லர் குடியதெனக் குறிப்பாகத் தலைவி கேட்டமைக்கிணங்கத் தலைவரும் எமதுகூட்டம் பெறுமையானன்றோ நீயும் ஒப்பனையின்றி உனது கூந்தல் சடைபடப்பெற்றாய் என்று குறிப்பாய்க் கூறியதாகக் கோடலுமாம். அஅ

கனிமானிதழிமுலைச்சுவடுகளித்தீரொற்றிக்காதலர்நீர்
தனிமானேந்தியாமென்றேன் தடங்கண்மடந்தாய் நின் முகமும்
பனிமானேந்தியாமென்றாப்பராமான்மருவின்றென்றே
நினிமான்மருவியென்கின்றிதுதான்சேடியென்னோடி.

(இ-ள்.) கனி மான் இதழி முலைச்சுவடு களித்தீர் ஒற்றி காதலர் — கோவைக்கனியை மானும் இதழையுடைய உமாதேவியின் முலைச்சுவட்டிற்குக் களிப்படைந்தவரே! ஒற்றியகரிக்காதலரே!; நீர் தனிமான் ஏந்தியாம் என் றேன் — நீவிர் ஒற்றைமானை ஏந்தின்வாராம் என்றனன்; தடங் கண் மடந்தாய் — விசாலித்த கண்களையுடைய பெண்ணே!; நின்முகமும் பனி மான் ஏந்தி யாம் என்றார் — நினது முகமும் துள்ளுதலுடைய மாணை ஏந்தினதாம் என்

நீர் ; பரை மால் மருவினர் என்றேன்—நீர் உமையினது மையலை மருவினவர் என்றான் ; இனி மால்மருவி என்கின் ருர் — பெண்ணே ! நீயும் இப் பொழுது மாலை மருவினவளாயினே என்கின்றனர் ; ஏடி சேடி இது என் ? என்று.

(வி-து.) மாலைநல் - ஒத்தல். காதலர் - அன்னைமவினி. ஒற்றியிருக்கும் எனது நாயகரோ ! என்றதுமாம். பனிமானேந்தி என்றதற்குப் பனிமானேந்தி என்றதும், பணமானல் மருவி என்றதற்கு இனிமால் மருவி என்றதும் நயம். 'இனிபென்பது - நிதங்காலத்திற்கண்வந்தது ; * “பண்டியியேன் கூற்றென்பதனை யினியறிந்தேன் - பெண்டுகை” ப் பேரமர்க்க கட்டு ” என்னுந் திருக்குறளிப்போல.

அக

சிறியேன் தவமோ வெனைப்பெற்றார் செய்த தவமோ யின் டடைந்தி அறியேனெற்றியழகேளின்கடைந்தவாறென் னினைத்தென்றேன் பொறியேனதுபொற்கலையயபூவார்கலையாக்குவநினைத்தே யெறிவேல்விழியாயென்கின்றாறுதான்சேடி யென்னே.

(இ-ள்.) சிறியேன் தவமோ எனைப்பெற்றார் செய்ததவமோ அறியேன் ஈண்டு அடைந்தீர்—சிறியளாகிய எனது தவந்தானே என்னைப்பெற்றார் செய்த தவந்தானே அறியேன் (தேவர்) ஈண்டடைந்தீர் ; ஒற்றி அழகேள் இங்கு அடைந்தவாறு என் நினைத்து என்றோ—ஒற்றிநகர்த்தலைவரே ! இங்கு அடைந்தவிறம் யாதுநினைத்து என்றான் ; எறிவேல் விழியாய்—எறிவத்தக்க வேற்படைபோன்ற கண்களையுடையவளே ! ; பொறிநேர்வனது பொற்கலையை பூவார்க்கல் ஆக்குந் நினைத்தே என்கின்றார்—இலக்குமிக்கு ஒத்தவனது பொன்னுடையை பூவாசிகளது வஸ்திரம் ஆக்குதற்கு நினைத்தே என்கின்றார் ; ஏடி சேடி இது என் ? என்று.

(வி-து.) பூவார்கலையாக்குதலாவது மண்பட்டு மாசுண்டதாகச் செய்தல், அரையினின்றும் வீழ்க்கலையாக்கல், வீழ்ந்து கிடத்தலால் பூவுலகர்கவரன் கலையாக்கல், புட்பபாணிம் பாய்ந்த கலையாக்கல் என்றிந்நனம் இசைத்தது மாம். புள்ளிநேர்ந்த பொற்கலையென்கூட்டலும் இயையும். பொறி-புள்ளி.

அளிக்குங்குணத்தீர் திருவொற்றியழகரோநீரணிவேணி வெளிக்கொன்முடிமேலுணிந்ததுதான்விளியாவிளம்பத்திரமென்றேன் விளிக்குமிளம்பத்திரமுமுடிமேலேமில்லந்தாம்விளங்கிழைநீ யெனிக்கொண்டுகையென்கின்றாறுதான்சேடியென்னே.

(இ-ள்.) அளிக்கும் குணத்தீர் திருவொற்றி அழகரே—சர்வான்மாக்க ளுக்குள் சரணாகவிரந்து இரகசிக்கும் குணத்தரே ! திருவொற்றி நகரவாச ரான சௌந்தரரே ! ; நீர் அணிவேணி வெளி கொள் முடிமேல் அணிந்தது தான் விளியா இளம்பத்திரம் என்றேன்—கங்கைதரித்த சடையினையுடைய

ஒளிகொண்ட முடியின்மேல் அணிந்தது (இளமை) குன்றாத இளம் பத்திரம் என்றோர்; விளங்கிழை — விளங்கும் ஆபரணத்தையுடைய பேதாய்! விளிக்கும் இளம்பத்திரமும் முடிமேல் மிலேந்தாம்—நம்மால் மடிக்கப்பட்ட இளைய பத்திரத்தையும் முடிமேல் அணிந்தோம்; நீ எளிக்கொண்டு உலோயேல் எங்கிருந்தாய்—நீ எளிமையாக ஒன்றுமுடியாதே எள்கின்றன; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) அத்தீரல் அழைத்தலாதிய பெருத தளிர்ப்பத்திரமே வேணியி லுள்ளது எனப்பொருள்படுதலால் அழித்தலாதியவுடைய இளம்பத்திரமும் உண்டென்று கூறியபடி. இப்பத்திரம் - கொக்குருவாய் வதிந்து உலகமெல்லாம் கொறித்துமிழ்துகொண்டிருந்த குரண்டாகுரனென்னும் கொக்கினைத் தடிந்துகொண்ட அதன் இறகு, இந்த இறகணிந்தமை இலிங்கபுராணமாதியவற் றுள் அறிச.

௬௧

வாசங்கமமுடைய பூங்காவ, ஞ்ஞழொற்றிமாநகரீர்
நேசங்குறிப்பதென் றீயோ நாமோ ~~நீ~~மோவுரையென்றா
தேசம்புகழ்ந்த யாமோ ~~நீ~~புகழ்தைத்திரிதித்திரியேயா
மேசங்குறிப்பதென் றீயோ நாமோ ~~நீ~~சேடியென்னென்று.

(இ-ள்.) வாசம் கமமுடைய மலர் பூங்காவனப் ஞ்ஞ ஒற்றிமாநகரீர்—மணம் வீசுகின்ற மலர்களைமுடைய நரசுவனங்கள் ஆடர்ந்த திரவொற்றிமாநகரீர்!; தேசம் புகழ்பார்—உலகத்தோரால் துதிக்கப் படுவீ!; நேசம் குறிப்பது என் னென்றேன்—அன்புவிடாது நான் கூறியே நானுவது உன்னை என்றனன்; நீயோ நாமோ உரை என்றோ—நீ நானுவதோ அல்லது நான் நானுவதோ? கூறென்றனா; யானா என்றேன்—யான் நானுவே என் னென்; (உத்தரவிவர) திகழ்தைத்திரி தித்திரியே யாமோ சம் குறிப்பது என்னை?—விளங்குகின்ற தைத்திரி தித்திரியே யாமோ சுகாடுவது என்னை? என்ற; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) ஒற்றிமாநகரீர் நேசம் யான்குறிப்பதெனவும் ஒற்றிமாநகர் ராகிய நீர் நேசங்குறிப்பதெனவும் இருபொருட்பட இயம்பினமையின், யார் குறிப்பதென்பாரா 'நீயோ நாமோ' என்றும்; நீகுறிப்பதாகவுரைப்பது மரபறியார் வாந்தையென்பார் 'தைத்திரிதித்திரியே' என்றும்; நீயும் சுகங்குறித்தற்கு உரியவளாயினும் நீ சுகவினைவுக்குத் தானமே; இஃகநாடி யனுபவிப்பது நாமே என்பார் 'யாமே சம் குறிப்பது' என்றும் கூறினா. நே-அன்பு, சம் - சுகம். திகழ்தலாவது ஒருவன் முறையையறியாது ஒன்றை மொழியுங் கால் இவன் தைத்திரிதித்திரியென உளறுகின்றனென உலகவழக்கில் எழும் தாளப்பட்டு வழங்கல்; குறிப்பு நோக்கமும் தப்பாது பொருள்கயர் தலாதிய குணங்களுமுடைமையின். தைத்திரியமருளிய தித்திரிப்படுவையைத் தலை விக்குவமித்ததுமாம். இனி, ஒற்றிமாநகரீர் உமதுநேசம் யான் மதித்தரைப்பது எத்தன்மையதென்று வினவ; இது தைத்திரி தித்திரியேயாம்; (ஆயி

ஊம் தெரிந்தமட்டும் உரைப்பதாதல்பற்றி அவரவர் மதித்துரைப்பதையும் யாம் ஏக்தலைச்செய்யோம் என்கின்ற ரெனலுமென்று. இப்பொருட்கண் ணும் தித்திரிபோல்பவளே! (உள்ளவாறு மதித்துரைக்கின்ற யாகலின்) நீ உரைப்பதை யாம் ஆவமதித்துரைபோம் என்கின்ற ரெனவும் அமைத்துக் கொள்கு.

முன்னொருகாலத்தினை வைசுப்பாயமுனிவர் கூடமானுக்கராகிய காத்தி யாயன், முனிவகாரி நின்றது, நீ ஒதித்தெரிந்த அசர்வேந்தை இப்பொழுதே உமிழ்ந்துவிட்டு உன் கூற; அவர் வணங்கிப் பிரார்த்தித்தும் ஆசிரியர் உடன் படாமையால் உமிழ்ந்துவிட்டான். அப்பொழுது அவ்வேதம் திச்சுடராய்ச் சொலிக்க; அதுகண்ட வியாஸமுனிவர் அவ்வெம்மையைத்தணித்து, அங்கி ருந்த சீலமுனிவரைத் தித்திரி நம்பமெடுத்து உண்ணும்படிசெய்து, அப்பறவை களால் மீட்டும் சொல்வித்தனமயின் அவ்வேதம் தைத்திரியமெனப் பெயர் பெற்றது. தித்திரி - மீள்குத்திப்பறவை; தித்திரிசம்பந்தம் தைத்திரி; தைத்திரிய மெனவும்படும். அது எசர்வேதம்.

கூஉ

பேசுங்கமலம்பெண்புகழும்பெண்மைபுடையபெண்களெல்லாம்
கூசும்படியிப்படியொற்றிக்கோவேவந்ததென்னென்றேன்
மாசுந்தரிநீயிப்படிக்குமயங்கும்படிக்குமாதருளை
பேசும்படிக்குமென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னே உ.

(இ-ள்.) ஒற்றிக்கோவே—ஒற்றிகரத்தலைவரே!; பேசும் கமலம்பெண் புகழும் பெண்மைபுடைய பெண்கள் எல்லாம்—உலகப் புகழ்த்தக்க இலக்குமி யும் கொண்டும் பெண்டன்மைவாய்ந்த பெண்களெல்லாம்; கூசும்படி இப் படி வந்தது என் என்றேன்—வெட்கும்படி இப்படி நிர்வாணமாய்வந்தது னீன்னை என்றேன்; மாசுந்தரி நீ இப்படிக்கு மயங்கும் படிக்கும் மாதர் உனை ஏசும் படிக்கும் என்கின்றார்—மிக்க அழகியே! நீ இப்பூமியில் மயங்கவும் (உன்னை யொத்த) மாதர்கள் உன்னை ஏசும் (வந்தது) என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) அழகின் மிகுதியாலும் கலவிப்பெருக்கத்தாலும், திருமகளும் கலைமகளும் புகழும் தரத்தொன்பார், 'கமலம்பெண்புகழும் பெண்கள்' என்று ரொனலும், யாம் நிர்வாணியாகவந்தது எம்மைப்போலவே நீயும் நிர்வாணி யாதற்கே யென்பார், 'இப்படிக்கு மயங்கும்படிக்கு' என்றாரொனலுமாய். கூஉ

கொடியாலெயில்குமொற்றியிடங்கொண்டரடிகள்குருவுருவாம்
படியாலடியிலிருந்தமறைப்பண்பையுரைப்பென்றேனின்
மீடியாலடியிலிருந்தமறைமாண்பைவகுத்தாயெனிலதுநா
மிடியாதுரைப்பேமென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னே உ.

(இ-ள்.) கொடி ஆல் எயில் குழ் ஒற்றியிடம் கொண்டார் அடிகள்—
கொடிகளாகுகின்ற மதில்களுடைய ஒற்றியை இடமாகக்கொண்டார் அடி

களே ! ; குரு உரு ஆம்படி ஆலடியில் இருந்த மறைப்பண்பை உரைப்பீர் என்றேன்—நீர் குரு உருவமையும்படி கல்லாலடியிலிருந்த இரகசிய நிலைமையை உரைக்கருள்வீர் என்றான் ; நின் மடி ஆல் அடியில் இருந்த மறைமான்னை வகுத்தாயெனில்—நினது மடிப்பையுடைய வயிராகிய ஆலின் அடியிலிருந்த மறைந்த குணமுடைப்பொருளை உரைப்பாயானால் ; நாம் கூறு இடியாது உரைப்போம் என்கின்றார்—நாம் (சீ வினவிய) அதனைக் குன்றாது கூறுவேம் என்கின்றனர் ; ஏடி சேடி இது என் ? என்று.

(வி-து.) குருவுருவாதல் - தக்கினுமூர்த்தி கோலமாதல். மறைப்பண்பு - வேத இரகசியார்த்தமும், மறைந்தகுணமுடைப்பொருளாகிய நிதம்பமும். நினது இரகசியஸ்தானத்தை வெளிப்படுத்துவையேல் யாடும் அவ்விரகசியத்தை வெளிப்படுத்துவமென்பது கருத்து. மறைமான்னு - ஆன்மொழித்தொகை. இடியாதுரைத்தல் - கூறாது கூறுதல் ; அப்பொருள் சொல்லாமற் சொல்லப்படுவதாதல்பற்றியே, * “சொல்லாமற் சொன்னவரை” என்று பிறருங் கூறினர். அன்றிக் கடுமொழியாற் கூறாது இனிதாகக்கூறலுமாம். கூசு என்னேருளத்தினமர்ந்தீர் நல்லெழிலாரொற்றியிடையிருந்தீர் ரென்னையடிகள் பலியேற்றலேழ்மையுடையீர்போலுமென்றே னின்னேகடலினிடை நீ பத்தேழ்மையுடையாய்போலுமென வின்னேயங்கொண்டிரைக்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) நல் எழில் ஆர் ஒற்றியிடையே இருந்தீர் என்றேர் உளத்தில் அமர்ந்தீர்—சிறந்த அழகமைந்த ஒற்றி நகரின் கண் ஒற்றிருந்தீர் ! அடியேனது ஒற்றுமைப்பட்ட மனத்திற் குடிக்கொண்டீர் ! அடிகள் பலி ஏற்றல் என்னோ—(இத்தகைய) தேவரீர் பிசைநயெற்பது யாது காரணத்தார்த்தோ ? ; ஏழ்மை உடையீர் போலும் என்றோம்—நீர் ஏழ்மையுடையீர்போலும் என்று கூறினேன் ; இன்னே கடலின் இடை நீ பத்து ஏழ்மை உடையாய்போலும் என—இங்ஙனமே கடலின்கண் நீ பத்து ஏழ்மையுடையாய்போலும் என்று ; இங்ஙனம் கொண்டு உரைக்கின்றார்—இனிய அன்பிலால் இசைக்கின்றனர் ; ஏடி சேடி இது என் ? என்று.

(வி-து.) எல்லாமுடைய நீர் பலியேற்கின்றீர் ஏழ்மையுடையீரென்றாத் தக்கவரோ ? என்று தலைவி வியந்து கூறினாள் தலைவர் ஏழ்மையுடையீர் ஞாபகங்கொண்டு, நீ பத்து ஏழ்மையுடையாயென்றது - எம்மினும் பதின்மடங்கு ஏழ்மையுடையை யெனவும், எழுபதுமையையுடையே எனவும் பொருள்பயந்து நின்றது. கடலினிடை எழுபதுமை - பாய்கடலிலுதித்தே மூந்த பதுமைபோலும் இலக்குமி. எனவே, எம்மை ஏழ்மையுடையமென்ற நீ செல்வத்திற் சிறந்து இலக்குமியையும் கைவசமுடையாய்கொல் என்று இழித்ததாம். அன்றி, ஏழ்மையுடையமென எம்மையிகழ்ந்த பாடிமேலிட்டால் இப்பொழுதே இந்நேமியிடை எம்மினும் “பதின்மடங்கு ஏழ்மையை

ஆவ்விட்டனை யென்றும், இல் நேயம் எனக் கண்ணழித்து, மனைவியாம் விருப்
பமென்றும் கோடலும் ஒன்று. நேமி - கடல், பூமி. கூரு

நல்லார் மதிக்குமொற்றியுள்ள நண்ணுமுயிர்கடொறுநின்றி
நெல்லா மறிவீரென்னுடைய விச்சையறிவீர்தோலுமென்றேன்
வல்லா மறிவின்றமட்டொன்று மனமட்டொன்று வாய்மட்டொன்று
மெல்லாமறிந்தேமென்கின்றாறு துதான் சேடியென்னே உ.

(இ-ள்.) நல்லார் மதிக்கும் ஒற்றி உயிர் நண்ணு உயிர்கள் தொறும்
நின்றிர்—மன்கையால் மதிக்கும் ஒற்றியில் வாழ்பவரே ! நிலையெறும் உயிர்
கடொறும் இருப்பவரே ! ; எல்லாம் அறிவர் என்னுடைய இச்சை அறியர்
போலும் என்றேன்—எல்லாம் அறிவீராயினும் ஒன்று இச்சையைமட்டும்
அறிகிலீர்போற் றேன் றுகின்றது என்பனன் ; வல்லாம் அறிவின் மட்டு
ஒன்று மனம் மட்டு ஒன்று வாய்மட்டு ஒன்று எல்லாம் அறிந்தோம் என்கின்
றார் — வல்லவரே ! அறிவினளவில் ஒன்றும் மனமளவில் ஒன்றும் வாய
ளவில் ஒன்றும் (ஆகப் பிரிந்துள்ள உனதிச்சை) யாகும் அறிந்தோம் என்
கின்றனர் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-து.) நல்லார் - ஞானிகளுமாம். உயர்கடொறு நிற்பல் - அவ்வவ்வு
யிர்க்குரியாய் நிற்கும். அந்தரியாமித்தவம். யாகும் அறிந்துள்ள எமக்கு
நின்றதிச்சையு யறிவது அறிதல்லை ; உனத்திவினுதிப்பதொன்றும், மனத்
திற் கருதுவது மற்றொன்றும், வாயிற் சொல்வது பிறிதொன்றுமாயிருத்தல்
பற்றியே அறியாதுபோன்றுள்ளோம் ; நின்றதிச்சை ஒன்றுமைப்பட்டிருப்பின்
முன்னமே முடித்திருப்போம் என்பது கருத்து. கூரு

மறிநீர்ச்சுடையிர் சித்தெல்லாம் வல்லீர் ஒற்றி மாநகர்
பொறிசேருமது புகழ்பலவிற் பொருந்துங்குணமே வேண்டுகென்றேன்
குறிநேரெமது விற்குணத்தின் குணத்தாயதனல் வேண்டிற்ற
யெறிவேல்விழியாயென்கின்றாறு துதான் சேடியென்னே உ.

(இ-ள்.) மறிநீர் சுடையிர் சித்து எல்லாம் வல்லீர் ஒற்றி மாநகர்—
மறிந்துவிழும் அலைகளையுடைய கங்கையை அணிந்த சடையை யுடையிர் !
சித்துக்க ளாவற்றானும் சிறந்திர் ஒற்றிமாநகரத்தீர் ! ; பொறி சேர் உமது
புகழ் பலவில் பொருந்தம் குணமே வேண்டும் என்றேன்—பொலிவுபெற்ற
உமது புகழ்கள் பலவற்றுள்ளும் பொருந்துகின்ற குணமே என்னால் விரும்
பத்தக்கதாகும் என்றேன் ; எறிவேல் விழியாய்—குத்துவேல்போன்ற கண்
களையுடையாய் ! ; குறிநேர் எமது விற்குணத்தின் குணத்தாய் அதனால்
வேண்டிற்றாய் என்கின்றார்—இலக்கியப்பொருளை நாடியுள்ள எமது வில்லா
கிய பொன்மலையின் தன்மையையொத்த குணத்தவள் ஆதலால் நீ குணத்
தையே வேண்டுகின்றனை என்கின்றனர் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-து.) மறித்தல் - தடுத்தலுமாம். சித்து அவ்வுடமாகித்திகள்.
பொருந்துங்குணமென்பது கூடுதலாகிய புணர்ச்சிக்குணம், அல்லது நிக்கர

காதுக்கிரகங்களுள் அதுக்கிரக குணமெனவும், விழ்குணத்தின் குணமென் பது வில்லாகிய பொன்மலைபோல உருகுங்குணம், வில்லிணைகிய அரவின் குணமெனவும், பொருள்பட்டும் நின்றன. அரவின் குணங்கொள்ளின், அரவை நிகர்த்த குறியையுடைய குணத்தாயென்க. பலகிற்பொருந்தும் உமதுபுகழ்க்குணம் என அர்வயித்து பலக்கனிபோன்று இனிமைவாய்ந்த உமது புகழாகியகுணம் என்றலும் ஒன்று. கூற

ஊரூரிருப்பீரொற்றிவைத்தீர்தாய் வேறுண்டோ வென்றே

வேனாவழக்கிற்கரியாய்மையுன்னிவினவுமுரொன்றே

பேரூதினைப் பூபெரும்புலியூர்பிடி ஆர்கடஆர் முதலாக

வேரூரனந்தமென்கின்றிரிதுதான் சேடியென்னே

(இ-ள்.) ஊர் ஊர் இருப்பீர் ஊர் ஒற்றிவைத்தீர்—ஒவ்வொரு நகரினும் வசிப்பீர் உமக்குரியதொரு நகர் ஒற்றியாகவைத்தீர்; வேறு உண்டோ என்றேன்—வேறு உரியதொரு நகர் உளதோ வென்று வினாவினேன்; (ததற்கிவா) ஒரு வழக்கில் கரியை இறை உன்னி வினவுந் தார் ஒன்றே—நமக்கு உரியதொரு நகர் ஒற்றியென வழங்குவதில் நீ சாகுதியையாகி விடையுள்ளியெய்மை வினவும் நகர் ஒன்றுதானே?; பேரூதினைப் பூபெரும்புலியூர்பிடி ஆர்கடஆர் முதலாக ஏர் ஊர் அனந்தம் என்கின்றா—பேரூமுதலாக அழகிய நகரம் அனந்தம் (எமக்குடைய) என்றிசைக்கின்றனர்; ஏடி, சேடி இது என்? எ-று.

(ஈ-து.) ஒவ்வொருநூரினும் இருப்பீராய்வும், உரியது திருவொற்றி; ராகக்கொள்ளீர், இதுபோல உரியதொருநூர் வேறும் உண்டோவென்று யான் வினவ, இவர உமதுனை அடக்காக வைத்துவிட்டீரோ, வேறு சுதந்தரநூர் உமக்குண்டோவென்று கேட்டதாக வுட்கொண்டு, உரியநூர் பலவுள்ளன வென்பார் 'ஏநூர் அனந்த மென்கின்றார்' என்றும், நமதுர் ஒற்றியென வழங்குவதைப் பலரறியத் தேற்றுவதில் நீ சாகுதியாயினாயென்பார் 'ஒருநூர் வழக்கிற்கரியை' என்கின்றாரென்றும் கொள்க. தான் - அசை. வழக்கு-வழங்குவது. கரியை - முன்னிலைவினைமுற்று வினையெச்சம். இறை - பதிலுத்தரம். அதுவேறு நகரமுமுண்டு, அல்லது இன்று எனத்தெளிவிப்பது. ஒற்றிவைத்தல் - விலக்கிவைத்தலுமாம். கூஅ

விழியுயர்ணுதலீரொற்றியுளீர்வேதப்பிறவியிலரென்றே
மொழியுதுமைத்தானவேயீன்றமுத்தரெனலிங்கென்னென்றேன்
பழியன்றணங்கேயவ்வேய்க்குப்படுமுத்தொருவித்தன்றதன
விழியும்பிறப்போவென்கின்றிரிதுதான்சேடியென்னே

(இ-ள்.) விழி ஒன்றுதலீர்—அக்கினிக்கண்ணை அழகிய நெற்றியிலுடையீரோ!; ஒற்றியுளீர்—ஒற்றியூர் வரீசரே!; வேதப் பிறவியிலர் என்று, மொழியும் துமை—வேதங்கள் பிறப்பற்றவரென்று மொழியாரின்றன தேவரினா, இங்கு வேய் என்ற முத்தர் எனல் என் என்றேன்—இவ்வுலகில் மூங்கிலா

ஸ்தப்பட்ட முத்தர் என்றுகூறல் என்னையோ? என்றனன்; ஆணங்கே பழி அன்று—தெய்வம் போல்பவளே! அப்படிக்கூறல் பழியுல்ல; படு முத்து அவ் வேய்க்கு ஒரு வித்தி அன்று—தோன்றிய அம்முத்தம் அம்மூங்கிலுக்கு ஒரு வித்தாகாது; அதனால் இழியும் பிறப்போ என்கின்றார் — அதனானே அது இழிந்த பிறப்பாகுமோ? என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) தான் - அனை. முத்து மூங்கிலினும் பெறப்பட்டதாயினும், அது மற்ருறுமூங்கில் தோன்றற்குக் காரணமாகாதையால், அம்மூங்கிலி ணுதிப்பு பழிக்கப்படுவதன்று. தோற்றத்தான் மாத்திரத்தினாலேயே முத்து இழிபிறப்பினதாகிவிடுமோ? என்பது. எனவே, சுன்மவசுத்தாலுக்கும் மற்றைத்தோற்றங்கள் போல்வதாகாது, ஆன்மாக்களை ஆட்கொள்ளும் கருணை வசத்தாலுதித்த தோற்றமே யாதலால், அது பிறப்பின்பாற்பட்டதல்வே யெனத் தேற்றித் தமக்குப் பிறப்பில்லாமை சாதித்தவாறாயிற்று. பிரளய காலத்திலே தேவராதியரும் அழிதல் கூட வேதங்கள் தாடும் அவ்வாறு அழியாமல் நித்தியமாக வாழ்த்தலைவிரும்பிக் கயிலையிற் சிவபெருமானே வழி பட்டு அக்கடவுளாருளியவாறு மீண்டுத் திருநெல்வேலியை யடைந்து மூங்கில் வனமாகித் தம்மிடத்தே சிவபெருமான் முத்தனத்தோன்றி விளங்கப் பெற்றனவென்பது அத்தலபுராணம்.

௬௬

விண்ணார்பெழில்சூழொற்றியுள்ளீர்விளம் தூந்தாமமிருவாசத்
தண்ணார்மலர்வேதனையொழிக்கத்தருதல்வேண்டும்மென்க்கொன்றேன்
பண்ணார்மொழியாபுகாரம்பண்ணாப்பகையரேனுமிதை
யெண்ணாரெண்ணாரேன்கின்றாரிதுதான்சேடியென்றேன்.

(தி-ள்.) விண் ஆர் பெழில் சூழ் ஒற்றியுள்ளீர்—விண்ணுலகை யளாவிய சோலைதெருங்கும் ஒற்றி நகரவாசரே! ; மிகு வாசம் தண் ஆர் மலர் வேத னை ஒழிக்க விளங்கும் தாமம் எனக்கு தருதல் வேண்டும் என்றேன்— மிக்கமனமும் தன்மையுமமைந்த பஞ்சபாணமாகிய புட்பங்களின் வேத னையை யான் ஒழிக்குமாறு விளங்குகின்ற உமது கொன்றைமாலையை எனக்கு அருளவேண்டுமென்றனன்; பண்ணார் மொழியாய் — பண்ணிலு மிளிமை யார்ந்த மொழியை யுடையாளே! ; உபகாரம் பண்ணு பகைவரேனும் இதை எண்ணார் எண்ணார் என்கின்றார்—பிறர்மாட்டு உபகார சித்தமிலாத பகைவர் களாயிருக்கினும் (அவர்மாட்டே) இத்தகைய நினைவை ஒருவருக்கு நினையார் நினையார் ஈதென்னே என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) எண்ணார் என்ற அடுக்கு இரக்கத்தின்மேலது. மனமதபாண வேதனை யொழிக்க நினைதுதாமம் தருதி என்றி தலைவியின் கருத்தை நோக் காது மலரினமேய பிரமனை ஒழிக்கவேண்டியதாகக்கொண்டு, இது பகைவர் மாட்டி கருதத்தக்க தன்மென்கின்றவான்பது. இனிப் பிரமதேவனை யொழிக்க நினை பரந்தாமத்தைத் தருதல்வேண்டும் என்று வேண்டிய தரிக்கக்கொண்டு, உபுகாரிகளல்லாரிடத்தும் இதை நினையார், அங்குணமாகத்

தனுவாதி யீந்து பாகம்வரப்பண்ணும் பிரமதேவரிடம் இதை நீனைக்க
லாமோ? என்றொனினும் அமையும். ஒழித்தல் - பிறப்பாதியல்லச் அந்நிக
வொட்டாதகற்றல். விளங்குந்தாமம் - ஒளிரும் பரந்தர்மமெனப்படும் முத்
திடிலகம். (சு0)

செம்பான்மொழியார்முன்னரெனைச்சேர்வீரென்கோதிருவொற்றி...
யம்பார்சடையீருமதாடலறியேனருளஸ்வேண்டிமென்றேன்
வம்பார்முலையாய்காட்டுகின்றமன்பொன் ளுரம்பலத்தே...
யெம்பால்வாவென்றுரைச்சுன்றுரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) திருவொற்றி அம்பு ஆர் சடைவீர்—திரு ஒற்றியூரில் வடமுங்
கங்கையையும் ஆத்திரையும் அணிந்த சடைமுடியீரோ!; எம்பால் மொழி
யார் முன்னர்—செவ்விய பால்போது மிளிய சொற்களையுடைய இம்மங்
கையர் முன்னர்; எனை சேர்வீர் என்கோ—என்னை அனைவீர் என்பேனே;
உமது ஆடல் அறியேன் அருளஸ்வேண்டும் என்றேன் — உமது நடப்பை
யானறியேன் எனக்கு அருள்பாலுத்தல் வேண்டுமென்றான்; வம்பு ஆர்
முலையாய்—கச்சணிந்த தனத்தவளே!; மன்னும் பொன் ஆர் அப்பலத்தே
எம்பால் வா காட்டுகின்றும் என்றுரைக்கின்றார் — நிலைபெற்ற பொருளான
பலத்தில் எம்மிடம்வருதி அங்கு அதனைக் காட்டியருள்வோ மென்றுரைக்
கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-து.

(வி-நு.) செம்மை - இனிமைப்பண்பு, உமது திருவிளையாடலறியேனெ
ன்று கூறியதை, இவர் உமது நடனமறியேனென்றதாக்கொண்டு, பொன்
னம்பலத்தே வா என்கின்றொனவும், ஓ என்பதை வியப்பிடைச்சொல்
லாக்கி என்னைச் சேர்வீரென்பென் என்றதாக்கொண்டு மங்கையர் முன்
இதை விருப்பிய நீ அம்பலம் வெளியாய் இரகசியஸ்தானமுமா யிருந்த
லால் ஆங்குவா என்கின்றொனவும், மங்கையர் முன்னர் எனைமருவ வாரு
மெனக்கூட நாணிநின்றேமென்ற தலைவிக்கு இங்காயின் சிலரறிவர் அம்
பலத்திலாயின் பலரறிவராகலின் ஆங்குவா வெனப்பரிசுதிக்கின்றானவும்
பொருள்பட்டு நிற்பதும்; இவைக்கிணங்க ஆடலென்பதும் நடத்தலையும் கல
த்தலையும் குறித்து நிற்பதும் ஓர்க. என்கு - என்பேன், தன்மையொருமை
வினைமுற்று. சு0க

மைக்கொண்மிடற்றீருரொற்றிவைத்திருண்டோமனையென்றேன்
கைக்கணிதைந்ததனத்திலுந்தங்கண்ணினிதைந்தகனவனையே
துய்க்குமடவார்விழைவொனச்சொல்லுவழக்கீதறிந்திலையோ
வெய்க்குமிடையாயென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) மை கொள் மிடற்றீர் ஊர் ஒற்றிவைத்தீர் மனை உண்டோ
என்றேன்—கருமைபெற்ற கண்டத்தீர் ஊரை ஒற்றியாகவைத்தீர் மனையுண்
டோ? என்றான்; எய்க்கும இடையாய்—துவரு மிடையையுடையவளே!;
துய்க்கு மடவார் — போகதுகரும் யவ்வனமங்கையர்; கைக்கண் நிறைந்த

தனத்தினும் தம் கண்ணில் நிறைந்த கணவனையே விழைவர் — கையில் நிறையப்பெற்ற திரவியத்தினும் தமது கண்ணிலனுபவிக்கத்தக்க அமுருநிறைந்த கணவனையே விரும்புவர்; எனச்சொல்லும் வழக்கிது அறிந்திலையோ எங்கின்றார்—என்று கூறும் உலகவழக்கிதனை உணர்ந்திலையோ? என்றிசைக்கின்றனார்; ஏடி சேடி இது என்? எ-து.

(வி-து.) ஒற்றியை ஊராகக் கொண்டார் உமக்கு வீடுண்டோ? வென்று பார்த்தேக்க; இவர் ஊரை அடகுவைத்த வுமக்கு மனைவியுண்டோ? என்று அசுதியாடியதாகக்கொண்டு, அழகரான எம்மை அனைய விரும்பாதுவருமுண்டோ? உலகில்வழங்கும் பழமொழியு மறியாப்பொல், எம்மைக்கண்ட மாத்திரத்தே இதுமாந்து பூரித்த முடியால் வருத்தம் இடையையுடையவனோ! நீ விரும்பியிருந்தபோல் பலவிரும்புவொன் நிறைந்தவாறாயிற்று, மை கொள்மிடறு - நீலகண்டம், மனை - வீதி, மனைவி. ௧0௨

ஆறுமுகத்தார்தமையிற்றவைத்துமுகத்தாரிவர் தமைநான் மாறுமுகத்தார்போலெற்றிவைத்திர்பதியையென்னென்றே னுறுமலர்ப்பூங்குழாய்யோநாமோவைத்ததுன்மொழிமன் றேறுமொழியன்றென்கின்றிதுதான் சேடியென்னோடி.

(இ-ள்.) ஆறு முகத்தார் தமை ஈன்ற ஐந்து முகத்தார் இவர் தமை நான்—சுடானன முடையராகிய முருகக்கடவுளையின்ற பஞ்சானன முடைய ராகிய இப்பெருமானை நான் (நோக்கி); மாறுமுகத்தார் பொல் பதியை ஒற்றிவைத்தார் என் என்றேன்—மாறுமுடிமுடையீர்போல் உமது நகரை ஒற்றியாகிவைத்தீரோ இது என்னெயன்றனன்; நானும் மலர் பூ குழல்—மணக்கும் மலர்கள்குடிய அழகிய கூந்தலையுடையாய்; நீயோ நாமோ வைத்தது—நீயா நமா ஒற்றிவைத்தது; உன் மொழி மன்று ஏதும் மொழி அன்று என்கின்றார் — உனதுவார்த்தை சான்றோரவையிற் சாரத்தக்க வார்த்தையல்ல என்கின்றனார்; ஏடி சேடி இது என்? எ-து.

(வி-து.) ஐந்துமுகம் - ஈசானம், நற்புரடம், அகோரம், வாமதேவம், சுத்தியோஜாதம் என்பன. இவற்றோடு அநோமுகங்கூட்டிச் சிவபிரானுக்கும் ஆறுமுகம் கோடலும் உண்டு. பதியை ஒற்றி நகராகக்கொண்டார் என்று யான்கூற, இவர் எமது நகரத்திற்கு அணுகிய நகரக்காது பகைவர்போல் உமதுநகரை அதிதூரத்ததாக வைத்தீரென்றதாகக்கொண்டு, எப்பதியும் எமதுபதியையாகவும் அதிதூரத்ததாகிய ஒற்றி நகராகவைத்தது நீயேயென்கின்றார். நோன்பது கருத்து. இனி விற்குந்தன்மையர்போலப் பதியை ஒற்றி வைத்தீரென்றதாகக்கொண்டு பதியென்பதற்குக் கணவனைப் பொருள் கொண்டு, பதியை ஒற்றிவைத்தது நீயேயென்கின்றோனெனும் ஒன்று. ஒற்றி-அடக்குமாம். பதி - நகர், கணவன். ஒற்றிவைத்தல் - தூரமாகவைத்தல், அடக்குவைத்தல். ௧0௩

வள்ளன்மதியோர் புகழொற்றிவள்ளா லுமதுமணிச்சடையின்
வெள்ளமகண்மேற்பிள்ளைமதிவிளங்கலுமிகு தென்றேனின்
ஐள்ளமு கத்தும்பிள்ளைமதியொளிகொண் முகத்தும்பிள்ளைமதி
யெள்ள லுடையாயென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) வள்ளல் மதியோர் புகழ் ஒற்றி வள்ளல் — வள்ளற்ன்மை
யுடைய அறிஞர் புகழத்தக்க ஒற்றிநகருடைய தியாகேசனோ!; உமதுமணி
சடையிலுடையது புவளம்போன்ற சடையில்; வெள்ள ம. ள்மேல் பிள்ளை
மதி விளங்கல் அழகு நுது என்மேன்—வெள்ளவடிவான கங்கையின்மேல் இள
மதிவிளங்குபல் மிக அழகு என்மேன்; எள்ளல் உடையாய்—கங்கையை
இவ்வாறு இகழ்தலுடையவனே!; உள்ள முகத்தும் பிள்ளைமதி ஒளிகொள்
முகத்தும் பிள்ளைமதி என்கின்றார்—உனக்கு உள்ளத்தும் இளமதியே ஒளி
தங்கிய முகத்தும் இளமதியே இது அறியாயோ? என்கின்றார்; ஏடி சேடி
இது என்? எ-று.

(வி-து.) மணி - அழகுமாம். எள்ளலுடையாய் என்றது பிறர் நகைக்
குப்படி அவிழ்த்த ஓடையை உடையவனே என்பதும் குறித்தவாறு. முகம் -
ஏறுநுருபு. எம்மைக் காதலித்தமை காரணமாகப் பொறுமைசொண்டு,
கங்கைபால் ஒரு சிறுமதிவாய்த்தமைபற்றிச் செப்புகின்றும் நிற்பால் இரு
சிறுமதிக ளிருக்கின்றனவே என்றெள்ளியபடி. உள்ளத்துப் பிள்ளைமதி -
அற்ப அறிவு. முகத்துப்பிள்ளைமதி - அர்த்தசந்திரன், அர்த்தசந்திரன்போல்
வதாகிய நெற்றி முகத்தின் ஒருறுப்பாகலின் முகத்தும் பிள்ளைமதி யென்றார்.
உள்ளத்தையேபோலன்பருவக்குந்திருவாமொற்றியுளீர்
கள்ளத்தவர்போலிவணிற்ருந் கருமமென்னரின்றென்றேன்
மெள்ளக் கரவுசெயவோநாம்வேடமெடுத்தோநின்சொணியை
யெள்ளப்புரித்தென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) உள் அத்தனையேபோல் அன்பர் உவக்கும் திருவார் ஒற்றியு
ளீர்—கருதும் அவ்வளவுபோலவே அன்பர்கள் அடபவித்துக் களித்தும் கே
துவாகிய ஐசுவரியங்களமைந்த ஒற்றிநகரிலமர்பவனோ!; இன்று கள்ளத்தவர்
போல் இவ்வள நிற்கும் கருமம் என் என்றேன்—இன்று அகத்தனாகாது
வஞ்சகர்போல் இக்கடையில் நிற்கும் காரியமென்னையோ? என்றான்;
மெள்ளக் கரவுசெயவோ நாம் வேடம் எடுத்தோம்—பெண்ணை நாம் மெல்ல
வஞ்சகம் செய்வதற்கோ இவ்வேடம் தரித்தது; நின்சொல் நனை எள்ளப்
புரிந்தது என்கின்றார்—நினது சொல்லே நின்னை இகழ்ச்செய்தது என்னை
மனார்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) கருதும் அளவுப்படியே அதுபவித்தலாவது வேண்டிய பொ
ருள்களை வேண்டியவளவிற குறையாது துகர்தல்; தனை - அளவு. போல் -
அசையும்மாம். கள்ளத்தவரென்பது வஞ்சகத்தவர், கரவுசெய்யும் அத்தவர்,
கள்ளக்கணவர், என்றிவனம் பலபொருள் தந்துநிற்க அச்சொல்லை உப

யேழுகித்தமையால், நின்சொல் நின்னை எள்ளப்பிரிந்த தென்றொன்க. கள்ளல் - களவுசெய்தல். கள்ளக்கணவர்போலென்றுஞ் சுட்டினமையின் நாம் மெள்ளக் களவுசெய்தற்கோ இவ்வேடங்கொண்டது, இப்பொழுதே மயக்கி நின்னைக் கவந்தற்கன்றோ? என்றுங் கூறியவாறுயிற்று. மெள்ள - மெலை, (லளவொற்றுமை.) இவ்வை என்று புறந்தறித்தமையால் அகமொன்பது வருவிக்கப்பட்டது.

கடுகு

அச்சையடுக்குத்திருவொற்றியவர்க்கொர்பிச்சைக்கொடுமென்றேன்.

விச்சையடுக்கும்பழகற்பான்மெவினோர்க்கிவகிலநடை.

பிச்சையெழிப்பேமலதான்டோற்பிச்சைக்கொடுப்பேமலதென்றே

பிச்சையெழிப்பாழகர்க்கிப்பிரிந்து நான்சேடிபெய்தேன்.

(இ-ள்.) அச்சையடுக்கும் திருவொற்றியவர்க்கு லர்பிச்சை கொடும் என்றேன்—உள்ளிடாகி விடா அத்திவழித்து வியமபாசாகிய இத்திருவொற்றியவர்க்கு, அது பிச்சையெழி கொடுப்பிற் பண்டவன்; (அத்தி கிவர்) விச்சை அங்குமப்படி நம்பால் மெவினோர்க்கு, இவகில நடை பிச்சை எழிப்பேம் அலது—மென்னை! நூலாளுவாடி நம்பால் அடைந்தோர்க்கு இத்த உலக நடைபாசிய கைத்தியத்தினை விளக்குவோம் அல்லாமல்; உள் போல் பிச்சைக்கொடுப்பேம் அலதான்—நின்னைப்போலப் பிச்சைக்கொடுக்க வியலோம் என்றோ; இச்சை எழிப்பாய் நடாக்கின்றார்—நமது இச்சையை எழிப்பாக (என்னமாய்) உலர்த்திப்போனார்; அடிபிச்சி இது என்? என்று.

(வி-து.) அச்சையடுக்கும் என்பதற்கு “அசையுந்நீயே ஸ்ரீவாகீ யேன். தம்மே திகிலிலிவத நிற்கு கிவகித்த” என்பது தன்மையா அக்கமங்களுக்குத் தம் அகநார் முகலாளுந்நீயான்ன பிச்சை அங்குத்தி முகலாணை கொண்டது கூறுதது. அத்திவழி—ஒத்தல். பிச்சை—மயல், பத்தியம். நான் பிச்சையெழிமென்றியம்ப இவர் சிவியையடைந்தார்த்துக் காமமயல்க் கவந்திப்பாய், யார் நம்மையடைந்தார்க்கு அகமமயல்க் அகத்துவமல்கை உலர்த்தியோம் என்றிவ்வாய் இச்சைக்கின்றார்—தென்றனை உலர்த்துவது.

கடுகு

அள்ளப்பழகந்திருவொற்றியபழகிவழிப்புகளோக்கி

வெள்ளச்சடையிருள்ளத்தேவிரும்பப்படுகைநாற்றுவலென்றேன்

கொள்ளக்கிடைய வலர்குருத்திக்கொட்டவழுந் கொலளந்தின்னது

மெள்ளத்தோதாவென்கின்றாரிதுபான்பேயென்னே.

(இ-ள்.) அள்ளப்பழகந்திருவொற்றியபழகிவழிப்புகளோக்கி—சேறாமருவிய வயல் குழந்த ஒற்றியபழகரான இவ்வாறு திருமுகத்தை நோக்கி; வெள்ளம் சடையார்—உங்கையை ஆதரித்த சடையுடையார்!; உள்ளத்தே விருப்புறது உணாத்தால் தருவல் என்றேன்—உமது உள்ளத்தின்கண் யாது விருப்பம் அதை யியழம்பித் தருவெனென்றனன்; கொள்ள கிடையா அலர்

குமுதம் கொண்ட அமுதம் கொணர்ந்து இன்னும் எள்ளத்தனை தா என் னீன் றார்—பிறருக்குக் கிட்டுதற்கரிய பார்த அடுப்பிற்சுமைத்த அன்னத்தக் கொணர்ந்து இன்னும் எட்பிரமாணம் தருதி என்கின்றனர் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-து.) கொள்ளக்கிடையா அமுதமெனக் கூட்டுக. சேவாமுது அடாது அமைந்ததாதலின் அட்டவமுதே யாம் விரும்புவது என்பாரா, 'குமு தங்கொண்ட வமுதம்' என்றார். (சு-சு-சி - உ-சி-பு. அனாதிச் செவ்வல்லிரலா போலும் உன்வாயிற் சுரக்கும் டேனூரால், அல்லது 'அத்தேகனோலும் இன்னரை கா எனினும் அமையம். எள்ளத்தனை எம், புது சிதிது என்னும் பொருட்டு. இன்னும் தா என்றதால் முன்னும் சுருளதென ரோதரும், முன்னுந் சுந்தமை வந்தவுடன் பிணையுறுதிட்டமையும், 'வெள்ளச்சுடைச்' உள்ளத்தே விருப்பேது உரைத்தால் தருவல், என வார்த்தைசுடமுதளித் தமையுமாம்.

௧0௭

விஞ்சநெறியீரொற்றியுளீவியந்தீர்வியப்பென்னிவனென்றே

கஞ்சமிரண்டுமையங்கேகண்டுருவிந்தவிரிந்திர்கே

வஞ்சவிருதாமரைமுகையைமறைக்கின் மறைநிப்பால்வியந்தா

மெஞ்சலநாமென்கின்றிரிதுதாட்சேடி யென்னேம.

(இ-ள்.) விஞ்சம் நெறியீர் ஒற்றியுளீ வியந்தீர் இவண் என் வியப்பு என்னோ—மேன்மை வாய்ந்த நெறியினை யுடையவரே! ஒற்றிகரவாசரே! ஏதோ அதிசயித்தீர் இவ்விடத்து யாது வியப்புகண்டா என்பதும் ; நமை அங்கே கண்டு நின்பால் குவிந்த கஞ்சம் இரண்டு—மேன்மைத் துரத்தே கண்ட மாத்திரத்தே நின்பாற்குவிந்த இரண்டு தாமரைகள், இங்கே விரிந்த வஞ்ச இருதாமரை முகையை மறைக்கின்ற—சரீரீதர் இங்கே விரிந்த வஞ்ச னைவாய்ந்த இருதாமரை அரும்புகளை மறைத்துக்கொண்ட, நாமம் எஞ் சலந வியந்தாம் என்கின்ற—(இவைகண்டு 17ம்), (கவைய வியந்தே 11 (சேவியப்பு) என்கி 70 ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-து.) இருகஞ்சம் - இருசைகள். அவைகுவிந்தமை - அஞ்சல்செய்தமை. வஞ்சம் - ஆடவரை மயல்கொள்வித்தல். இருதாமரைமுகை - இரு தனங்கள். மறைத்தல் - ஆடையகன்ற அத்தனங்களை நாணங்காரணமாக மூடல், அல்லது முலை விடமலா லொசிகின்ற இடைக்குதவியாக அம்புலைப், பாரம் தாம் தாங்கல்போன்று பொதிதலுமாம். எனவே, நாம் ஒற்றியிருந் தமைகண்டு அஞ்சலியாகக் குவிந்த கைத்தாமரைகள் யாம் நெருங்கியனாம் கண்டு விரிந்து தனவரும்புகளை மறைக்கின்றமை நோக்கி வியந்தோமென்ற வாறு. கூந்தலவிழ்த்தலும், முடித்தலும், முலைமுகங்கிறத்தலும், மூடலும், ஆடையவிழ்த்தலும், உடுத்தலும் முதலியன விரகமேலிட்ட மங்கையர்க்குரிய இங்கிதமுதலால் அதுகுறிப்பித்ததும் ஒக்கும்.

௧0௮

அனியாரொற்றியுடையாருக்கன்னிரம்பவிடுமென்றே
 அனியார்குழலாய்பிடியன்னமனித்தாற்போதுமாங்கதுநின்
 னெனியார்கிலம்புகுழ்கமலத்துளதாற்கடக்குழ்கமலத்
 தெனியார்க்கிடுநீயென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) அனியார் ஒற்றியுடையார்க்கே நிரம்ப அன்னம் இடும் என்
 னேன்—(தொழியனாரோக்கி) கிறபையுடைய ஒற்றிகர்க்கிதைவராகிய இவ
 ருக்கு நிரம்ப அன்னத்தை இடுவீர் என்றனன்; அனியார் குழலாய்—வல்லு
 மாய்க்கும் கூந்தலை யுடையவனே!; பிடி அன்னம் அளித்தால் போதும்—
 பிடியுன்னம் அமக்கின்றாற்போதும்; அது நின் ஒனியார் சிலம்பு குழ் கம
 லத்து உளது—அப்பிடி யன்னம் தனது ஒன்மையாற்றி சிலம்பணி குழந்த
 கமலத்தின்கணுள்ளது; நீ கடகம் குழ் கமலத்து (உளது) அனியார்க்கிடு என்
 கின்றார் - நீ கடகம் குழப்பெற்ற கமலத்தில் உள்ளது அனியவர்க்கிடுதி என்
 கின்றார்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) தலைவி தொழியனாரோக்கி இவருக்கு நிரம்ப அன்னமிடும் என்
 மமைகேட்ட தலைவர் எமக்குவேண்டிவது பிடியன்னமே யென்பார், 'பிடி
 யன்னமளித்தாற்போதும்' என்றும், அதுபிடியும் அன்னமும் போல வுலவி
 நீ நம்பக்கூலனுருவதே யென்பார், பிடி சிலம்பிலும் அன்னம் கமலத்திலும்
 உள்ளன வாகலின், அந்நயமுத்தோற்றச், 'சிலம்பு குழ்கமலத்துளது' என்
 றும், காலுலாநிக்கும் அத்தன்திக் கையாலார்க்கும் பிடியன்னம் எமக்குவேண்
 மிதவென்பார், 'கடகக்குழ் கமலத்துளது நிரம்ப அனியார்க்கிடு' என்
 றும் கூறினார். ஆங்கு ஆய் அசைகள். பிடியன்னம் - பிடியும் அன்னமும்;
 கைப்பிடியளவினதாகிய அன்னம், பிடித்தவன்னமுமாம். பிடி - பெண்
 யானே, சிலம்பு - மலை, கற்றிலம்பு. உளதென்பது பின்னுகூட்டப்பட்ட
 டது. கடகக்குழ் கமலத்துளதென்பது கடகம் - பிடி; கமலம் - கை; அதி
 லுள்ளது - அன்னம் எனவும் பொருள்பட்டுக் கையிற் பிடியன்னமெனக்
 குறிப்பிப்பதும் ஒர்சு.

க0க

விச்சைப்பெருமானெனுமொற்றிவிடங்கப்பெருமானீர் முன்னம்
 விச்சைப்பெருமானின் துமணப்பிள்ளைப்பெருமானென்றே
 விச்சைப்பெருமையம்மணப்பெண்ணுகியிடையிலையங்கொள்
 விச்சைப்பெருமண்பெண்ணென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) ஒற்றி விச்சை பெருமான் எனும் விடங்கப்பெருமான் நீர் முன்
 னம் விச்சைப்பெருமான்—ஒற்றியில் வாழும் ஞான சொந்தபொனப்படும்
 சுயம்பு மூர்த்தியே! தேவரீர் முன்பு பிஷாடனராயிருந்தீர்; இன்று மணப்
 பிள்ளைப் பெருமானாம் என்றேன்—இன்று எம்மால் (விரும்பப்பட்டமையின்)
 மணவாளப்பெருமானாயினீர் என்றேன்; அச்சை பெறும் நீ அம்மணப்பெண்
 ஆகி இடையில் ஐயங்கொள் இச்சை பெறும் பெண் என்கின்றார்—எமக்கு
 ஒத்தவருவம் பெற்றுள்ள நீ அழகிய மணத்துக்கு உரிய பெண்ணாகி இடை

யில் ஐயங்கொள்ளுகின்ற விருப்பம்பெறும் பெண்ணுயிருக்கின்றன + என்
கின்றனர் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-து.) விச்சை - ஞானம். விடங்கம் - வங்கத்தினும் அங்கம் - வங்க
வர் ; சுயம்பு என்பது. வங்கம் - வன். விடங்கம் - அழகுறாம். ஞானம்
மகளினா மயக்க அதிசுந்தர பிக்ஷாணர் போன்று நடித்து, இடையில்
இன்று கலயாலசந்தரராயினர் என்று தலைவி கூறியதற்கேற்பத் தலைவி
ரும் மெய்வேளை ! ஏம்மையொத்தான் மூல் கலியாணி சுந்தரியாகி இடை
யில் ஐயங்கொள்ளும் கொலம் வடையைய மீட்டா என்று எதிரியாயியவாது.
அச்சு - அச்சுயாளம் ; அந்தோயது - அருமானுக்கே தீர மயல்வழிமுடி
காதல்மேயிட்டல் ஆணைக்குறிப்பு குறையை. அர்மணம் - அர்மணம்
அழகியமணம், நீருவாய். இடம் - துன்பம், மத்தி. ஏயம் - கல்கோர்
இடைவெளி. இவ்வேளைக்கொள்ளும் பித்தேசி, மனம், இச்சை -
பேசுகின்றும்.

(கஉ)

படையம்புயத்தால் புசுதொழில்புதிதாசுமலையகம்பித்த
புடையம்புயத்திலே தென்செய்வெய்க்கொடையம்புயத்திலால்
புடையம்புயத்துஞ்சுமந்தல்கை நுதலவப்பணிபுது
மிடையம்புயத்துமெய்க்குநிதலால் மெய்யெய்க்கேட்ட.

(இ-ள்.) படை அம்புயத்தோடு புதுத் துன்பம் மத்திப் புடை அம்புயத்
தில் அரவட்டணி எமந்த. என் தென் - படைய்புதுத் தொழிலையடைய பிர
மஞல் புதுப்பெய்த ஒத்தி டையர் ! தேவன் திரை அழகிய புயத்தில்
சுருப்பா.ரணங்களைக் கண்டான் என்றான் ; மெய்யெய்க்கே - மெய்யெய்க்கு
குமி போல் வளை ! ; கெயை அம்புயத்திலும் - அகரத்தலைப்பறியும் தா
டைபோது கரத்திலும் ; நல்லடை அம்புயத்தும் - நல்ல நடைபெய்ச்செய்
யும் பாத்தாமனையிலும் ; மத்தும் இடம் அம்புயத்தும் - இவ்வேளை இடையி
லுள்ள அம்புயத்திலும். பாது அரவட்டணி சுமந்தனை என்கின்றான் - நி
பலப்படல அரவட்டணிகளைச் சுமந்தனையென்கின்றான் ; ஏடி சேடி இது
என் ? எ-று.

(வி-து.) அம்புயத்தில் அரவட்டணி சுமந்தனே மண்பணி யணியைப்
உதோ ? என்று என்னய தலைவிக்கு நாம் புயத்தினளவில் அப்பணிகம
தோம், நீ கொடையம்புயத்தும் நையம்புயத்தும் இடையம்புயத்தும் அப்
பணி சுமந்தனையே என்று எதிரெள்ளியது. அரவட்டணி - சுருப்பா.ரண
மும், அசைதலால் ஒலிசெய்யும் ஆபரணங்களுமாம். அரவம் - பாம்பையு
ணர்த்தும்போது தமிழ்ச்சொல், அரா என்பது ஈறு குறைந்து உகரச்சாரி
யையும் அம்மும்பெற்றது. ஒலியை உணர்த்தும்போது வடலோல் ; ரவம்-ஒலி ;
இது முதலில் அகரம்பெற்றவந்தது. அம்புயத்தை யுயமிக்கும் பன்னிரண்
டுறுப்புக்களுள் நதம்பமும் ஒன்றாகலின் இடையம்புயத்து மென்றான். இடை

யம்புயம் - இடையை யடுத்த அம்புயமென்க; இதனை “* திருமுகம் கமல மிணைவிழி கமலஞ் செய்யயவாய் கமலநித் திலந்தாழ் - வருமுலை கமல மிணைக் கரங் கமலம் வலம்புரி யுத்தியொற் கமலம் - பெருகிய வல்குன் மணித்தடங் கமலம் டிடிநடைத் தாள்களுந் கமல - குருவகாட் கிவ்வா ருதலி னன் னெரு விய ர்த்தது ழுவிலுட் கமலம்.” என்றும் செம்புராநூல் உணர்க. ககக

செம்பாவனவாற்றித் துருட்டமிடிகாடுப்போர் மணித்தென்னென்றே
பெரும்பாதுரைக்கிற்பார்த்துப் புவனமுந்நிலிற் செம்புநூல்விடைக்கீழ்ம்.
செம்பாவ, துவேகெ கிம்பாம்பெய் பணிப்பாம்பு - செம்பாம்பெய் வென்
செம்பாநிப்பவிசைக்கல் தரிததாள் செழுவெய் மென்.

(இ-ள்.) செம்பு நூல் - செம்பு நூல் கொண்டு போர் மணித்தென்னென்றே
என்பதென - அதுவாறு - செம்பு நூல் கொண்டு போர் மணித்தென்னென்றே
செம்பாதுரைக்கிற்பார்த்துப் புவனமுந்நிலிற் செம்புநூல்விடைக்கீழ்ம்.
செம்பாவ, துவேகெ கிம்பாம்பெய் பணிப்பாம்பு - செம்பாம்பெய் வென்
செம்பாநிப்பவிசைக்கல் தரிததாள் செழுவெய் மென்.

(வி-து.) செம்பாவை - பாரளவந்தர் அருவியால் - இடைக்கல் செம்பாம்பு-
கூல்கூல். ஆவது - சொல்லுந்ருபு. ஒம்புதலாவது வாயால் உச்சரித்தபாதி யனை
புரிப்பதும் உயிர்களைவதாகலும், இது முக்காரணங்களாலும் புரிப்பபடாத
திதன்று ஒதுக்கல். ஏம்பல் - வருந்தல். ககஉ

புயல்குழொற்றியுண்டிடுவென்புடையென்குறந்தே போந்ததென்றேன்
கயல்குழி விழியாய்தனத்தவரைக்க கயல்குழிப்போரெதற்கென்றார்
மயல்குழிநா மிங்கிலெய்மேன்மறை யாதெதிர்வைத்திலையென்ற
லியல்குழிமொன்மென்சென்றாந்ருபுசெடி கயன்னென.

(இ-ள்.) புயல் குழி குற்றியுண்டிடுவென்புடையென்குறந்தே போந்தது
என்றேன் - மேகங்கள்வருந் (மாளிகைகளும் சொலைகளுமுடைய) குற்றி
நகரவான்றே! என்னிடத்து யாத குறித்தோ வந்தது என்றனன்; கயல்
குழி விழியாய் - கயல்குழி அவிவிசைகளுள் விழியிணையுடையாய்; இரப்
போர் - தனத்தவரைக்காணல் எதற்கு என்றார் - யாசிப்பவர்கள் தனமுடைய
யானைக்காணுதல் யாதுக்கு? நீ யோசிப்பாயாக என்றனர்; மயல்குழி தனம்
இங்கு இலை என்றேன் - மையலை வளைக்கும் தனம் இங்கு இல்லையே என்ற
னன்; மன்றயாது எதிர்வைத்து இலை என்றல் இயல்குழி அடம் அன்று

என்கின்றார்—பெண்ணே ! மறைக்காமல் முன்னேவைத்துக்கொண்டு இல்லை யென்று கூறுதல் ஒற்றுமையமைந்த தருமமன்று என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-து.) புடை - ஏழலுருபு. மனம் - ஸ்தனம், பொருள். தனமுடைய ளாகியும் அத்தனமில்லை என்பதல் தருமமல்ல; "நாம் உனது மையலையேற்றுத் தனத்தைவிடும்படியே வந்தவன்" என்பதே. ககங்

நடவாழ்வோற்றியுடைபீர்தீர்நாகமணிந்ததழல்கண்மீதம்
ம வாயதுநீர்நாகமெனமதியேயன்மாட்டமென மீடுங்க
வி ளொழிந்தும்படநாகமெனவைத்தகாண்மையென்றேயெய்த,
விடவாயருக்கெருகின்ருரிஅநாகசேடியெய்னேயு.

(இ-ள்.) புடைவாழ்வு ஒற்றியுடைபீர்—மடவாழ்வுக்கைய புடைய ஒற்றி நகரத்தவன் ! ; நீர்நாகம் அணிந்தது அழகு என்றேன்—நீவிர் பம்புகளே யணிந்தது மீடுங்க அருகே என்றான் ; மடவாய் அது நீர்நாகம் என மதியேல்—மடமை யுடையவனே ! அது நீர்நாகமென்று மதியாதே ; அயன் மால் மனம் மீடுங்க விடம் வாய் உழிநீர் படம் நாகம்—பிரம விட்டுணுக்கள் மன நடுங்கும்படி ஆலகாலத்தை வாய்வழி யுமிடும் படத்தையுடைய பாம்பாகும் ; வேண்டில் காண்டி என்றேன் இடவாய் அருகே வருகின்றார்—நீ விரும் பில் காணுவாய் என்று என்னிடத்தில் அருகாக வருகின்றாய் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-து.) மனம் - மோலி. ஐடவாய் - வாய் ஏழலுருபு. ஆற்றித்தொழில் புடையிராதலால் ஆதாரமாய்ப்பை அணிந்தீர் இது அதுவே என்று தலைவிசுந்த, இவையர் நீர்நாகமெனத்தன்ம தண்ணீர்ப்பாம்பெனப் பொருள்கொண்டு நீ மடமையாளாதலால் அம்மனமதித்தாய் அதுப. நாகமெனவுரைத்தி என்று பகர்ந்தாரென்க. ககச

கோடாவொற்றியுடைபீர்துங்குலந்தான்யாதோகூறுமென்றேன்
வீடார்பிரமகுலத்தேவரீவேந்தர்குலநல்லியெவசியர்.
பாடார்குலமோர்சக்கரத்தான் பள்ளிக்குலமெல்லா முடையே
மேடார்குழலாயென்கின்றிதுதான்சேடியென்னேயு.

(இ-ள்.) கோடா ஒற்றி உடையீர்—மாறுபடாத ஒற்றிநகரை யுடைய வனே ! ; நம் குலம் யாதோ கூறும் என்றேன்—நாமது குலம் எதுவோ அதனைக் கூறுவீர் என்றான் ; ஏடு ஆர் குழலாய்—பூவிதழ் குடிய கூந்த லையுடையாய் ! ; வீடார் பிரமகுலம் தேவர்குலம் வேந்தர்குலம் பாடு ஆர் நல் வினை வசியகுலம் ஓர் சக்கரத்தான் பள்ளிகுலம் எல்லாம் உடையேன் என்கின்றார்—வீடடைதற்குரிய பிரமகுலம் தேவகுலம் அரசகுலம் பெருமை பெற்ற நல்வழியிற் பொருளிட்டும் வசியகுலம் ஒப்பற்ற குழுவகுலம் வன்னிய குலம் மற்றும் எல்லாக்குலமும் உடையேன் என்கின்றனர் ; ஏடி சேடி இது

(வி.தி.) தான் - அசை. ஏடு - சிணையாகுபெயர். குலமென்பதற்கு மா
பெண்க்கொண்டது மன்றி ஆலயமெனவும் பொருள்கொண்டு, தேவர் அந்த
ணராதியரமைத்த ஆலயமெல்லா முடையோம், இக்குலங்களே யல்லது
வேறுகுலம் எனக்கில்லையென்று தத்துவார்த்தமும் விளக்கியபடி. சக்கரீத்
சானென்பது புழிக்குரிய புத்திரமொன்றும், சக்கரத்தாரன்பள்ளியென்னும்
இருமொழிகளும் ஒருங்குசேர்ந்து, சக்கரமுடையராய்ச் சயனகோலம்வாய்
ந்த திருமாலெனவுந் பிற்பொருள்பயத்தும் நினைபார். குலம் ஆலயமென்பது
'ஊரானோர் தேவகுலம்' என்பது ஒருமூலம். ஆலயம் - இரு - யாலயமுமாம்.

சுலமொன்றியுடையீர் நீர் நல்லவழிகரானுலம்
குலமே துமக்குமாலையிடச் கூடாது என்பதேனின் குலம்போ
வலகேர்து துருங்குலமொன்றி நவொராயிரத்தெட்டுயர் குலம்ந்
செலகாநின்றதென்கின்றரிது தான் சேடியென்னே.

(இ-ள்.) நல்ல ஆர் ஒற்றியுடையீர் நீர் நல்ல அழகர் ஆனாலும்—பலவளங்
கள் ஆந்துள்ள ஒற்றிவாணரே! நீவிர் மிகநல்ல அழகர் ஆயினும்; உமக்கு
குலம் ஏது மாலை இடச்சுடாது என்கிறார்—உமக்குக் குலம் இல்லையே (அத
லின் ஆரார்) மாலைகுடக்கூடாதே என்றவாறு; சின் குலம்போல் உலகு ஒது
றும் நம் குலம் ஒன்றே—(உன்னோ!) சினது குலம்போல் உலகமோதும்
மதுகுலம் ஒன்றே; ஓராயிரத்தெட்டு உயர்க்குல் இங்கு இலகாநின்றது
யார்க்குமோர்—ஒரு ஆயிரத்தெட்டு என்மொன்று உயர்ந்த குலம் இவ்வுலகில்
விளங்காநின்றது என்கின்றவார்; ஏழி சேடி. இது என்? எ-து.

(வி.தி.) இன்ன சாதியகரன்று ஏற்பாடாவரை மனைப்புவியது மரபல்லா
மையால் குலமில்லாவுந் தம் மனைக்க ஏலாது என்றலைவிக்கு, உனக்கு ஒரு
குலம், நமக்கு ஆயிரத்தெட்டுக்குலமுண்டென்று கூறியவாறு. குலம் - சாதி,
ஆலயம். சிவாலயம் ஆயிரத்தெட்டுடென்பது உலகநிபிரசித்தம். இவை,
நானேனோன்றியதாகிய சமயவிலிந்குந், விவரங்க்கடவுள் கூட்டிரமணி
யாக்கலுள் முயலியகணக்காரல் நாபிக்கப்பட்டதாகிய காமவிலிந்குந், திரு
மாலாதிய தேவர்ள்ளார் நாபிக்கப்பட்டதாகிய மனவிலிந்குந், இருமிகளா
தியரால் நாபிக்கப்பட்டதாகிய ஆர்தல்க்குந், மறுமால் நாபிக்கப்பட்ட
தாகிய மாநுடலிங்குமமாகிய ஆலகயிலிங்குந்களுள் ஒவ்வொன்றிற்குத்
தான்மாக அமைந்துள்ளவார்.

கக்க

மதிலொற்றியினீர் தும்மணையான்மலையின் குலதூர் மைத்தருளோர்
புதீவர்க்காரோப்பெருங்குலமோர் புதல்வர்க்கிசையம்புலிகுலமா
மெதிரற்றருள்வீர் துங்குலமிங்கெதுவோவென்மேன்மணவியருள்
னிதும்மற்றொருத்திக்கென்கின்றரிது தான் சேடியென்னே.

(இ-ள்.) மதில் ஒற்றியினீர் — மதில் வளைந்த ஒற்றியிலுள்ளீர்!; தும்
மணையான் மலையின் குலம்—துமதுமணையோ மலைக்குலத்தளாவள்; தும்
மைத்தருள் ஓர் புதல்வர்க்கு பெரு ஆணகுலம்—உமது புத்திரருள் மூத்தபுதல்

வர்க்குப் பெரியயானைக்குலம் உரித்தாயது; ஓர் புதல்வர்க்கு இசை அம்புலி குலமாம்—இனையபுதல்வர்க்கு இசையாய்ந்த அழகிய வேங்கைக்குலம் உரித்தாகும்; எதிர் அற்று அருள்வீர்—ஒப்பற்று அன்பர்க்கு அருள்பாலிப்பவரே!; தம் குலம் இங்கு எதுவோ என்பேன்—தாமதுகுலம் இங்கு யாதோ? தவல்வீர் என்றனன்; இது மனைவியருள் மற்றொருத்திக்கு என்சின்னார்—நீ எது வெனக்கூறிய இது எமது மனைவியருள் மற்றொரு மனைவிக்குரியசூலம் என்கின்றார்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) உமாதேவிபார் இமவான் மகளாதல்பற்றி மலைக்குல மென்றதற்குணங்க, விநாயக்கடவுள் யானைமுகமுடையமையும் முருகக்கடவுள் வள்ளினான் சிவாரை மணம்புரியச் சென்றபோது வேண்டையரமாதலுடையபும்பற்றி யானைக்குலமும் புலிக்குலமுமாகப்புகன்றபடி, முருகக்கடவுள் சந்திரனாகத்தில் உக்கிரப்பெருவருதிபாராய் அவதரித்தமைபற்றி அம்புலிக்குல மென்றது எனலும் ஒன்று. எதுகுலத்துதித்த கண்ணனும் ஒருமனைவியே என்பார், எதுகுலம் மற்றொருத்திக்கென்றார். கண்ணிராடாக்கூறியது திருமாலென்னும் ஒற்றுமைபற்றி என்க. எ-று - ஓரரசன்.

குகள

தேமாம்வொழிவொழிபுறந்திகழந்தகரக்காற்குலத்தைப் புமாலுலத்தில்வழைத்தார் புருமைமயத்தும்புகழென்றே ஆமாகுலத்திலுரைக்குலத்தன்ன சந்தேபுதமற்றக்குலம்சொன்ன தேமார்தனைநீயொன்னை நிறுதுகூன்சொடியென்னை.

(இ-ள்.) தேமாரம்பாதிவருந்துநின்புலிர்—இனையமாஞ்சொலைவளர்ந்த ஒற்றிபுரிவள்ளவார!; திரமும் தகரர் கால்குலத்தை மா புநிலத்தில் விழைந்த உற்தர்—விளங்கும் தகராயத்தைப் பெருமையுற்ற ஆமியில் லிருப்பி அமர்ப்பார்; தம் புழி இவ்வு புருமை என்பேன்—உமது புழிச்சு இது மிக்க புருமையுடையசூலம் தவல்; ஆமாகுலத்தில் அனாக்குலத்து உள அண்ணிதெ மற்று ஆனா டுலம் புறம்கொண்ம் நீ யமார்தனை என்கின்றார்—ஆமாகுலத்தன்னோ பாதிருலத்தை உள்ளத்தள்ளே வைத்து மற்றைப் பாதி குலத்தைப் புறத்திற்கொண்ம் கனித்திருக்கின்றார் என்கின்றார்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) பிரமபுரமாகிய இச்சரீரத்திலுள்ள தகரமாகிய புண்டரீக வீட்டிலுள்ளே ஆகாசமாகிய சிவம் விளங்குவதுபோலப் புறத்தும் இப்பிரமாண்டமே பிரமபுரமாகவும், இதனுள்ளே யிருக்கும் தில்லைவனமே புண்டரீகவீடாகவும், இதிலே நிருத்தஞ்செய்ப்புஞ் சிவமே ஆகாசமாகவும் விளங்குவதும்; இவ்வாகாசம் பூதாகாசம்போற் சடமாகாது சித்தேயாம் ஆதலால் சிதம்பரமெனப்படுவதும், இச்சிதம்பரமாகிய சிவம் எல்லாரும் நீக்கமின்றி விளங்குந் தானமாதலால் தில்லைவனமும் சிதம்பரமெனப்பெயர்பெற்றதும் பற்றி, சாந்தோக்கிய உபரிடதத்திலே தகரவித்தை சுடப்பட்டிருத்தலையும், இத்தகரவித்தையை உபாசிக்கு முறைமை கைவல்லியோபரிடதத்தில் சிவ

னது தகராபச்னாவிதிப்பிரகரணத்திலே சொல்லப்பட்டிருத்தலையுஞ் சிந்
கித்து, விராட்புருஷனது இருதயமாகிய தகரத்தின்கணுள்ள ஆலயத்தை
இப்பூமியின்கண் விரும்பி யமர்ந்திரென்று தலைவிகுற; ஆட்டுக்காற்குலத்தை
விரும்பி யமர்ந்திரென்று கூறியதீகாத் தலைவர் உட்கொண்டு, நீ ஆமாஞ்
தில் அனாக்குலத்தை உளளும் அனாக்குலத்தைப் புறத்தும் கொண்டிருப்
புதுமல்லாமல், எமது மரபும் விசாரியாது எம்மையிச்சித்துத் துன்புறுகின்
றனை; இப்படிப்பட்ட நீயோ? உமர்சூன் பாராட்டிக்கொண்டு எமதுகுலம்
இழிக்கத்தக்கவனென்று எதிரியம்பியவானு. ஆட்டிக்காற்குலமென்றமை
மால் காட்டுப்பசுவின் அனாக்குலமென்று இழித்துரைத்ததொரு நயமும்
இதற்குணக. ஆட்டுக்காற்குலம் - உடன தத்தோர் கூடிய ஆலயம், (சிதம்
பரம்). ஆமாஞ்த்தில் அனாக்குலம் - குலம்; (ஆளுள் - துண்டர்) மற்ற
னாக்குலம் - மாசூலம் (மாசூலம் - பெரியதொரு உட்குலம்) கால் - ஏழனு
ருபு, பாதம், காலென்னும் எண்; அல்லது இடம். இசை வரஞ்செய்யுளா
னும் உணர்ச்சு. குலம் - மரபு, ஆலயம், ஆமா - காட்டப்பசு. ககஅ

அனஞ்சூழொழிப்பதியுடை ரகிலமறிய மன் தகர்தே
மனஞ்சூழ்தகரக்கால் கொண்டர்வனப் படுமன்றெனலகறியத்
தாஞ்சூழகந்தேயனங்கேநீதானுந் தகரத் தலைகொண்டா
யினஞ்சூழகாமென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) அனம் சூழ் ஒழிப் தியுடை—அன்னங்கள் சூழப்பெற்று
(வயலிறைந்த) ஒழிப்பதியையுடைவதே!; அகிலம் அறிய மன்று அகத்தே
மனம் சூழ் தகரம் கால் கொண்டர் வனப்பு ஆம் என்னேன்—உலக மறியும்
புகு. சிந்தையிலே மனம் விரும்புகின்ற ஆட்டுக்கலைக் கொண்டர் இது
மிக்க அழகே என்றான்; தனம் சூழ் அகத்து ஏய் அணங்கே—திரவிய
நிறைந்தவிட்டில் வசிக்கும் அணங்கு போல்வனே!; நீதானும் உலகறியத் தக
ரம் தலைகொண்டாய் இனம் சூழ் அழகாம் என்கின்றார்—நீயும் உலகறியும்
படி ஆட்டுத் தலைபைக்கொண்டாய் இது மிக்க அழகாகும் என்கின்றனர்;
ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) தான் அசை. இனம் சூழ் அழகு - கூட்டமான மிக்க அழகு.
தகர் - ஆழ்; ஆடுதலைச்செய்யுமகால், என்றதை ஆட்டுக்காலென்றதாகவே
கொண்டு, நீ ஆட்டுத்தலை கொண்டா யென்று என்னியதாம். ஆட்டுத்தலை -
(உமதியால்பு அழகாமென்று) ஆட்டுதலைச்செய்யுத்தலை. தகரக்கால் - தகரமா
கிய இடம். தகரத்தலை - மயிர்ச்சாந்தணிந்த தலை. அகமென்பது குறுக்கல்
விசாரமொக்கொண்டு தனஞ்சூழ் ஆக மெனலுமாம். ஆகம்-மார்பு. ககக

பங்கேருகப்பூம்பணையொழிப்பதியீர்நடுவம்பரமென்னு
மங்கேயாட்டுக்காலெடுத்திரழகென்றேனவ்வம்பரமே
விங்கேயாட்டுத்தோலெடுத்தாயாமொன்றிரண்டுநீயென்று
விங்கேயிற்சொல்லென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) பங்கேருகம் பூ பண்ணை ஒற்றி பதியீர்—தாமகைகள் மலர்ந்த அழகிய வயனிமைந்த ஒற்றிப்பதியீரோ!; நடு அம்பரம்'என்னும் அங்கே— மத்திய ஆகாசமெனப் படுகின்ற சிதம்பரதலத்தே; 'ஆட்டு கால் எடுத்தீர் அழகு என்மேல்—ஆட்டுக்காலை எடுத்தீரோ (இது நல்ல) அழகு என்றனன்; அ அம்பரமேல் இங்கே ஆட்டு தோல் எடுத்தாய்—அந்த நடுவாகிய அம்பரத்தின்மேல் நீ ஆட்டுத்தோலை எடுத்தனை; யாம் ஒன்று நீ இரண்டி என்றால், நின்சொல் எங்கே என்கின்றார்—யாம் எடுத்தது ஆட்டுக்காலொன்று நீ எடுத்தது ஆட்டுத்தோல் இரண்டு ஆனால் நின்னது சொல் எடுத்தே வெல்லும் என்கின்றனர்; ஏடி. சேடி. இது என்? எ-று.

(வி-து.) பலை - இடைக்குறை. விராட்புருடன் இருதயந்தானமாகலில் நடு என்றார். அங்கே எடுத்தீர் என்றதற்கு இங்கே எடுத்தாய் என்றும், ஆட்டுக்கால் என்றதற்கு ஆட்டுத்தோல் என்றும் கூறியது நயம். பித்திய நடுவம்பரம் இடையாகிய ஆகாயம்; தோற்றமாகக் காணப்படுதலில்லாத இடை என்றபடி. ஆட்டுத்தோல் - அசையுமியற்கையுடைய யானை; முதலாகு பெயராய்க் கொம்பையுணர்த்திற்று. கொம்பு நிமிர்ச்சி சாயாமை உலிமை யால் முலைக்குஉவமை. ௨௨௦

மாணப்புகழ்ச்சேரொற்றியுளீர் மன்று ஆர் தகரவித்தைதனைக்
காணக்கினிநான் செயல்என்றோ கருதியுரைத்தல்வேண்டும் மெய்
வேணச்சுறுமெல்லியலேயாம் விளம்புமொழியவ்வித்தைதனைக்
கேண்ப்புகழ்மென்னைன்றிதுதான்சேடியென்றோடே.

(இ-ள்.) மாண புகழ்ச்சேர் ஒற்றியுளீர் மன்று ஆர் தகரவித்தைதனை—மா ட்சிமைப்பபுகழ்கவிந்த ஒற்றிநகரே! சிற்சபையிற்றொருந்திய தகரவித்தையை; இனி நான் காணற்கு செயல் என்றோ கருதி உரைத்தல்வேண்டும் என்றேன்—இப்பொழுது யான் காணுதற்குச்செய்வது யாது சிந்தித்துச்செய்யியருளல்வேண்டும் என்றனன்; வேள் நச்சுறும் மெல்லியலே யாம் விளம்பும் மொழி அவ்வித்தை உனக்கு ஏன புகழும் என்கின்றார்—காமமும் காமுறும் மெல்லிய இயற்கையுடையவளே! யாம் கூறுநின்றமொழியே அத்தகரவித்தையை உனக்கு உறுதிபடக்கூறுநிற்கும் என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) தகரவித்தை - இருதயாகாசத்தைக் காணுதற்குரிய ஆராய்ச்சி நெறி. இது (ககஅ) - வது செய்யுளுரையில் விளக்கப்பட்டது. விளம்பு மொழி - சாந்தோக்கியமாதிய உபநிஷத்துகள். மௌனநிலையினிலவிக் கைக்குறிப்பிற்காட்டும் சின்றுத்திரையாதிய சேஷ்டைகளுமாம். இவையும் சத்தானுமானத்தின் வழியால் குறித்தமெய்ப்பொருள்களைப் பிறர்க்கு விளக்குத லால் விளம்புமொழியெனப்பட்டதெனக்கொள்க, ௧௨௧

ல்லாரொற்றியுடையீர் யானடக்கோவெறும்பூவணையணைய
வல்லாலவணும்முடிகாவருகோவணையாதவலத்துயர்துயர்க்கோ
செல்லாவென்சொன்னடவாதோதிருக்கடத்தெதுவோவெனவிடைக
ளெல்லாநடவாதென்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னே.

(இ-ள்.) லல்லார் ஒற்றியுடையீர் யான் வெறும் பூவணை அணைய நடக்
கோ — லல்லவர் பரவும் ஒற்றிராதரே! யான் தேவரீர் வீற்றிருக்கப்பெறுது
வறிதுகிடக்கும் மலரணையைத்தனித்தடைய நடக்கவா? ஆல்லால் அவன் நம்
முடன் வருகோ — ஆன்றி (நீருள்ள) அவ்விடத்து உம்முடன் வருகவா? அணை
யாது அவன் துயர் துயர்க்கோ — உம்மை அணையப்பெறுது வீணே துயரை
அனுபவிக்கவா? செல்லா என்செல் நடவாதோ — பயன்படா வெனது புன்
சொல் உம்மிடம் செல்லாதோ?; திரு கூத்து எதுவோ என — தேவரீர் திரு
நடனம்யாதோ என்றுயான் வருந்திக்கேட்க; எல்லாம் விடைகள் நடவாது
என்கின்றார் — யான் வினவிய வெல்லாவற்றிற்கும் விடைகளாக நடவா
தென்று ஒருமொழிகூறி மருட்டுகின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து) நடக்கோ இதில் குதன்மையொருமை விசுதி. யான் நடக்கோ
என்பதற்கு நட என்பதும், வருகோ என்பதற்கு வா என்பதும், துயர் துயர்க்
கோ என்பதற்கு து (அனுபவி) என்பதும், என்சொல் நடவாதோ என்பதற்கு
நடவாது என்பதும், கூத்து எதுவோ என்பதற்கு நடவாது (காளியுடன் ஒட்
டியாடிய வாதுநடனம் என்பதும், விடைகளாக நடவாதென்னும் ஒருமொ
ழியே.பிரிந்தும் தொக்கும் மாறியும் பொருந்தருவது உய்த்துணர்க. அன்றி,
நீவிர் விரகமேலிட்டால் கேட்கும் வினாக்களுக்கெல்லாம் விடைவிளம்பிக்
கொண்டிருப்பது ஈண்டுநடவாது என்னுங்கருந்தால் விடைகளெல்லாம் நட
வாதென்றொரெனலுமாம்.

கஉஉ

ஆட்டுத்தலைவரீரொற்றியழகிரதனஞ்சிறுவிதிக்கோ
ராட்டுத்தலைதத்திரென்றேனன்றலமவோரறம்புகல
வாட்டுத்தலைமுன்கொண்டதனால்தேபின்னரளித்தமென்
நீட்டுத்தரமீந்தருள்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னே.

(இ-ள்.) ஒற்றி அழகிரீர் ஆட்ப தலைவர் — ஒற்றியில் வாழும் சீந்தர
ராகிய நீர் ஆட்டுக்குத்தலைவர்; அதனால் சிறுவிதிக்கு ஓர் ஆட்டுத்தலை தந்
தீர் என்றேனே — அதனானே சிறுவிதியாகிய தக்கனுக்கு ஒரு ஆட்டுத்தலையை
யளித்தீர் என்றனர்; அன்று அறவோர் அறம்புகல ஆட்டு தலைமுன் கொண்
டதனால் — (யாகஞ்செய்தவன்று ததீசி முனிவராதியர் தருமோபதேசஞ்
செய்ய அதனைச் செவிசாய்த் துணராது) என்றதலோடு ஆட்டுத்தலையுடைய
னாய் முன்னிருந்தமையால்; அஃதே பின்னர் அளித்தாம் என்று — அவ்
வாட்டுத்தலையே அவனுக்கு உரியதென்று பின்பு தந்தோமென்று; ஈட்டு
உத்தரம் ஈந்தருள்கின்றார் — எதிராக விடையளிக்கின்றனர்; ஏடி சேடி
இது என்? எ-று.

(வி-து.) ஆட்டு - நடனம் ; ஆட்டு ஈட்டு முதனிலைத்திரிந்த தெழுதிற் பெயர்கள். ஆட்டுத்தலையான அவனுக்கு ஆட்டுத்தலையே புரித்தென்று தந்தோமென்று தலைவிக்கறிய சொல்லையே மறித்துக் கூறினாராதலால், ஈட்டு உத்தரம் என்றான். ஆட்டுத்தலை - ஆட்டுத்தலைச்செய்யுத்தலை, ஆட்டினது தலை எனப்படும். ஆல் - அசை. கடங்

ஒற்றிப்பெருமானுமைவிழைந்தாரூரில்வியப்பொன்றுண்டிரவிற் கொற்றங்கமலம்விரிந்தொருங்குக்குளத்தேகுமுதற்குவிந்ததென்றேன் பொற்றைத்தனத்தீர் துமைவிழைந்தார்புரத்தேமதியத்தேய்க்கின்ற தெற்றைத்தீர்த்துமென்கின்றாரிதுதான்சேடியேயென்றேன்.

(இ-ள்.) ஒற்றி பெருமான் உமைவிழைந்தார் ஊரில் வியப்பு ஒன்றுண்டு — ஒற்றி நாயக்கோ ! உமை விருப்பினவர் ஊரில் அதிகமும் ஒன்றுண்டு ; இரவில் கொற்றம் கமலம் விரிந்து ஒரு குளத்துக்கீழே குமுதம் குவிந்தது என்றேன் — இரவில் குவியவேண்டிய சுற்றத் கமலம் விரிந்து ஒரு குளத்தின்கீழே குமுதம் குவிந்ததென்றான் ; பொற்றை தனத்தீர் — மலைபோலும் முலையையுடையீர் ; துமை விழைந்தார் புரத்தே எந்தேன் தினத்தும் மதியம் தேய்கின்றது என்கின்றார் — உம்மை விரும்பினார் புரத்தில் எத்தினத்தும் மதியம் தேயாநின்றது என்கின்றான் ; ஏழ் சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-து.) இதில் துமை விழைந்தார் புரத்தில் இரவில் மதி தேய்தலால் உமை விழைந்தார் புரத்தில் இரவில் கமலம் விரிந்து குமுதம் குவிந்ததென்பது நயம். இனித் தியாகேசகர் ! துமை விழைந்தாரூரில் இரக்கக் கைவிரித்தும் கேட்காரணி வாய்குவிந்தது வியப்பென்பதும், பெண்ணே ! - நவீர் மலைபோலும் தனத்தீராகவும் துப்பால் இரக்க விரும்பினார் புரத்தில் இரக்க அறிவே சுருங்குகின்றது, என்று அதிவியப்பென்கின்றாரெனினும் அமையும். அன்றி, தியாகேசராகிய உமைவிழைந்த ஆரூரில் உமது தாட்டாமுரை நம்பியாரூரர் பொருட்டுத் துது செல்லுதற்கு விரிய, வாய்க்குமுதம் இடமுனாக் கக் குவிந்ததென்னவும், மதியம்கு குண்டலால் இங்கனம் கமலம் விரிந்து குமுதம் குவிந்தது என்றொன்பதும் ஒன்று. இப்பொருட்கு விழைந்த வென்னும் பெயரெச்சத்தகரம் தொக்கதென்க. இரவு - இராத்திரி, யாசகம். கீழ்க்குளமென்பது முன் பிள்ளைத் தொக்க ஆறும்வேற்றுமைத்தொகை. * “கீழ்நீர்ச்செவ்வரும்பு” என்றார் மேலோரும். குளம் - தடாகம், நெற்றி. புரம் - நகரம், சரீரம். தனம் - கொங்கை, திரவியம், மதி-சந்திரன், அறிவு. இவற்றை ஏற்ற பெற்றிகொள்க. மங்கையர் மையலில் மிக்கமுந்துவோர்க்கு அறிவு மழுங்குமென்பது தூற்றுணிபு. இது + “தையலார் மயலிப்பட்டேர் தமக்கொரு மதியுண்டாமோ” என்பதனுமறிக. கடசு

* திருமுருகாற்றுப்படை - க-ல், உக. † திருவிளையாடற்புராணம் இந்திரன் பழிநீர்த்தபடலம்,ச.

‘இடஞ்சேரொற்றியுடையீர்நீரென்னசாதியினரென்றேன்
தடஞ்சேர்முலையாய்நாந்திலாண்சாதிநீபெண்சாதியென்றார்
விடஞ்சேர்க்குத்தீர்நூம்மொழிதான்வியப்பாமென்றேயப்பாணின்
னிஉஞ்சேர்மொழிதானென்கின்ருரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) இடஞ்சேர் ஒற்றியுடையீர்நீர் என்ன சாதியினர் என்றேன்—
இடவிய ஒற்றிப்பதியீர்! நீர் எந்தசாதியினரோ? என்றான்; தடம் சேர்
முலையாய் நாம் திறல் ஆண்சாதி நீ பெண்சாதி என்றார்—பரவிய முலையையு
டையாய்! நாம் திறலினையுடைய ஆண்சாதி நீபெண்சாதி என்றனர்; விடம்
சேர் க்குத்தீர் நூம்மொழிதான் வியப்பாம் என்றேன்—விடம்மைந்த கண்டத்
தீரே! நாமது மொழிதான் வியப்பாகும் என்றான்; நீபெணிடம் சேர் மொ
ழியையு என்கின்றார்—பின்னது மொழியோ நயப்புகடையது என்கின்றார்;
ஏடி சேடி இது என்? எ-து.

(வி-து.) தலைவி நீர் எச்சாதியரென்றதற்குப் தலைவர் யாம் ஆண்சாதி
யென்றமட்டிலுமையது நீ பெண்சாதியென்று கவர்பொருள்படவும்கூறி,
அதற்குமேலும் நூம்மொழி வியப்பென்றதற்கிணங்க நின்மொழி நயப்பென்
தும், நூம்மொழி வியப்புகடைய ஆண்களீரென்னவும்படச் சாற்றியதற்கேற்
பத் தாரும் அவ்வாறே நின்மொழிதான் நயப்புகடையபால் என்றும் கூறியவர
றுங்காண்க. பெண்சாதியென்பது மனவியெனவும் பொருட்படும் வழங்கு
வது உலகவழக்கு. காத்திரென்பதற்கும் களாத்திரெனவாயும். கஉரு

• உடையாருள்பாருடையொற்றியுடையீர்பணந்தாதுடையீரோ
நடையாயேற்கின்றீர்நீரென்றேன்காய்வின அபொருட்பணத்தைக்
கடைவீரெனக்கிழவைத்தருமைகாட்டேம்பணிகொள்பணங்கோடி
விடையாதுடையென்கின்றாதிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) ஒற்றியுடையீர் உமை உடையார் என்பார்—ஒற்றிவாணரே!
உம்மைப்பொருண்மிக்குடையவர் என்பார் உலகினர்; பணம் உடையீரோ—
பணமுடையவர்தாமோ?; நடையாய் ஏற்கின்றீர் என்றேன்—(விடுகளின்
வாயிரோதும்) நடையொன்றிப் பிச்சை ஏற்கின்றீரே (இதுவென்) என்றான்;
நங்காய் நிற்போல் ஒருபணத்தை கடையார் என கிழவைத்து அருமைகாட்
டேம்—பெண்மணியே! நிற்போல் ஒருபணம்பெற்று அதை அம்புர்போன்று
கிழேயமைத்துவைத்து அருமைகாட்டேம்; பணிகொள் பணம்கோடி இடை
யாது உடையேம் என்கின்றார்—பணிகொண் பணம் (பை) கோடியளவு
குறையாது உடையேம் யாம் என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-து.

(வி-து.) தான் - அகச. உடையாரென உலகர் கூறிலும் நீவிரகடைப்
பிச்சை கொள்கின்றமையின் பணமேதேனும் உண்டோவெனத் தலைவி
வினவு, நங்கையே! அம்பச்செல்வர்போல ஒருபணத்தைப்பெற்று அதனையும்
சீலையின்மறைத்துக் கிழிப்புகைத்து நிற்போல் அரிதுபாராட்டோம் என்பார்,
‘பணங்கொள் பணிகோடி இடையா துடையேம், என்றாரென்பது? பணி =

பணத்தையுடையது. பணம் - காசு, பாம்பின்படம்; இதற்குப் பைப்பென் ழும் ஒரு ப்ரியாயநாமமுண்மையின் பணிப்பை கோடியுடையேம் என்றரு மாயிற்று. இடையாதுடையேம், நீவேண்டில் பணிகொள், பணம்கோடி, என்பதொரு நயமும், அருமை யென்பதில் அருமயக்கமெனயதொரு வேறு நயமும்காண்க. கஉள்

என்றாயிருப்பெருந்துணையாமெங்கள்பெருமானீரிருக்கு நன்னுடொற்றியன்றோ தானவிலவேண்டும்மென்றுரைத்தேன் முன்னுளொற்றியெனினுமதுமொழித்தலழகோதாழ்தலுயர், விராணிலத்துண்டென்கின்றிதுதான்சேடி யென்னோக.

(இ-ள்.) என் ஆர் உயிர்க்கு பெரும் துணையாய் எங்கள் பெருமான் நீர் இருக்கும் நல் நாடு ஒற்றியன்றோ நவிலவேண்டும் என்றுரைத்தேன்—எனது அரிய உயிர்க்குப் பெருந்துணையாகிண்ட எம்பெருமானே! நீவிர் அருமால் லநகர் ஒற்றியன்றோ கூறவேண்டும்மென்று உரைத்தனன்; முன் நான் ஒற்றி எனினும் அது மொழிதல் அழகோ—முன்னாளில் ஒற்றியுடையதாயினும் அது இதுபோது எடுத்துக்கூறுவது தகுதியோ?; தாழ்தல் உயர்வு இந்நாளிலத்து உண்டி என்கின்றார்—தாழ்வும் உயர்வும் இந்த நால்வகைப்பட்ட நிலத்தில் (யாவருக்கும்) உண்டு என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இதுபாள்? எ-து.

(வி-து.) தான் - ஆசை. நாடு - ஸம்ஸநகர். உயிர்க்குப் பெருந்துணை என் றது, * “என்னினு ம்னியானெருவன் னுண்ட . . . இன்னம்பரிசு னே” என்ற அருள்வாக்கின்படி. ஒற்றி - ஒற்றித்தல், அடஞ் டைய. ஊர். எவ்வுரும எமதுரேயாகவும் அடைந்த இவ்வுவா விகத்து அவ்வொற்றிப்புகைக் குறிப்பது முறையன்மெனவும் வேறு பொருளைய ‘அதுமொழிதல்கண்டு’ என்றும், செல்வம் ஐயற்கமேயமங்குப்போல்வதனவும் பொருள்படத் தாழ்வு லுயர்வு ‘இந்நாளிலத்துண்டி’ என்றும் கூறினார். நாளிலமென்றது பாயில் யொழித்துக் கூறியபடி; அதற்க்கள் வேறு நல்லம்மையின். ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் “மாயோன் மேய கால்தை யுலகமும் - சேயோன் மேய மைவனா யுலகமும் - வேந்தன் மேய தீம்புன லுலகமும் - வருணன் மேய பெருமண லுலகமும் - முல்லை குறிஞ்சி மருத நெய்தலெனச் - சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே” என்றருளியது உ முணர்ச்சு. கஉள்

பெருந்தா ரீணியோர்புகழ் ஒற்றி பெருமான் இவர் முகம் நோக்கி—பெரிய உலகினர் புகழும் ஒற்றிப்பெருமானாகிய இவரது திருமு யருந்தாவமுதமனை யீறிங்குத்தபரிசேதமையுமென்றேன் வருந்தா திங்கேயருந்தமுதமனையாளாகவாழ்வினோம் மிருந்தாயடைந்தேமென்கின்றிதுதான்சேடியென்னோக.

(இ-ள்.) பெரும் தாரணியோர் புகழ் ஒற்றி பெருமான் இவர் முகம் நோக்கி—பெரிய உலகினர் புகழும் ஒற்றிப்பெருமானாகிய இவரது திருமு கத்தைப்பார்த்து; அருந்தா அமுதம் அணையர்—உண்ணக்கிட்டா அமுது

பேரிலும் அருமையிர் ; இங்கு அடுத்த பரிசு ஏது அறையும் என்றேன்—
இங்கு வலியவந்த தன்மை என்கருதி இயம்புக என்றான் ; இங்கே வருந்
தாது அருந்தமுதம் அனையானாக வாழ்வினோடும் இருந்தாய் அடைந்தேம்
என்கின்றார் — இங்கு, யாதொரு வருத்தமின்றி அருந்தக்கூடிய அருதம்
போல்பனாய் நகி வாழ்வியோர் நீ இருந்தாய் அதுவிலால் யாம் வந்தேம்
என்கின்றனர் ; ஏடி. சேடி. இது என் ? எ-று.

(வி-து.) தம் - சாரியை. அருந்தாத அருமென்று தலைவீசுதிப்புக்
கேற்பத் தலைவர் அருந்தும் அருதம் அனையானாகவென்றும், அருதமருந்தம்
மனையானாகவென்றும் பொருள்படச்சொல்லிப் பெண்ணை ! நீ வருந்தாது அனா
பவிக்கும் மனைவியாட்கே இருந்தாயானாயால் எங்கைத்தோர் என்றரு
ளியவாறு. அன்றி, யாமோ அருதமருந்தாத விட்டையுடையோம், இதனை நீ
உம்மைவிளிந்து வாக்கியமே இனிதுணர்த்தும் ; நியோ அருதமருந்தும் விட்
டையுடையவளாய் வாழ்வோர் மிருக்கின்றாய், ஆகலின் பசிப்பிணியைய
அடைந்தோர் என்னலும் ஒன்று. இதில் தலைவியாம் பெறுதற்கரியவொன்
புதுதோன்ற இவ்வவளை அருந்தா வருமென்றுத், அவரால் பெறுதற்கெளிய
ஒன்றுதான் தான் தத் தலைவியை வருந்தாது அருந்தமுதுதனையாளென்று
அமைத்த நுணுக்கம் காண்க. அருதம் - அயிரும், சீசாறு, இன்பம்.
மனை - கிடு, மடவையி. ௧௨ அ

உம்மைவளமுதுபொற்றித்திரிசுழாக்கித்தோலுத்திர
உம்மைவளமுதுபொற்றித்திரிசுழாக்கித்தோலுத்திர
உம்மைவளமுதுபொற்றித்திரிசுழாக்கித்தோலுத்திர
உம்மைவளமுதுபொற்றித்திரிசுழாக்கித்தோலுத்திர

(இ-ள்.) செல்வையெனம் முது ஒத்தியுளீர் திசுழா கரி தேரல் உடுத்திரே—
செவ்விய வளங்கள் முதுப்பெற்ற ஒத்திவாணரே ! உம்மென்ற யானைத்தோலை
உடுத்திரே ; உம்மை விடமுத்த மடவார்கள் படுக்ககலை உண்டோ என்றேன்—
உம்மைக்காதுத்த உம்மையர் உத்திபுத்த (உம்மால் அவருக்குத்தரும்) வத்
திரமுண்டோஎன்றேன் ; என் னு அநியாம்—எமது தலைமையை நீ ஒன்று
மறியாய் ; மெய்யில் இம்மை ஒருகலையோ இரண்டு (கலையோ) அனந்தங்கலை
உடையேம் என்கின்றார்—எமது மெனியில் இவன் ஒருகலையா ? இரண்டு
கலையா ? அனந்தகலையை உடையேம் என்கின்றனர் ; ஏடி சேடி இது என் ?
எ-று.

(வி-து.) திசுழாத என்பதில் ஈற்றகரந்தோக்கது. கரித்துணியும்ல்லாமல்
கரித்தோலுத்திரே துமை விழந்தமடவார் உடுப்பதற்கு அத்தோலையோ
அல்லது கலையுண்டோ என்று வினவினனாக ; இவர் ஏனைக்கடவுளர் பதினாறு
அறுபத்துநான்கு ஆயிரத்தெட்டு என்றிவ்வாறு அம்சங்கள் படைத்திருப்பது
போல உமக்குமுண்டோ என்றதாகவுட்கொண்டு, பெண்ணே ! ஆயிரங்க
திருக்கையுடைய சூரியனும் எமது கலையில் கோடியிலொருசுறுபெற்று உலகை

விளக்குவானால் எமதுகலை அளவிடத்தக்கனவோ என்பார் அனந்தமென்ற ரென்பது. கலை சாத்திரங்களுமாம். கரித்தோலென்பது கருநிறத்தோல், யானைத்தோல், வேறு ஆடையில்லாமை குறிப்பிப்பதற்குக் கரியாக (சாக்நியாக) உடுத்தோல் எனவும்; மடவாரென்பது இளமங்கையர் அறியாமையுடையவரெனவும்; கலையென்பது ஆடை, அம்சமெனவும்; மெய்பிலுடையாமென்பது உள்ளபடியுடையோம், திருமேனிலுடையோ மெனவும்; பொருள் பட்டு இரட்டிற் கொடுத்தலாயின. விழைந்தமடவார் கலையெல்லாம் சுவர்த்து வருகின்றீரே அவர் கலை மூற்றும் ஈண்டு உண்டோவென்ன எமதியல் பந்தியாத நினதொருகலையுட்கோ அவர்தம் அனந்தங்கலைகளுமுடைய மென்ற ரென்றும், கரித்தோலுடுத்தீரே கலையுண்டோவென்ன, அனந்தங்கலைகளைக் கொண்டமெய்யில் இம்மையுடையோம் என்றாரென்றும் கோ. லு. ௮. ௨. ௨. ௩. ௪. ௫. இவ்வொருட்கு, உதிக்கு - கலை - மான். எம் - ஆதி என்சு, க. ௩. ௪. ௫.

கற்றைச் சடையீர் திருவொற்றிக்காவலுடையீர்க்கடைந்தீர்
நிறைப்பகலே நன்றென்றே நிறையிரவே நம்மெக்குப்
பொற்றைத்தனத்தாய்கையமுதம்பொழியாசலர்வாய்ப்புத்தமுத
மிறைக்கனித்தாயென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(௮-ள்.) கற்றைச் சடையீர் திருவொற்றிக்காவலுடைந்தீர்—
நெருங்கியசடையுடையீர்! திருவொற்றிக்காவலுடையீர்! இங்கு பழுந்தருளியீர்
ஆகலின்; இற்றைப் பகலே நன்று என்றேன்—இன்றையதினமே எங்கு நல்ல
வாய்ப்பாகியதினம் என்றேன்; பொற்றைத் தனத்தாய் எமக்கு இன்றை இரவே
நன்று—மலைபோலும் தன்முடையவளே! எமக்கு இன்றிரவே நன்றி நிறை
கை அமுதம் பொழியாது அலர்வாய் புத்தமுதம் இன்றைக்கு அளித்தாய் என
கின்றார்—கையிற் கொணர்ந்த அன்னத்தையிற் கொண் அலர்ந்த வாயிற்றேன்
நிய புதிய அமுதத்தையிற் கொணர்ந்தாய் ஆதலால் என்கின்றான்; ஏடி சேடி.
இது என்? எ-று.

(வி-து.) தேவரீரது வருகையைப்பெற்று இற்றைப்பகலே நற்பகலாயிற்று
என்ற தலைவிமகிழ்வைத் தாமுமேற்று நீ வாயமுதுந்தந்த இற்றையிரவே நமக்
குச் சபதினமாயிற்றென்றார் என்க. இனி, பிச்சைக்கு வந்தாளுக்குப் பெண்கு
கிடைத்துதுபோலக் கையமுது ஏற்கவந்த நமக்கு வாயமுது கிடைத்தமையின்
இற்றையிரவே நன்றென்றார் என்பதுமொன்று. இரவு - இராத்திரி, யாசகம்,
தன்ம - திரவியம், கொண்க. கையமுதம் - கைக்குமமுதம், சிறுமையமு
தம், கைச்சோறுமாம். வாயமுதம் - வாயிற்சுரக்கும் ஊரற்றேன், இனிய
மொழியுமாம். அலரிற்குடிகொண்ட புதியவமுத மென்பதொரு நயமுங்
காண்க. க. ௩. ௪. ௫.

கற்றீரொற்றீர்முன்பொருவான் காட்டிற்கவரந்தோர் காட்டில்வனை
விற்றீரின்றென்வனைகொண்டிர்விநகத்துணிந்தீரோவென்றேன்
மற்றீர்க்குமுலாய்நீயெம்மோர்மனையின்வனைகையக்கவரந்துகளத்
திற்றீர்நிந்தாயென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) கந்திர் ஒந்திர் முன்பு ஒரு வான் காட்டில் வளை கவர்க்கு ஓர் நாட்டில் விந்திர்—பலவுங்கற்றவரோ! ஒற்றிப்பதிர்ரோ! முற்காலத்து ஒப்பற்ற பெரிய தூளுகாவனத்தில் முனிமங்கையர் கைவளைகளைக்கவர்க்கு ஒப்பற்ற மதுரைகாட்டில் செட்டிமடங்கையருக்கு விந்துள்ளார்; என் வளை கொண்டார் வீங்க துணிந்திரோ என்மேன்—பலவது கைவளைகளையும் இன்றுகொண்டார் இவற்றையும் விங்கத்துணிந்திரோ? என்றார்; கர் குறாவர் நீ எம் ஒர் மனையின் வளையை கவர்க்கு கழுத்தில் அணிந்தார் திரு எங்கிள் மர்—குனித்தியுடைய சூழலினையுடையாய் நீ எமது ஒரு மனையின் கைவளையைக்கவர்க்கு கண்ட த்திணிந்துகொண்டே (இருமிடம்) திரு எங்கிள் மர்; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-து.) மிகக்கற்றவரோ! என் வளைகவர்க்கு விந்திர், இன்று என்வளை கொண்டார் உமது திரு ஒற்றியுறத்தலால் அது வித்தித்தொட்டும் இவ்வளைகளையும் விங்கத்துணிந்திரோ? (இக்களாமகவன்று) என்பேற்கு; இவ்வளவ நீ எமது மனையினுள் ஒரு மனையியாகிய திராமலின் பாஞ்சுசன் வியத்தைக் கவர்க்கு கழுத்தில் மறைத்துள்ளார் இக்களவுத்தின்னே என்ரு ரென்பது. ஒற்றியிரென்பது ஒற்றிரென்குரைத்து நின்றுது. திருமாலும் ஒர் சத்தியாகவின் மனையொடும், கண்டம் பங்கமொ லுதலின் களத்த ணிந்தா யெனஅள் கூறினார். மகவளையக் கள்ளத்திற் கவர்க்கு அணியுமிட மறியாது கழுத்திலணித்தர் அது புது நய மென்னதுமாம், வளைவற்றம் திரு விளையாமற் புராணத்துணர்சு.

கடக

உங்கிக்கும்புகழாரொற்றியுளாருடையோன் றுத்திகையெட்டி முடுக்குப் பெரிவோ டுக்கண் டோயா ரத்திரென்றென்பதற்கு முது முடுக்கும்பெரியவரைச்சிதியவொருமுன் னையான்முடி யெடுக்குத்திங்கண்டென் னின் மரித்தான் சிசு மென்க்கை.

(இ-ள்.) உங்கிக்கும் புகழார் ஒற்றியுளார் உடை யா என்றார்—ஒத்த புகழினையுடையவர் ஒற்றிப்பதியெய்த்வார் தரு உடைபுனைத் தருவாய் என்ற னர்; திகை எட்டும் உங்கிக்குப் பெரிவோ டுக்கண்டோ உரைத்திர் என்மேன்—திகை எட்டினையும் உடையாக உங்கிக்குப் பெரிவோ! என்னிடத்தில் எப்பெருமைகண்டு உடையாதித்துகின்றீர் என்பான்; திகை முழுதும் உங்கிக்கும் பெரியவரை சிதிய ஒரு புன்சாய்வாய் லாடி எங்கிக்கும் திரம் கண்ட எங்கின்னார்—திகைகள் முழுதமையும் பரவும் பெரிய மலையைச் சிதிய ஒரு ஆடையின் சிறுமுற்பாகத்தால் மறைத்து எங்கக்கத்தக்க நிலைமை நிற்பா லிருப்பதைக்கண்டு எங்கின்றான்; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-து.) திகைமுழுதும் பரவிய இரு பெரிய மலைகளை ஒரு முன்றானையால் மறைக்கும் வகைகண்டு கண்ட ஆகையுடைமை கருதி உடை யாசித்தோம் என்றபடி. உங்கிக்கும் புகழார் - புகழையே ஆடையாக வுத்தவர்; என்னோ, கவிஞர் பெருமடிகழுடையவரென்பது கருத்து. திகையெட்டும்

உடுப்பது விராட்புருடவடிவத்தில்; இதுதற்றியே திகம்பரரெனத் திருநாமம் போந்தமையும் அதிக. பெரியவனாயைச் சிறு முன்னுணையால் மூடல் - மாந் பிடங்கொண்டு புடைத்த மலைபோலும் முலையை ஒரு சிற்றையின் முற் திய் சிறுபாகத்தால் மறைத்தல். முன்னுணை - சொன்னால் மாதியபோலி. எடுத்தல் - மறைத்தலேயன்றி அம்மலைகளைத் தாங்கியுநிற்பல். மிக்கவுடரியோ னையும் முன்னுணை மீச்சால் மதிமயக்கி மீட்கும்வகைகண்டு நீ ஆடைவீச்சு டையையுரையிருத்தலால் எமக்கும் ஒரு ஆடைகா வென்றோம் என்றொன் னுமாம். ௧௩௨

காவாயொற்றிப்பதிபுடை லாகல்லனைக்குக்கருப்பன்று
தேவாய்மதுகையிடத்தரித்தசித்தநரலகை - சேடிபேடி -
பாவாயிருகல்லனைக்குப்பரிவித்தருப்பிங்கிரண்டொரு
யீவாயிதுசித்தென்கின்ற ரிதுதான் சேடியென்னே ௧௩௩

(இ-ள்.) காவாய் ஒற்றிப்பதி உடையா - சோலைகள் நாற்புறமுட் உய்க் கப்பெற்ற ஒற்றிப்பதியினையுடையோ!; மதுரை இடத்து அன்று கல்லா னைக்கு கரும்பு தேவாய் அளித்த சித்தா அலவோ நீ எட்டேன் - மதுரை யென்னுந்தலத்தில் அவிடேகாண்டியன் காலத்திலே கல்லானைக்குக் கரும் பினைத் தெய்வீக முடையராய் எழுந்தருளி அருத்துவித்! சித்தா அலவ - நீவிர் என்றனன்; பாவாய் இரகல் ஆனைக்கு பரிவித்த இரகல் குகாம்; ஒரு நீ சுவாய் இது சித்து என்கின்றா - கண்மணிப் பாவைட்டிவாளே! இருகல்லானைக்கு விருத்தேய இங்கு இரண்டு கரும்பினை நீ ஒருத்தி னகின்றனை இது (அதனிலும் மக்க) சித்தா ிர என்க - ன; ஆடிச்செடி இது என்? எ-று.

(வி-நு.) கா-சோலை. யானை ஆனாயென மீஇயது. லாகல் - செங்கை பிரதிமையுமாம். ஈவாய் - காலமயக்கம். ஒரு கல்லானைக்கு யாம் ஒரு கரும் பருத்திலேயும், நீ இருகல்லானைக்கு இருகரும்பினை அருத்துகல் முடைய நக வியப்பு. தலைவனாக்கண் மறி, வரகத்தால் ஸுரித்த இரகல் மக்கையும் இடை பொறுதென இருகரத்தாலும் ஏந்தி உற நிலைமையகண்டு இவ்வா இங் கனங் கூறியது. ஆற்றி, மாற்புடன் இருகரமுட் றத்து அஞ்சலித்த டையையெனோக்கிக் கூறியதுமாம். கரும்புபோலக் கரங்கூடும் யானை டையைத் தனங்கனையும் உவம்பாதுபற்றிக் கல்லானைக்குக் கரும்புருத்துகல் ஒரு யென் றுரென்க. கல் - மலை; எனவே, மலைபோலும் தோற்புருடைய யானையென்ற மவாறு. செம்மணியாதிய கற்கள்பதித்த அணியணித்த தனமுமாம். ௧௩௩

ஊட்டுந்திருவாமொற்றியுளிருயிரையுடலாஞ்செப்பிடை வைத்
தாட்டுத்திறத்தீர்நீரென்றேனணக்கேயிருசெப்பிடையாட்டுத்
திட்டிம்புகழன்றியுமுலகைச்சிறிதோர்செப்பிலாட்டுகின்ற
யீட்டுத்திறத்தாயென்கின்ற ரிதுதான் சேடியென்னே ௧௩௪

(இ-ள்.) ஊட்டம் திருவாழ் ஒற்றியுளிர்—உயிர்கட்கு வினைக்கிடாகச் சுக
துக்காதுபவங்களைத் துயர்ப்பிக்கும் இலக்குமிவாழும் ஒற்றிகளீர்! உயிரை உட
லாம் செப்பு இடைவைத்து ஆட்டும் திறத்தீர் நீர் என்றேன்—உயிர்களை உட
லென்னும் செப்பினிடையேயிருத்தி அசைப்பிக்கும் திறத்தினையுடையீர் நீவிர்
என்றான்; அந்நங்க உலகை இருசெப்பு இடை ஆட்டும் தீட்டும் புகழ்
அன்றிநம் அகங்கு சபாஸ்பவளே! உலகை இருசெப்பினிடையே ஆட்டு
கின்ற எழுநூற்றார்க்குநக்க புகழ்ஸ்ஸாமதும் (அவ்வுலகை); பித்தூ ஒர் செப்
பில் தீட்டினின்றும்... ம் திறத்தாய் எக்கொள்—சிறியதொரு செப்பிலும்
ஆள்க்கும் யாசலின் அத்தொத்தென்ற வலமைமையும் உலையாய் என்கின்
றான்; படி... இது...

(வி-து) யா... உருட்டிச் செட்டில் ஆட்டித் திறமுடையோம்;
நீயோ? உலகையே இருசெப்பினிடை ஆட்டிவதன் திறமும் ஒரு சிறிய செப்
பிலும் ஆட்டினின்றாய் காலால், எங்குந் தட்டிய புகழ்மயஸ்ஸாமல் ஸட்டிய வலி
மைமையும் எம்மினும் ஒருங்கு உடையையென்று விதந்தவிளம்பியபடி. இரு
செப்பினிடையே ஆட்டிலாவது - செப்புப்போதும் இருதனங்களினிடையே சிக்
குண்டு சலிக்கச்செய்தல். சிறியதோர் செப்பில் ஆட்டலாவது - சிறியதொரு
சொல்லால் மயக்கிச் சலிக்கச்செய்தல். இருசெப்பை அந்தரமாகிய இடை
மேல் ஆட்டிதலன்றியும் உலகை ஒருசெப்பில் ஆட்டுகின்றாய் என்னலும்
ஒன்று. உலகென்றது எண்தயிர்க்கள். செப்பு - சிமிழ், சொல், தனம்;
செப்பு சொல்லையுரைத்துமவறி தொழிலாகுபெயராகவும், தனத்தையுரைத்
தும்புறி உலமவா இபெயராகவுக்கொள்க. இடை - மந்தி, துசப்பு; ஏழனு
ருமுழாம். தீட்டிதல் - ஸட்டிதல்.

கநசு

கந்தவனஞ்ஞதொற்றியுளீர்க்கண்மூன்றுடைபிர்வியப்பென்றேன்
வந்தவெமைந்தான் பிரிபோதும்மற்றையவரைக்காண்மீபாதுஞ்
சந்தமிகுந்கண்மீருடாண் அந்தகுடாண் நான் அந்தாண்டைந்தா
யிந்தவியப்பென்றென் மீன் மரிதுதான்மேடியென்னேன்.

(இ-ள்.) கந்தம் எனம் குழ் ஒற்றியுளீர்க்கண் மூன்று அடைபிர் வியப்பு
என்றேன்—மணமல்கிய பொழில் குழந்த ஒற்றி நகரினுள்ளவரே! திரிநேத்
திரமுடையீர்! ஈது வியப்பென்றான்; வந்த எமை பிரிபோதும் மற்றைய
வரை காண்போதும்—ஈது முன்னிலைப்பட்ட எம்மை நீ பிரியும்போதும்
(எம்கையன்றிப்) பிறரைக்காணும்போதும்; கந்தம் மிகும் கண் தகும் இரு
மூன்றுப் நான்கு ஒன்றும் அடைந்தாய் இந்த வியப்பு என் என்கின்றார்—
அழகுவிசுந்த நினது இருகண்களும் (முறையே) தக்க ஆறுகண்களும் அஞ்ச
கண்களுமாக அடைகின்றாய் இந்த அதிசயம்யாதோ? என்கின்றனர்; ஏடி
சேடி இது என்? ஏ-து.

(வி-து.) தான் - அசைகள். அடைந்தாய் - தெளிவுநோக்கிய காலமயக்கு,
பிரிபோதும் காண்போதும் கண் இருமூன்றும் நான்கொன்றும் அடைந்தா

யென்றது முறைநீரனிறை. ஆறுகண் - பிரிவாற்றாமையால் ஆறுபோல் நீரை
யொழுக்கும் அழகைக்கண். அஞ்சுகண் - அச்சத்தாலும் அருவருப்பாலும்
காணுதற்கு அஞ்சுகின்றகண். யாம் எக்காலத்தும் ஒருபடித்துக் முக்கண்
களே யுடையோமானகையால் இது வியப்பன்று; அதுவக்காலச் சூரக்கையால்
ஆறுகண்களும் அஞ்சுகண்களும் உடையையாக மாறுபடுகின்றபடியாகையால்
ஈதே வியப்பென்றவாறு. கருநா

ஆழிவினைநீர் திருவருட்பார் திருவருட்பார் திருவருட்பார் திருவருட்பார்
விதியதனிப்படிக்காசு வேண்டியபடித்திராயன் படிப்பார்
விதியதனிப்படிக்காசு வேண்டியபடித்திராயன் வேண்டிய
யெழிலகந்தியென்கின் குறிதுதான் சேடியென்பு. கருநா

(இ-ள்.) ஆழி விடைபீர் திருவருட்பார் திருவருட்பார் திருவருட்பார் அகம் மகிழ்வான்
விதி அதனில் படிக்காசு வேண்டி அளித்தார் ஆழி என்பதன். கருநா
இடபமுடைநீர் ஒத்திப்பார்த்தீர் அருடைய என்னையாரும் அருடையவர
கம் உள்ளங்கனிகொள்ளுமாறு திருவருட்பார் திருவருட்பார் திருவருட்பார்
காசின் (அவர்வேண்டாதிருக்கவே) வேண்டி அளித்தாரம் என்பதன்.
விதியதனில் அளவு ஒன்றை ஏழில் அகற்றி படிக்காசு வேண்டாது அளித்
தாய் என்கின்ற - (மருங்கே) (நீ) விழு என்பதில், மாத்திரையொன்றை
எழுவாயில் அகற்றிப் படிக்காசு வேண்டாதிருக்கவா அளித்தனை என்கின்ற
னர்; ஏழி சேடி இது என்பது என்பது.

(வி-து.) திருப்பாறையென்றும் திருவாறையென்றும் இடமென்பார், ஆழி
விடையென்றும்; சங்கரப்படையென்றும் இடமென்புமாம். அடிக்காசு -
படிச்செல்லிற் குடியோகப்படுங்காசு, அல்லது படியில் வைக்கப்பட்ட காசு
என்பொருள்படும். எழுவாயென்பது விசுவாசு என்றும் அருகிலேயே இல்
லென்னும் ஏழுவருட்பார் திருவருட்பார் திருவருட்பார் என்பது. எழுவாயென்பது
விதியென்னும் ஈரமுத்துள் முத்தெழுத்துள் சுட்டித்தலால் அதில் ஒரு
மாத்திரையொன்றை விதியென்றும். ஆகவே, படி ஏழில் இட்ட நீயினுள்
ளார்க்குத் துண்டத்தை அவர்வேண்டாதிருக்கவா வல்லவ அளித்தாயென்று
எதிரியும்பாய்படி. படி - ஆகுபெயர். ஏழில் என்பதில் ஒருமாத்திரையொன்றை
த்து எழிவெனக்கொண்டு, எழிக்கனியோலும் அதரத்தினால் எழிலகந்திப்
படிக்கு ஆசைரித்தாய் எனினுடையபடி. கருநா

உற்றவிடத்தெழுத்துவாரமென்றிடுக ருமாநும்புகனடிக்
கற்றவிடத்தெழுத்துவாரமென்றிடுக ருமாநும்புகனடிக்
மற்றவிடத்தெழுத்துவாரமென்றிடுக ருமாநும்புகனடிக்
லெற்றவிடமெயென்கின் குறிதுதான் சேடியென்பு. கருநா

(இ-ள்.) உற்ற இடத்தே பெருந்தன்ன ஆம் ஒற்றிடுக ருமாநாம் - (ஆகத்து)
நேர்த்தகாலத்திலே (அன்பர்க்குப்) பெரியதுணையாக அருள்புரிகின்ற திரு
வொற்றிடுகர்ப்பெருமாளே! உம் புகழை கற்றவிடத்து முக்கனியும் கற்றும்

புதிதான அமுதூர் கயவாவோ—தேவரீர் எத்தியைப் படித்து உச்சரிக்கப்பெற்றீர் (அந்நாவித்தி) முக்கனியுப் கரும்பும் அமுதாமாகிய இவற்றின் சுவைகளுந் கசக்கமா டா உவா? (கசக்குமன்றே; அந்நாவித் தாமசுமாய்ந்); மற்ற இடம் 'என் என்னை' மறந்திடும்புகளின் புகழ் என்னப்பட்டதென்று என்ற வாய்; மறந்திடும்பும் இடமும் முதல் என்று அந்நாவித் தாமசுமாய்ந் என்ற எம்மல் எத்தியும் அந்நாவித் தாமசுமாய்ந் முதலெழுத்துப் பாக்கிய அவ்விடங் களை என்ன்குந் தனா? ஏழ் செழு இது என்? எ-று.

[illegible]

யாரால் செய்தது, திருவிருந்தினர் புகார் மூலமாகத் தெரியும் என்று கமலா
யாரால் செய்தது தெரிந்துவரவில்லை. தகவல் கிடைக்கவில்லை.
மாரால் செய்தது தெரிந்துவரவில்லை. தகவல் கிடைக்கவில்லை.
தகவல் கிடைக்கவில்லை. தகவல் கிடைக்கவில்லை.

(இ-ள்.) மான் செய் தவத்தின் பெரும்பயன் உயர் பூர்வா னனங்க ளின் செயற் தவத்தின் பெரும்பயனாய் வாயித்தவன்!; என் ஆர் அமுதே-- மனது ஆம்புல அறுபவத்திற்குத் தெவிட்டாத அமுதுபோலவன்!; என் துன்பம் எனக்கு அனுமைக்கும் தோள் முதல் தோளாயவன்!; மான்செய் அரக்க சிநாகாசத்திற் றேரரசுபுரிவன்!; திருவாழ்வி வள்ளால்--திரு ஒற்றி றால் வாறும் தியாகப்பெருநாடே!; வந்தது மன் பன்மன்--என்னை நாடிவந்து எதுகருதியோ? என்மன்; மான்செய் விழி உயர்வனை ஐண்டுவழிவானது கேட்டு வள்ளம் வியத்தென் கண்டிடவே என்கின்றார்-- மான்போலும் விழிகொடியுடைய மங்கையே! நீ ஆண்டுவாறுதுகேட்டு யான் வள்ளம் விழித்தெனாய் உன்னைக் கண்டிடவ் வந்தது என்கின்றார்; ஏடி கேடி இது என்? எ-று.

(வி.கு.) வியத்தென் - மூத்தென்பம். மாள்செய் - இதில் செய் உவமவுருபு. நீ ஆணையுடையவராகேட்டி வந்தோய் என்பது - நீ வியத்த விசேடங்கட்குத் தக்கவரறின்றி நமக்குரிய சர்வதந்தந்தரத்தில் பங்குகொண்டு புருவாகாரையாய் நின்ற சுவதந்திரத்தை அறியவேவந்ததென்று பேருரையும், ஆணிய் சிறந்த வடிவழகங்க்குரிய நம்பியென்னும் பெயரை நீயும்பெற்றுள்ளாயாக

லின் இதுகேட்டுக் கண்டிடவந்தது என்று சிற்றுவரையும் தருவதோர்க்
கண்டு நம்பியென்பதற்கு நம்புதலுடையவள் என்பது பொருள். கருஅ

கருணைக்கடலேயென்னி ரண்டு கண்ணை முகட்டகரும்பேசென்
வருணப்பொருப்பேவளரொற்றிவள்ளன்மணியேமகிழ்ந்தனை யந்
தருணப்பருவமிஃதென்றேன் தவிர்நென்னை சாட்டியது நன்
னிருணச்சளகமென்கின்றி துதான் செடியென் னேன்.

(இ-ள்.) கரு • கடலே—கருணையைக் காட்டோலுடையவரே!; என்
இரண்டு கண்ணை என்று இருகண் மணிபோலும் அருமை மீட்டையவரே!;
முகக்கண் கரும்பே—முகக்கண்ணையுடைய கரும்புடே—என்றே!; செட்டைவரு
ணம் பொருப்பே—செவ்வண்ணைச் சிவப்பே; வளர் ஒற்றி மணி வள்ளலே—
வளங்கள் வளர்ப்பென்ற ஒற்றிகரந்து மாணிக்கத்தையா கீரே!; மகிழ்ந்து
அடியை இஃது தருணப்பருவம் எட்டேன்—என்னை மகிழ்ச்சியோடு அந்
தற்கு இது தருணமாகும் (சமயம்) என்றனன்; தவிர் அன்று என—இவ்வாறு
செய்வது ஒன்று இது தருணப்பருவம் அன்று என்று; உன்னை இருள் நச்சு
அளகம் சாட்டியது என்கின்றார்—உனது இருளும்விரும்பும் கருமளக்கே
(இப்போது வெண்ணிறத்தாய்ப் பிரவிடைஅன்றி விருத்தையே நீ, எனக்)
காட்டுகின்றது என்கின்றனார்; ஏடி செடி இது என்? என்று.

(வி-து.) கருணைக்கடல் என்பதற்கு கருணையாகிய கடலெனப் பண்புத்
தொகையாகவாவது, கடல் கருணை என்பதற்குக் கடல்போலும் கருணையை
டைக்கிரை உவமைத்தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகையாக
வாவது, கருணையுடைய கடல்போல்பவர் என இரண்டாம் வேற்றுமைத்
தொகைப் புறத்துப்படுத்த அன்மொழித்தொகையாகவாவது கொள்க; மிக்க
கருணையுடையவரென்பது திரண்டபொருள். செவ்வண்ணப்பொருப்பு என்
பது சோணலைமூலம். தலைவி எனைய அடியுதருணம் (சமயம்) என்ப
தைப் பருவப்பொருட்க்கு, அத்தருணப்பருவமுடையவள் என்பதை உன்
அளகமே சாட்டாநின்ற தென்றாரெனக். பெண்களுக்குப் போதை, பெருமையு
மங்கை, மடந்தை, அரிவை, தெரிவை, பேரிளம்பெண் என்ற எழுபருவ
மேயன்றி, ஆடவர்க்கு வகுக்கும் பால்ய யங்வுளை கொமார வார்த்திகமென்
னும் பருவப் போல்பதினாறுவயதுவரையும் பாலியென்றும், முப்பதுவயது
வரையும் ஐருணியென்றும், ஐம்பத்தைந்து வயதுவரையும் பிரவிடையென்
றும், அத்தத்தமேல் விருத்தையென்றும் வழங்குவதும் உண்டு. கருக

காலிக்களங்கொள்கணியெயன்கண்ணுண்மணியேயணியேயென்
னாவித்தணியே திருவொற்றியரசேயடைந்ததென்னென்றேன்
பூவிற்பொலியுங்குழலாய்நீபொன்னினுயர்ந்தாயெனக்கேட்டுன்
னீவைக்கருதியென்கின்றி துதான் செடியென்னேன்.

(இ-ள்.) காலி களம் கொள் கணியே—கருங்குவளை மலர்போலும் கண்ட
முடைய கனிபோல்பவரே!; என் கண் உள்மணியே—எனது கண்களுக்குள்

அஃதும் கரும்ணியோல்பவரே!; அணியே — எனது அணிபோல்பவரே!; என் ஆவிதுயே — எனதுயிர்க்குத் துயே!; திரு ஒற்றி அரசே — திரு வொற்றியிருக்கு அரசராயினவரே!; அடைத்தது என் என்மேன் — தேவரே! ஓங்குநுனியது எதை யுத்தேசீத்து என்மனன்; பூவில் பொலியும் சூழலாய் நீ பொலியின் உயர்த்தாய் என கேட்டி உன் சாவை கருதி என்சின்னார் — ஆவாற்பொலிவடைந்த கூந்தலுய யாய் நீ பொன்னின் உயர்வடைந்துள்ளா யெனக்கேட்டி எனது சகையை காழ்வந்தனம் என்சின்னார்; துடி கேடி இது என்? ஏ-று.

(வி-நீ) சாவி துளங்கொள்கணி கண்மணி என்னிவ்வாறு திருமால் நிற மாதிரி கட்டையுள் துளிக்கடறினமையால், தலைமேற் சீயும் இலக்குமி போல்வை யென்பார், 'பொன்னிலுயர்த்தாய்' என்றார். சாகை-காலவியின்பநல்கல். சாகை என்பதற்கு வேளாண்மை என்பதுரியாய்நாமமுண்மையின், 'விவனின்று ஆண்மைக்கஞ்சி உலையினத்தேமென்றும் பொருளாநல் உணர்க, 'ஒற்றிகர்க்கரசே' என்றும் விளிந்தாளாகலின், 'பொன்னிலுயர்த்தாய்' யெனக்கேட்டி நின்னாள் அவ்வொற்றிகரை மீட்கமென்று நினது சகையை விரும்பிவந்தன மென்றென்பவனுமாம்.

கசு0

கண்ணுறையும்கணிக்ருமெழிற்சுண்ணுடைநீச்சலையுடைமீர்
நன்றித்திருவா பொற்றியுயிர்படஞ்செய்வல்சீர் சீரெய்தொள்
வண்ணமுடையாய் சிந்தனைப் பார்மலர்வாய்படஞ்செய்வல்சீரெய்தொள்
வண்ணவியப்பாமென்கின்னரிதுபாண்செடியெயன்

(இ-ள். கண்ணும் மலையும் களிக்கு. எழில் கண்ணும் உடைமீர் கலை யுடைமீர் — கண்ணும் மலையும் களிக்கத்தக்க அழகமைந்த கண்கள் மூன்றுடை மீர் சுந்திரகலையுடைமீர்; திருவாசல் மலையும் ஒற்றியுயிர்படம் செய்வல்சீர் நீர் என்மேன் — இங்குமிகுந்தென்ற சிலைபெற்ற ஒற்றியுயிர்ப் படைமலாட வல்சீர் சீரின் என்மேன்; வண்ணம் உடையாய் சிந்தனைப்தீரால் மலர்வாய் படம் சீரின் வந்தலாமென எண்ணியபுடும் என்சின்னார் — அழகை யுடை யவனே! இவ்வாறில் மலர்ந்த வாயால் படவஞ்செய்ய (யாந்) வல்லோ மிகா? இதுபாண் மலர்வாய் மிகவிட்ட விவரமென்றது என்சின்னார்; ஏடி கேடி இது என்? ஏ-று.

(வி-நீ) என்னே, யாம் உள்ளபடி படவமாடவல்லோம், உன்னையோல் வாய்படமாடவல்லோமோ என்று இகழ்ந்தபடி. வாய்படம் - வாயாடல்; அஃ தாவது வாயால் எம்பட்டரைசுடம். செய்வென்பகுதிகள் செய்வென்னும் வினை யெச்சப்பொருள் தந்துகின்றன; முதலிலைத்தொழிற்பெயர்களுமாம். கலை யுடையீர்செய்வதற்கு மான்றோலுடைமீர் அவிழ்த்த ஆடையுடையீர் வேதாக மாதிகலைகலையுடையீரென்றும்; வண்ணமுடையாயென்பதற்கு அழகே உடை யாயமைந்தவள், என்னே வேறு உடையில்லாதவள் அழகுசிறையப்பெறாத வள் என்றும் பொருளுக்கோடலும் அமைபும். உடையாமை - சிதைபாமை,

தாங்கும்விடைமேலழகி கொன்றனைக்கலந்துந்திருவொற்றி
யோங்குத்தநியிலொளித்தீர்நீரொளிப்பில்லராமென்சேன்
வாங்குதுதலாய்நீயுமெனைமருவிக்கலந்துமலர்த்தளியி
லேக்கிளெழொளித்தாயென்கின்றிதுநான்சேடியென்னேன.

(இ-ள்.) தாங்கும் விடைமேல் அழகிர் என்மல்னை கூந்தும் திருஒத்த
ஒங்கும் தளியில் ஒளித்தீர் நீர் ஒளிப்பில் வல்லீர் ஆம் என்மேன்—தாங்கு
தக்க இடவாகுத்தி லமரும் அழகரே! என்னை அணைந்திருத்தும் திருவொ
ற்றியூழில் தங்கியுள்ள கொலையில் ஒளித்தீர் நீவிர் ஒளித்தலில் மிக்க வல்லு
ராம் என்மலர்; வாங்கும் துதலாய் நீயும் என் மருவி கலத்தும் உன் தன்
யில் நங்கு இன்று ஒளித்தாய் என்கின்றார்—வினாவுட் செத்தியையுடையாய்
நீயும் என்னைச்சேர்ந்துகலத்தும் மலர்க்கேயிலில் நன்றி இன்று ஒளித்
தனை என்கின்றார்; ஏழ். சேடி இது என்? ஏ-து.

(வி-து.) என்னை யணைந்திருத்தும் ஒற்றியுள்ள (தூரத்தநாகவுள்ள) கோ
யிலில் ஒளித்தோ என்மதலைவிக்கு, நீயுட் என்னை மருவியிருத்தும் மலர்த்
தளியில் ஒளித்தாயென்றோங்க, மலர்த்தளி - நன்றி மனக்கமலம்; என்
னாளாலொளித்தினையே என்றபடி. தளி - ஆலயம், நீர்த்திவலை. நீர்த்திவ
லையில் ஒளித்தநாகவின் நீர் ஒளிப்பில் வல்லொன்று தலைவி திருமாலெனச்
சுட்டிக் கூதியநாக உட்கொண்டு, யாம் நீரிலொளித்தோம், நீ நீரிழ்ந்து
க்கும் கமலத்திலொளித்தாய் ஆதலின் நீ இவ்வுக்கும்போல்வாய் என்று விய
ந்ததுமாம். எனை மருவியிருத்தும் மலர்த்து அளியில் ஒளித்தாய் என்னாலும்
ஒன்று. அளி - கிருண.

அம்மையந்தத்திருமேனியழகிரொற்றியணிநகர்
ரும்மையடுத்தோர் மிகவாட்டமுறுதலழகோலென்றுணைத்தேன்
நம்மையடுத்தோர் மையடுத்தோர் நம்போலுறுவரன்மெனினே
தெத்மையடுத்தோர் கிளெழொளித்தாயென்சேடியென்னேன.

(இ-ள்.) அம்மை அடுத்த திருமேனி அழகிர்—அம்பிகை ஒற்றித்துச்சே
ர்ந்த திருமேனியையுடைய அழகரே! ஒற்று அணி நகர் உம்மை நடுத்த
தோர் மிகவாட்டம் உறுதல் அழகே என்மேன்—ஒற்றியென்னும் அம்பிகை
நகரமுடையவரே! உம்மை யடுத்தவர் மிகவும் வாட்டமடைதல் உறுதலா
மோ என்றான்; நம்மையடுத்தாய் நம அடுத்தோர் நம்போல் உறுதல்—
நம்மைக்காதலித்து அடுத்தவளே! நம்மை அடுத்தவர்கள் நம்மைப்போல்வ
பொருந்துவர்; அன்றெனில் எம்மை அடுத்தது ஏது என்கின்றார்—அம்மை
பொருந்தாவிடில் எம்மை அடுத்தது ஏது? அடுத்ததில்லை என்கின்றமார்—அழ
சேடி இது என்? ஏ-து.

(வி-து.) மிகவாட்டம் என்பதெதத் தலைவர் மிக ஆட்டம் எனப்பெறு
கொண்டு, ஆடல்வல்லவரான நம்மை அடுத்தவர் நம்போலவே திரிநேற்ற
—அம்பிகை இன்னங்கொடியை நம்முள்பெற்று ஆடல்வலைவராவர்; அங்கு வர்

ஆகாவிடில் அவர் ஒருபேறும் பெற்றவரன்றாதலால் எம்மையடுத்தவரன்று என்றியம்பியாடி. ஏனாயும் பெற்றார்க்குப் பஞ்சகிருத்திய ஆடலில்லையாகையால், ஈனங்கிச் சுட்டியவரால் கூறாதமென்பதால் நிகழ்வது என்றது.

கசந.

உண்கண்மிகழ்வாஸிமிழ்ந்து மமாத் திகரீரொருமூன்று
கண்களுடையீரென்சாதல்கண் மிதித்திரெட்டு நென்றென்
பண்கொண்மொழியாய்நிள்காதல்பண்ணுண்கவையெய்யும்போலும்.
மேலண்கொண்டிருந்தென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னே.

(இ-ள்.) கள் உண் மகிழ்வால் அளிமிழ்ந்தும் ஒத்தி டிகரீர்—மலர்த்தேன்
பருகும் காரிப்பால் வண்டிகள் இசைபாடும் (சேலைகளும் நீர்நிலைகளுஞ்
சூழ்ந்த) ஒத்திப்பதியீர் ! ; ஒரு மூன்று கண்கள் உடையீர் எங்காதல் கண்டும்
இரங்கீர் என் என்றேன் —ஒருமூன்று கண்கள் (ஒருசேர) உடையீர் எனது
காதற்பெருக்கைக் கண்டும் இரங்கமாட்டீர் ஈனென்னேயோ? என்றனன் ; பண்
கொள் மொழியாய்—பண்ணில் இனிமையைக்கொண்ட மொழியையுடைய
வளே ! ; நின் காதல் பண்கள் சுவையெய்யும்பழம்போலும் என்கொண்டி இருந்
தது என்கின்றார்—உனது காதல்பண்களும் சுவையெய்த்தருகு பழம்போலும்
மதிப்பைத்தொண்டிருக்கின்றது என்கின்றனார் ; ஏழ்சேடி. இது என்? எ-று.

(வி-து.) நின்காதல் நமக்கு நாலும் இன்பத்தருவதொன்றென்பார், 'பல
நாளும் சுவையெய்யும்' என்றார். பழம்போலும் என்—பழம்போலப் பாராட்
டப்படும் மதிப்பு. நின்காதல் இத்தன்மையதாமாயின் யாம் இரங்காதிருத்
தக்கடவேமோ? இரங்கினோமாயின், நன்பால் அடையவேண்டியதில்லையே
யென்பது கருத்து. காதல்—காதலானேர்த்த மெலிவுமாம். நாள்சுவை
நண்ணுவையென மரிஇயிற்று ; நீழ்ப்புகு நின்னலகு, கள்ளால் நண்ணால்
நீனமரிஇயிருப்போல. இருந்தது—காலமயச்சம். பலநாளும் சுவையயந்து
கொண்டி அழிவில்லாமலிருப்பொருபும் இல்லாமையின், இது அபூதவுவ
மை. சுவை பயப்படுவாயிலும் அடுத்தி நாளங்கிடைக்கும்வனியின்கண் காதல்
மிகாதவாறுபோல, நின்காதல் நம்பால் விழுவது மிகுதலில்லாதிருத்தலால்
இரங்கினோமென்று குறிப்பித்ததுமாம். பலநாள்குவையெய்யும்—பல்கூ
சும்படி சுவையெய்யும் புரியும்பழமெனக்கொண்டி, அப்பழம் தோற்றமர்த்தி
ரத்தானே கண்டவர்க்குப் புனலாறுவிப்பதுபோல, நின்காதலும் எதிர்ப்
பட்டார்க்கு விழைவை விளைவிப்பதாய் அப்பழம்போலப் பற்றற்றதாயிருக்
கின்றதென்றொனக் கொள்ளினும் அமையும்.

கசச

வணங்கேழிலங்குஞ்செஞ்சுடையீர்வளஞ்சேரொற்றிமாநகரீர்
குணங்கேழ்மிடற்றோர்பாலிருளைக் கொண்டீர்கொள்கையென்னென்றே
னணங்கேப்பொருபாலன்றிநின்போலும்பாலிருள்கொண்டிடச்சற்று
மிணங்கேமிணங்கேமென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னே.

திருநாவுக்கரசுநாயனார் தேவாரம்—கோயில் (ச) மாணிபரல்,
சிவஞானபோதம் பத்தாங்குத்திரம் (தி) நண்ணலல்.

(இ-ள்.) வணம் கேழ் இலங்கும் செஞ்சடையீர் — நல்லழகும் நன்னிறமும் விளங்கும் சிவந்த சடைமுடியுடையீர் !; வளம்சேர் ஒற்றிமாநகரீர் — வளமை செறிந்த ஒற்றிமாநகரத்தீர் !; குணம் கேழ் மிடற்று ஒர்பால் இருளைக் கொண்டிர் கொள்கை என் என்றோன் — நன்னிமிக்குடைய கண்டத்தீர் ஒருபாகமான முற்புறத்தில் கருமையினைக்கொண்டிர் உமது கருத்தென்றே யோ ? என்றனன் ; அணங்கே ஒருபால் அன்றி நின்றபால் ஐம்பால் இருள் கொண்ட சற்றும், இணங்கேம் இணங்கேம் என்கின்றார் — தெய்வமாறு போல்பவனே ! ஒருபுறமேயன்றி நின்றபேரால் ஐம்புறமில் இருள்கொண்டும்படிச் சிந்தும் யாம் பொருந்தோம் பொருந்தோம் என்கின்றனர் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-து.) அடுக்கு - உறுதிப்பொருட்டி. ஒருபாலில் இருள்கொண்டிர் என்றதற்கு நீ ஐம்பாலில் இருள்கொண்டாயெனவது எதிர்விடை. ஐம்பால் கூந்தல் ; இது முடி கொண்டை சுருள் சூழல் பணிச்சையென ஐந்துபிரிவின தாய் முடிக்கப்படுவதால் ஐம்பாலெனப்பட்டது. உச்சியின் முடிப்பது முடி ; பக்கங்கொண்டுமுடிப்பது கொண்டை ; சுருட்டி முடிப்பது சுருள் ; சூழல் படப்பின்னே செருகிமுடிப்பது சூழல் ; பின்னிவிடுவது பணிச்சையாம். பின்னே செருகிமுடிப்பது சுருளெனவும், சுருட்டிமுடிப்பது குழலெனவும் மாறியுரைப்பதும் உண்டு. இருள்கொண்டிருந்தல் - கறுத்தல். கசடு

கரும்பிலினியீரென்னிரண்டு கண்களையீர் கறைமிடப் பெரும்பையணியீர் திருவொற்றிப்பெரியீரே துறும்பெயர் என்றோனரும்பண்மூலையாய்பிறர்கேட்கவதைந்தாலளிப்பீரென்றஞ்ஞயிரும்பொனிலையென்கின்றரிதுதான் சேடி யெல்-எனது.

(இ-ள்.) கரும்பில் இனியீர் என் இரண்டு கண்கள் அனையீர் கறைமிடத்தீர் — கரும்பிலும் சுவையப்பவரே ! எனது இரண்டு கண்மணிகளை ஒப்பவரே ! நீலகண்டரே ! ; பெரும்பை அணியீர் திருஒற்றி பெரியீர் துறப்பெயர் எது என்றோன் — பெரியபாம்பை அணியாக உடையவரே ! திருவொற்றியில் வாழும் பெரியீரே ! துறப்பெயர் எது என்றனன் ; அரும்பு அண் முலையாய்ப் பிறர்கேட்க அறைந்தால் அளிப்பீர் என சூழ்வார் — அரும்புபோலும் முலையையுடையாய் ! (எமதுபெயரைப்) பிறர்கேட்கச் சொல்லில் எமக்குக் கொடுப்பீர் என எம்மைக்குழுவர் ; இரும் பொன் இலையே என்கின்றார் — (நம்மிடம்) மிகுபொன் இலையே என்கின்றனர் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-து.) பை - படம் ; சினையாகுபெயராய்ப்பாம்பையுணர்த்திற்று, கரும்பில் - இல் ஐந்தாவது உறழ்பொருளது. அண் - உவமவுருபிடைச்சொல் - அரும்பு - முலைக்குவமை பகரும் தாமரை கோங்கு இவற்றின் அரும்புகள். எமது நாமக்கூறில் அளிப்பீரென்று பிறர்குழுவரென்ற குறிப்பால், தமது நாமம் செம்பொற்றியாகேசுரென்பதும், அப்பெயரை வெளியிடிற் சூழமுனை

வாசகும் ஈதற்கு மிகுதிரவியம் வேண்டுமேயென்பதும் குறிப்பித்தவாறாயிற்று. இனி, இரும்பொன் நிலையே எனக் கண்ணித்து, நமக்குரிய மூலபண்டாரமென்னும் ஐசுவரியம் பக்குவிகளடைந் தனுபவித்தற்குரிய நிலைபெறான திரவியமாம்; அதனை அவரல்லாத பிறர் ஈகவெனக்கேட்கின் ஈதற்கியலாதே ஈசன்செய்வதென்கின்ற ரெனலும் ஒன்று. பிறரென்பது ஈண்டு அப்பெறு பெறுதற்குரியவல்லதொனா யுணர்த்திற்று. கசச

திலையேத்தவறாநொழுமொற்றிநிமலப்பெருமான்முன்ன நிலையைச்சிலையாகக்கொண்டதும் மாவல்லபம் அபுதமென்றேன் விலையுத்தறியாச்சி துவாகுநாமலையைச்சிலையாகக்கொள்வார்கள் திலையுத்தறியாதானென்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னே.

(இ-ள்.) நிலையைத் தவறாநொழுமொற்றிநிமலப்பெருமான்—ஆச்சரம நிலையைத் தவறாதவர்கள் வலங்கும் ஒற்றியில்வாழும் மலரகிதராகிய பெருமானே! நீர் முன்னம் மலையை சிலையாகக் கொண்டதும் மாவல்லபம் அபுதம் என்றேன்—நீவிர் முன்னர் மலையைச்சிலையாகக் கொண்டதும் மகாவல்லபம் மிக ஆச்சரியம் என்றான்; விலையுத்து அறியா சிறுவர்களும் மலையை சிலையாகக் கொள்வார்கள் அது அபுதம் இலை என்கின்றார்—இந்நிலவுலகில் அறிவறியாச் சிறியவர்களும் மலையைச்சிலையாகவே கொள்வார்கள் இதில் ஆச்சரியம் சிறிதும் இல்லை என்கின்றான்; ஏடி சேடி இது என்? என்று.

(வி-து) விலையுமன்றதுபோல்; அது ஈண்டுப் பூமண்டிலம். அத்து - சாரியை. தான் - அசுச. மலையை வல்லபம் கக்கொண்டதென்று தலைவிசுறத்தலையு; மலையைமலையாக லில்லது கல்லாகக்கொண்டதென்றதாக வட்கொண்ம், ஈது சிறுவரும் அறிந்ததே என்றாரென்பது. மலை பொன்னாயிருக்கிலும் வபாற்கல் வென்பதே வழக்கா தலென் பொதுப்படச் சலையெனப்பட்டது.கசஎ

உதையச்சுடரேயானையர்நல்லொற்றிபுடையீரென்னுடைய விதையித்தமர்ந்தரென்னேயென்னென்னமறியு ராவென்றேன் சுதையிற்றிகழ்வாயறிந்தன்றேதுறந்துவெளிப்பட்டதிரடைந்தா மிஷுதபுற்றநிலையென்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னே.

(இ-ள்.) உதையம் சுடரே அனையீர் நல் ஒற்றி உடையீர்—உதைய குரியனே ஒத்தவனா! நல்ல ஒற்றிககரே!; என்னுடைய இதையத்து அமர்ந்திர என்னே என் எண்ணம் அறியீரோ என்றேன்—என்னுடைய இதையத்து அமர்ந்திர (அங்ஙனம் அமர்ந்தும்) என்னையோ எனதுகருத்து அறிகலீரோ? என்றான்; சுதையிய் திகழ்வாய் அறிந்தன்றே துறந்து வெளிப்பட்டு எதிர் அடைந்தாய்—அமிழ்தம்போல விளங்குபவளே! உனது எண்ணம் அறிந்தல்லவா? உனது மனத்திலங்கிப் புறத்தில் வெளிப்பட்டு எதிரிலடைந்தாம்; இதை நீ உற்றறி என்கின்றார்—இதனை நீ நன்கு குறித்தறிவாய் என்கின்றான்; ஏடி சேடி இது என்? என்று.

(வி-நு.) உதையம் இதையம் - போலிகள். உன் இதயத்தமர்த்தமையின் உன் எண்ணமுணர்ந்து புறத்துங்காட்சித்தந்தனம், இகனை உய்த்துணர்ந்தி என்மனர் என்க. எண்ணம் புறக்கலவிவிருப்பு; இதற்கு (யாவரும்) எண்ணத்தக்க என் அழகினை அறியீரோ என்றதாகக்கொண்டு, அறிந்தமையானே நமது வைராக்கியத்தைத் துறந்து வெளிப்பட்டு இப்பினைக்கோலங்கொண்டு யாம் இங்குவந்தது என்றானெனும்மொன்று. ஸம்மை இக்கோலமாக்கியது உன்னழகி என்றபடி.

சசஅ

புரக்குங்குணத்தீர்திருவொற்றிப்புனிதரேநீர் போர்க்கனிந்தேயு
புரக்குங்கலக்கம்பெறவுரித்து நுள்ளத்திரக்கமென்வென்றேன்
கரக்குமிடையாய்க்கனிந்நின் கண்ணைக்கலக்கம்புரிந்தனைநின்
னிர்க்கமிதுவோவென்கிள் றுரிதுதான்சேடியென்னேயு.

(இ-ள். புரக்கும் குணத்தீர் திருஒற்றி புனிதரோ நீர் போர் கனிந்தை உரக்கும் கலக்கம் பெற உரித்தா உள்ளத்து இரக்கம் என் என்றேன்—சரா சரங்களைக் காக்கும் குணத்தவோ! திருவொற்றிப் புனிதரோ! நீர் போராயும் யானையை அதுமக்கக் கலங்குதலுப்பெற உரித்தர் உமது திருவுள்ளத்தில் இரக்கமிருந்தது என்னை (நன்று) என்றனன்; கரக்கும் இடையாய் நீ களிற்றின் கலாறை கலக்கம் புரிந்தனை நின் இரக்கம் இவ்வோ என்சின்ருர்—தனபாரம் பொறுது வருத்தித் தேயும் இடையினையுடையாய்! நீ யானைக்கண்ணை (நடையாற்) கலக்கம் செய்தனை நினது இரக்கம் இவ்வாறா? என் கிள்ளுமனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-து.

(வி-நு.) புரத்தல் - ஸன்ம் அருமனாய்வு; எம்பெருமான் திருமுடிமுதல் திருவடிவரை எவ்வுறுப்பும் பிறர்க்கு அருளும் குறிப்பே யுடைமையின், 'புரக்குங்குணத்தீர்' என்றது. இதனை “* இளையும் புனற்செஞ் சடைமுடியும் கடுவார் மிடறு ம்ளமநீயம் - புளையும் கலவி மருப்பொளிருந் திருமார் பகமும் புலியதன் கு - ழுரையுங் கரியன் றலெமிதித்த வழகார் வெங்கையரன்றானு - நிராயுடு பரர்சன் றருவனைத்து மருளே யென்று நினைவாரே.” என்ற திருவிருத்தத்தானுமுடார்க. கரத்தல்-தேய்ந்தொளித்தல். யாம், யானையைக் கொன்று கலக்கமுறுவித்தோம், நீ யானைக்கண்ணைக் கொல்லுதுவதைப்பார்ப்போல் நடையாற் கலக்கனை, ஆகலின் இதுமிக்க இரக்கமோ? என்று ஏளனஞ்செய்தபடி. யானைக்கன்றுக்குக் களடம் என்றும் ஒரு பெயருண்மையின் களபத்தைக் கலக்கம் செய்தன்னே எனலுமாம். களபம் - சந்தனக்கலவை. கலக்கம் - கலத்தல்; (குழைத்தல்.)

கச்சு

பதங்குறொற்றிப்பதியீர்நீர் பசவிலேறும்பரிசுதுதான்
விதங்குறறத்தின்விதிதானோவிலக்கோவிளம்பல்வேண்டுமென்றே
னிதங்குறிபிறற்பசுங்கண்மையேமேதியிடுகின்ற
பிதங்குறிடுகவென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேயு.

(இ-ள்.) பதம் கூறு ஒற்றி பதியீர் நீர் பசுவில் ஏறும் பரிசுதான்—
அருத்தமாக எடுத்துக் கூறத்தக்க ஒற்றிப்பதியீர்! நீர் பசுவிலேறியுலாவும்
தன்மையானது; விதம் கூறு அறத்தின் விதிதானே, விலக்கோ விளம்பல்
வேண்டும் என்றேன்—பலகூறுபாடாகக் கூறும் அறநூலின் விதியோ?
அன்றி விலக்கோ? இதனை இயம்பல் வேண்டும் என்றான்; கூறியும் நல்
பசு கன்றை நீயும் நிதம் ஏறியிருக்கின்றாய் இதம் கூறினே என்கின்றார்—சில
பிரிவுப்பட்ட நூல் பசுக்கன்றை நீயும் நானும் ஏறுகின்றன இதைக் குத்தக்க
கூறுமாழி இசைக்க என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? ஏ-று.

(வி-து.) அருத்தமாகக்கூறல் வாச்சியப் பொருளாகமல்ல. பதம்-அருத்
தமென்பதை * “சாற்பதங் கடந்த தொல்பொழி காண்க” என்பதஞ்ஞ
ணர்க. அன்றிப் பதம் - பக்குவம், மென்மையுமாம். பதம் என்பதைச் சினை
யாகு பெயராக்கி வேதவாக்கியங்கள் கூறுமெனவும் அப்பே. பாசது அது
பகுதிப்பொருள்விகுதி. கூறியக் ஏறியிருக்கின்றாய் என்பவற்றில் இங்
வினைவிகுதி. எருது என்பதை பசுவென்ப ஆளில் கவிமரபு. † “பசுவேறு
மெங்கள் பரமன்” என்றா ஆளுடையபின்னாரும். பசுவிலேறலும்
அறமோ என்ற தலைவிக்கு, நீ பசுக்கன்றை இவரதும் அறமோ? என்று கூறி
யதாம். பசுக்கன்று - பசுமையுடைய கைவன்; ஏறியிடல் என்பதற்கு இவ
ரல் என்ற பரியாயநாமமுண்மையின், இவரல் - விரும்புமெனக்காண்டு பசுந்
கன்றை விரும்புகின்றாய் எனிலும் ஒன்று. கரு0

யோகமுடையார் புகழொற்றி பூரிப்பரமயோகியராம்
தாசமுடையாரிவர் தமக்குத்தண்ணீர் தர நின்றனை யழைத்தேன்
போகமுடையாய்புறத்தண்ணீர் புரிந்துவரும்பாமகத்தண்ணீர்
நீக்கிழிவினென்கின்றாதிதுதான்சேடியென்பனஉ.

(இ-ள்.) யோகம் உடையார் புகழ் ஒற்றி ஊரில் பரம யோகியர் ஆம்
தாசம் உடையார் இவர் தமக்கு—சியயோகமுடையவரால் புகழப்படுகின்ற
திருவொற்றி நகரிலமரும் பரமயோகியராகும் நீர் வேட்கையுடையராகிய
இவருக்கு; தண்ணீர் தர நின்றனை அழைத்தேன்—புலர்ந்த சலம்மொய்த்
தற்பொருட்டி உண்ணை யழைத்தனன்; போகம் உடையாய் புறம் தண்ணீர்
புரிந்து வரும்பேம் — போகமுடையவனே! புறத்தண்ணீரைக் காத்தித்து
இச்சியேம்; அகம் தண்ணீர் மகிழ்வின் ஈக என்கின்றார்—அகத்தண்ணீரை
மணக்களிப்பால் நல்கக்கடவை யென்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? ஏ-று.

(வி-து.) பரமயோகியராம் இவர்தமக்கு எனக்கூட்டிக. சனகராதிய
யோகிகளெல்லாம் வழிபட அவர்க்குள்புரிந்து யோகத்தமர்ந்த தலைமைய
சொன்பார், ‘பரமயோகியர்’, எனவும், இழிந்தவர்க்கு ஈயுமாறுபோலப் புற
த்தே நீர்க்கொண்டெவந்துதரின் விரும்பேம், அகத்தே அன்பினழைத்து ஈக
வென்றொன்பார், ‘மகிழ்வினீக்’, என்கின்றொனவும் கூறியவாறு. புறத்
தில் அகத்திலென ஏழனுபுகள் விரிக்க. புறநீரை விரும்பேம், அகத்தே

தருவாசகம் தருவண்டப்பகுதி, † தேவாரம், வேபுறுதோளி.

யுள்ள தண்ணிய நீர்மைத்தாகிய இன்பந்தருசுவென்றென்னலும் இயைபும். போகம் - பெரும்பாக்கியம்; அன்றி அது உவமவாகுபெயராய் அரவின்படம் பேரலும் நிதம்பத்தை யுணர்த்திற்றெனக்கொண்டு, விரகதாகர் தணிவான் அவ் வின்ப ஸங்குதற்குரியதானஞ் சுட்டியத்தன்னலும்; பூர்வ புண்ணியமுடைய வார்க்கே அத்தலத்தைப் புகழ்தல் வாய்க்குமென்பதுபற்றி 'யோகமூகியார் புகழொற்றி' எனப்பட்டதென்னலும், யோகம் உடையாசுவர், தாகம் உடையாதவர், "போகம்உடையாதவள், எ. சகலம் பூழ்த்தும்" பொருள்கோபுலம் பொருத்தம். தாகம்போகம் - அரவின்படம்; யோகம் - 'அதிர்ந்தபடி' உடையாலம் - உடையாமை என்க.

சருக

வளநீர்வாழ்வாரைவிட அத்த சிவஞ் சமாந்தர

முளநீர்த்தாகமாய் நுறுநீருதவெல்லாம்மென்ரு

குளநீர்வான்மேலானதன்மேற்கொள்ளேமீடைப்பதற்கொருமந்த

வளநீர்தருகபென்கின்ருரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) நீர் வளம் ஒற்றி வாணர் ஐவர் வந்தார் நீர்நர் - நீர்வளமுள்ள ஒற்றியில் வாழ்வவராகிய இப்பெருமான் என்முன்வந்தனராய் நீர்வளவர்; மாதேநாம் உளம் நீர் தாகம் மாற்றுவும் நீர் உதவ்கொண்டும் என்றார் - மாதே! நாம் உள்ளத்திற்கொண்ட நீர்வடைகையை மறந்தும் நீரை, உதவக் வேண்டும் என்றனர்; நான்குளம் நீர் ஒன்றே உளது என்றேன் - யான் குளத்துப்புனல் ஒன்றேயிருக்கிறது என்றனர்; கொள்ளேம் மேல், இடை கொழும் இந்த இளநீர் தருக என்கின்றார் - (நாம் குளத்தைக்) கொள்ளோம் மேலிடத்தைக்கொண்டுள்ள இவ்விளநீரைத் தருக என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எனறு.

(வி-து.) வந்தார் - முற்றெச்சி. மாற்றுவும் - உறு துவைவினைவிஞ்சி. ஆற்றுவெனப்பிரித்தலுமமைபி. மெலிடைக்காள்நாம் இளநீர் - உயர்ந்த (தெங்கி) இடமாக இருக்கும் இளநீர். உளம் நீர்த்தாகம் - உள்ளத்தின் குணமாகிய விரகதாகம். குளம் - நெற்றி; அது சிவ்வாகுபெயராய் முகத்தை யுணர்த்திற்றெனக்கொண்டு, வடமொழியில் முகமென்பதற்கு வாய் எனவும் பொருளுண்மையின், வாய்நீருண்டெனத் தலைவிசுடரத் தலைவர் அதர நீர்ப்பாள்மொன்றே விழையேம், இடைமேலுள்ள இளநீரும் (தனமும்) தருக என்றொளிலும் தக்கதே. குளநீர் - வெல்லம் அல்லது சர்க்கரைகலந்த நீருமாம். இதில் (நீர்த்தாகம் உளம்) ஆற்றின் மிக்க நீருதவ்வெண்டுமென, ஆற்றுகின்ற குளநீரொன்றே யுளதென்றதொருநயமும், பானகமென்பபெயரது நீர்த்தாகத்தை அறப்போக்காதாகலின் இளநீர் தருக என்றதொருநயமுங் காண்க.

சருக

மெய்நீரொற்றிவாணரிவர்வெம்மையுளநீர்வேண்டுமென்ற

ரநீரினைநீர் தண்ணீர் தானருந்தலாகாதோவென்றேன்

முந்நீர்தனையையனையீரிம்முதுநீருண்டுதலைக்கேறி

நிநீர்காண்டியென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) மெய் நீர் ஒத்தி வாணர் இவர் வெம்மை உள நீர் வேண்டும் என்றார்—உண்மை நிலைமையாய்த் த ஒத்தி நிவாசராகிய இவர் வெம்மையுள்ள நீர்வேண்டும் என்றனர் ; அ நீர் இலை நீர் தண்ணீர் அருந்தல் அகாதோ ஏன் தீமன் — அம்மெத்தினிலீலை தேவரீர் குளிர்ந்த நீரருந்தல் ஒவ்வாதோ ? என்றனர் ; முந்நீர் தனையை அனையாய் இ முடிநீர் உண்டு தலைக்கு ஏறிற்று — பாற்கடலின் மெல்லியாகிய இலக்குமியை நிகர்த்தவளே ! இப்பழைய நீரு ன்னநீர் கொடுத்திட்டு ; இ நீர் வாணடி என்னும்படி — இப்பீரை கொக்குவா யாக என்னின்றனர் ; ஏற கொடு இது என் ? எ-று.

(வி-து.) இம்முடிநீருவாழி -லைக்கு ஏறிற்று என்பது இப்பழையநீரை நமது சடையாற் பருகப்பட்டி ~~தலைக்கு~~ தலைப்பா ரமாயிற்று ; நின் புதுநீரால் யாதுவினாவாக்கம் வெவாவும் ; இம்மிக்க தண்ணீர் ம்பால் தலைக்கு மஞ்சி யிருக்கின்றது நீ தரவேண்டியதில்லை யெனவும் பொருள்பட்டு நின்றுது. யாம் வெம்மையுள்ளோம், இது தளகாலமாயிருத்தலின் நீர் ம்மை விரும்பு மென்ற தலைவர் கூறினாராகத் தலைவி அவ்வெம்மை நீர்மையிலீலை, தண்ணிய நீர்மையே உமது நீர்மையாலும், உம்மையறுபவித்தல் பொருந்தாதுபோ லும் என்னலும் ; இன்னவர் முந்நீர் தனையையானை குந்நீர்மையையுடையாய் ! இக்கிலகை யறுபவித்துக்கொண்டு தலையிற் குடியிருக்கிறது ; இவ் விலைமையொக்க கொடு இசைத்தனரென்னலுமாம். அன்றி நும்பால் யாம் காத லுள்ளோம் நீர் விருப்பமுடைய வெம்மைக் கருத்தால் ' வெம்மையுள்ள நீர்வே ண்டும், என்று தலைவர்தவறு, அக்குறிப்பணராது வெம்மையுள்ள நீர் நம்பா லுள்ள நீர் வேண்டிமென் னாகத் தலைவியுட்கொண்டு, அந்நிலிலை, நும்பக்கல் தண்ணீர்தான் உள்ளது, அ அருந்தலாகிய என்றாளாக ; பெண்ணே ! நீ கூறிய முதியபுணர்வளும் நலையிற் குடியேறியதா டவுமும், (அதுபற்றி ஓர் னும் நாம் கூறித்திலும், யாம் கூறிய இக்குறிப்பு மெருள்வது, அப்பொ டுமே தீய்த்ததியென்றொன்றும் ; திகாலத்தில் வெம்மைத்தன்மையுள்ள லாகிய துணங்கல் வேண்டிமென்று விளம்பி, அத்தனங்க ளளிக்கத்தக்கவளே னத் குறிப்பிற் பொருள்பட இலக்குமியையாயெனக் கூறினாரென்றும் ; வெம் மையுள்ள நீர்வேண்டும், அல்லது விருப்பமுள்ள நீர்வேண்டும் என்றாரென வும் திகாடலுமாம். தனஞ்சுட்டுங்கால் வெம்மைநீருள்ளவெனப் பதங்களை மாற்றுக. வெம்மை - வெம்பர், விருப்பம். நீர் - சலம், நீர்மை (தன்மை.) முந்நீர் - ஆக்கல் காத்தல் அழித்தவென்னும் மூன்று நீர்மையுடைய கடல் ; பண்பாடுபெயர். தனம் திகாலத்தில் வெம்மைதருவது * “வாவியுறை நீரும் வடநிழலும் பரவகமு - மேவனைய கண்ணு ரிளமுலையு - மோவியமே, மென்சீத காலத்து வெம்மைதரும் வெம்மைதனி - லின்பாருஞ் சீதளமா மே” என்பதனும் அறிக.

கருந

சீலஞ்சேர்ந்தவொற்றியுளீர்சிறிதாம்பஞ்சகாலத்தும்
கோலஞ்சார்ந்துபிச்சைகொள்குறித்துவருவீரென்னென்றேன்
காலம்போதும்வார்த்தைநிற்குங்கண்டாபிதுசொற்கடனுமோ
வேலங்குழலாயென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) சீலம் வேந்த ஒற்றி உளீர் சிறிது ஆம் பஞ்சகாலத்தும்—ஒருக் கம் அமைந்துள்ள ஒற்றி கரவானோ! சிறுமை தரத்தக்கதாகும் இவ்வறிகடகாலத்தும்; பிச்சை கொள்குறித்து கோலம் சார்ந்து வருவீர் என் தீன், மேன் — பிச்சைகொள்ள வந்தேசித்துக் காளம் மேளமுதலிய அலங்கார சின்னம்வாய்ந்து வருகின்றீர் எதென்னே என்றனை; ஏலம் குழலாய் — மயிர்ச்சார்பணிந்த கூந்தலையுடையாய்!; காலம் போதும் வார்த்தை நிற்கும்— இவ்வறிகடகாலம் சன்னாஹிற் சிசையும் நீ கூறிய வார்த்தையொன்றே பன் னாணிற்கும்; இது சொல் கடனுமோ என்கின்றும்—இங்ஙனங் கூறுவது மா பாமோ? என்கின்றார்; ஏடி சேடி இது என்? ஏ-ஹ.

(வி-து.) வருஷச்சிரம வொழுக்கமிருந்த நகரென்பாள், 'சீலஞ்சேர்ந்த வொற்றி' என்றும், வாஜேர்க்கும் சிறப்பொம் பூசனைசெல்லாத சிறுவிலைக் காலமென்பாள், 'சிறிதாம்பஞ்சமென்றும்', மந்தைக் காலத்து வந்தால் வாய் த்தது உதவல்கடும், யாரும் வறுமைப்படும் இக்காலத்து வந்து வருத்து வது மாண்பல்லவே என்பாள், 'பஞ்சகாலத்தும்' என்றும், பிச்சைக்கெழுந் தற்றும் உமக்கு இக்காள முதலியவை எற்றிற்கென்பாள், 'கோலஞ்சார்ந்து வருவீர்' என்றும் கூறினார்களின்; இறைவர் நக்கையே! எவரு மிடுதற் குரிய ஏனைக்காலத்துப் பிசைத்திடாதொழியினும் டஞ்சகாலத்து இயன்ற வரை பரிந்து இடவேண்டியது பண்பேயாகவும், அவ்வாறு இடாமல் இழித் துரைத்தவள்ளும் இகழ்ச்சி மென்சை குழுவென்பார், 'வார்த்தைநிற்கும்' என்றும்; எமது சின்னங்களைப்பற்றி யிகழ்வது முறையோ வென்பார், 'இது சொல்கடனுமோ?' எனவும் கூறினான்பது. ஏற்பதற்குச் சின்னம் வேண் டிவதில்லையென்றதை * "நச்சரவம் பூண்டதில்லை நாதனோ தேவரீர் - பிச்சை யெடுத்த னுண்ணப் புறப்பட்டி—முச்சிதமாங், காளமேன் குஞ்சரமேன் கார்க் கடல்போற் றுள்முழங்கு—மோமேன் ராஜாங்க மேன்." என்ற நிற்காஸ்துதிச் செய்யுளானும் உணர்க. பஞ்சகாலத்து உமது கோலஞ்சார்ந்து ஏனப்பிரித் துரைத்தலுயாம். கோலம் பிசுநாடனகோலம் என்பதும் ஒன்று. வருவீர் காலமய்க்கு. கண்டாய் முன்னிலையசை; குறித்து ஆய்வாயெனினும் டொ ருந்தும்.

கரு

ஊற்றார் சடையீரொற்றியுளீர்நூநிரக்கத்துணிவுற்றீர்
நீற்றால்விளங்குந்திருமேனிகேர்நிங்கிளைத்தீர்நீரென்றேன்
சொற்றலினைத்தேமன் துமதுசொல்லாலினைத்தேமின்றினிநா
மேற்றலிகழுவேயென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) ஊற்று ஆர் சடையீர் ஒற்றியுளிர் ஊர் ஊர் இரக்க துணிவு உற்றீர் — கங்கையார்ந்த சடையீர்! ஒற்றியுள்ளவரே! ஊர்தோறும் பிசைகெய்க்கெழுதுணிவுகொண்டீர் (அதனுல்); நீர் நீற்றால் விளங்கும் திருமேனி நேர்ந்து இளைத்தீர் என்றேன்—தேவரீ! விபுசியால் விளங்குகின்ற திருமேனி மெலிந்து இளைத்திராயினீர் என்றான்; சோற்றால் இளைத்தேம் என்று இன்று உனது சொல்லால் இளைத்தோம்—மங்கையே! நாம் சோற்றினாலிளைத்தோமல்ல இன்று உனது மொழியாலேயே இளைத்தோம்; இனி நாம் மெற்றால் இதுதான் என்கின்றார் — இனி (உன்னிடம்) நாம் ஏற்கில் (அது மிக) இழிவே என்கின்றனர்; எம் சேடி இது என்? என்று.

(வி-து.) ஊற்று - சுரப்பு; இது தொழிலாகுபெயராய்த் கங்கையை உணர்த்திற்று. ஆர் - ஆத்தியுமாம். இரப்போர்க்கு ஈவது தனமுடையார் இயல்பெனவுரைராது நீ என்னினமையின், உன்சொல்லே உம்மை மெலிவித்ததென்றது, 'சொல்லாலிளைத்தோம்' என்றும்; சீபெருந்தகை முடைமையின் அஞ்சாது அசுதியாகி அகந்தையாளாயினான் உன்னிடம் ஏற்கத்தக்காதென்பார், 'ஏற்றலெிகழுவே' என்று அறிஞர். ஆன்று சோற்றால் நேர்த்தோம், இன்று நின்று சொல்லாலே இளைத்தோம் மாயினம் என்றாரென அவள்கூறிய வாங்கியத்தையே இருகூறுக்கியுரைத்தலும் ஒன்று. சொல்லாவது ஊர் இரக்கத்துணிவுற்றீர் அகற்றல் திருமேனி நேர்த்தினைத்தீர் என்றது. இங்கு - அரை.

சுருகு

நீரைவிழுங்குஞ்சடையுடையீர் ஊறுதடக்குநீற்றீர்
தேரைவிழுங்கும்பாடுவெய்தெய்துநீர் கங்கைக்குளொன்றுளது
காரைவிழுங்குமெனதுபசுக்கரின்தேரைநீர் தேரை
நீர்விழுங்குமென்கி றுறிநதுநீர் சேடிவென்னை.

(இ-ள்.) நீரைவிடும் சடையுடையீர் - கங்கையை அடக்கிய சடை முடியுடையீர்! நீ ஊறுத் தேரைவிழுங்கும்பாடுவெய்து உளது என்றேன்—நீவி! சேலுத்தும் படியுதல்பேரை விடும் ஏற்கத்தக்க மூடொன்று உமக்குளது என்றான்; செந்நீர் கலைச்சுள்—மென்மை! காரைச்சுச்செறிவிடையுடைய சிறுது ஆடைக்குள்; காரை விழுங்கும் எழுது பசுக்கரியின் தேரைநீர் தேரை நர விழுங்கும். ஒன்று உளது என்கின்றார்—மேகத்தையும் உவமையில் வென்ற சிறமுடைய எழுது பசுவினது கன்றின் தேரையும் நீரினுலையும் தேரையையும் பிளவுபட விழுங்குத்தகைது ஒன்றிருக்குது என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? என்று.

(வி-து.) நீரை விழுங்கலாவது - அதனை உட்கொள்ளுதல். காரை விழுங்கலாவது - அதனிறத்தைத் தனதுநிறத்துக்குள்ளாக்குதல். ஒன்று என்பது - நிறம்புத்தை; அது பாம்புபேரவின் தமது பசுவாகிய திருமாலின் புத்திர னான மம்மதனது தேராகிய தென்றலையும் தவளையையும் விழுங்குமென்ற மெய்க். அது மாடு போன்றும் தேரை விழுங்குமெனத் தலைவி ஒன்றுகூறத்

தலைவர் எதிராக இரண்டு கூறி என்னியவாறு. நீருருந்தேர் என்பதற்குக் கடல்குழந்தபுவித்தேர் எனலுமாம் சிவபெருமான் புவித்தேர் ஊர்ந்தது திரி புரதகனகாலத்தில். கருக

பொன்னேர்மணிமன் றுடையீர்நீர்புரிந்ததெதுவெம்புடையென்றே
னின்னேயுரைத்தற்கஞ்சுதுமென்றரென்னென்றேனியம்புதுமேன்
மின்னேநினதுநடைப்பகையாமிருகம்பறவைதமைக்குறிக்கு
மென்னேயுரைப்பதென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) பொன் நேர் மணி மன்று உடையீர்—பொன்னுலாகிய ஒத்த அழகிய அம்பலத்தையுடையீரே!; எம்புடை நீர் புரிந்துது எது என்போன்— எம்மிடத்து நீர்விருப்பியது யாது கூறும் என்றான்; இன்னே உரைத்தற்கு அஞ்சுதம் என்றார் என்னேனே—பெண்ணே! இங்கு அதனை உரைத்தற்கு அஞ்சுவே மென்றான்; அதுதான் யாது கூறுவீரென்றான்; மின்னே இயம் புதுமேல் - மின்போல்பவளேயாம் இயம்புவமாயின்; நினது நடை பகையாம் மிருகம் பறவை தமை குறிக்கும்—நினது நடையின் பகையாகிய மிருகத்தின் பெயரும் பறவையின்பெயருமே சுட்டும்; என்னே உரைப்பது என்கின்றார்— (இதுவன்றி) வேறு எதை யாமுரைப்பது என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) பொன் ஏர் மணிமன்று எனப்பிரித்துப் பொருள்கோடலுமாம். நடைப்பகை மிருகம் - பெண்யானை (பிடி); நடைப்பகைப்பறவை - அன்னம்; எனவே, பிடிநடை அன்னநடையே யாம்விரும்பினது என்றவாறு. அன்றி, இருபதங்களையும் ஒன்றுசுட்டிப் பிடியன்னமே வேண்டினது என்றலுமாம். நடையை வேண்டினமை குறிக்கில் நீ வைவைகொல்லோ வென்னும் ஆச்சிசுடையே மென்பார், 'உரைத்தற்கஞ்சுதம்' என்றார். கருக

அடையார்புரஞ்செற்றம்பலத்தேயாமுழகீரென்பதிற்றுக்
கடையாமுடலின்மலையொண்டுகரமொன்றினிலம்புதுமேன்றே
னுடையாத்தலைமேற்றலையாகவுன்கையீரஞ்ஞானுகோண்ட
திடையாவனைக்கேயென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) அடையார்புரம் செற்று அம்பலத்தே ஆகும் அழகிர்—பலகவர் களுடைய திரிபுரங்களை யழித்துச் சிற்சபையிலே திருநீருத்தம்புரிந்தருள் கின்ற அதிகந்தாரே!; என் பதிற்று கடை ஆம் உடலின் தலை கரம் ஒன்றி னில் கொண்டார் அற்புதம் என்றேன்—எண்ணப்படுகின்ற தசப்பிரமர்களு டைய உடல்களுள் முடிவினதாகிய உடலினது தலையை ஒருகரத்திற்கொண் டார் ஈதாச்சரியமென்றான்; உடையாது ஆக இடையா வளைக்கு தலைமேற்றலை உன்கை ஈராஞ்ஞாறு கொண்டது (அற்புதம்) என்கின்றார்— உடையாது அமையும்படி பின்னிடையாத வளைகளின் பாதுகாப்புப் பெருநட்டுத் தலைமேற் றலையை உன்கைகளொவ்வொன்றும் ஆயிரங்கொண்டது ஈதாச்சரியம் என் கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) பிரமதேவர் புதல்வராய் அவர்க்குக் கீழமைந்து அவார்தர
 சிறுவுழிக்குக் காரணராயுள்ள மரீசி அத்திரி ஆங்கிரசர் புலத்தியர் புலகர்
 கிரது ஈசுஷர் கர்த்தமர் காசிபர் என்னும் நவப்பிரமர்களுடலம் மத்தியப்
 பிரளயங்களில் அழிவுற்றனவாகப் பிரமதேவ ருடலமொன்றே அவராயுள்முடி
 வாகிய பிராகிருதப்பிரளய மளவும் நிற்பதென்பாள், 'பதிற்றில் கடையா
 முட்டல்' என்றும், அத்தகைய வுடற்றலை கரமொன்றினிற் கொண்டமை வியப்
 பென்பாள், 'அற்புதமென்றும், கூறினாளாகலின்; இறைவரும், நின்வனைகள்
 கரத்திலுணியப்பட்டு முன்னிற்பனவென்பார், 'இடையாவனை, என்றும், அவை
 உடையாதம்மயக் கங்கணமணிந்ததென்பார், 'உடையாதாகத்தலைமேற்றலை
 கொண்டது, என்றும், உன்கை நானுளும் நவநவமாக அணியப்பட்டன மிகப்
 பலவென்பார், 'ஈசுரஞ்ஞாறு, என்றும் கூறினார் என்க. இவண்கூறிய
 மரீசியாதிய நவப்பிரமர்களுள் புலகர் கர்த்தமர் காசிபரென்றும் மூவரை
 நீக்கிப் பிறகு வசிட்டர் நாரதன்னைபவரைக் கோடலும் புராணசித்தம். எண்-
 செய்ப்பாட்டு வினைப்படுவிருதியும் அகரச்சாரியையும் தொக்க வினைத்தொ
 கை. பதிற்றென இற்றுச்சாரியைப்பெற்று ஏழனுருபு பெறுதலின்ற பத்தென்
 னும் என பிரமர்பதினமரையு முணர்த்தலின் எண்ணுகுபெயர். உடையா-
 னுதெட்ட வினையெச்சம். கங்கணமென்பது - தலைக்கூட்டமெனவும் பிறி
 தொருபொருள்பயத்தலின் 'தலைமேற்றலை, என்றார். கம் - தலை. கணம் -
 கூட்டம். ஒருகரத்தில் ஒருடற்றலை கொண்டார் என்றதற்கெதிராக உள்
 ஒவ்வொருகைகளும் தலைக்கூட்டம் ஆயிரங்கொண்டதெனப் பதித்தவாறு.
 ஆயிரம் கூண்டு அளவிண்மைப் பொருட்டு. * "வேதாயாவையுமளிப்ப மேனாட்-
 டெரிந்தருள் பதினமராகுஞ் சீர்கெழுமரார்" என்பதும் தூற்றுணிபாக
 லால், பிரமதேவரை ஒருவராகக்கொள்ளாது அவர் புதல்வரூள் நவப்பிர
 மார்க்களாகக் கொள்ளப்பட்டவரோடு அவரல்லாத வேறொருவரை உடன்
 கூட்டித் தசப்பிரமர் என்பதும் உண்டு. இவ்வாறுகொள்ளின் பதிற்றினது
 கடையாம் உடலென்க. பதிற்றினதுகடை - பதிற்றுக்கு அப்பாற்பட்டது.
 கடை - முடிவு.

கருஅ

தேவர்க்கரியவானந்தத்திருத்தாண்டவஞ்செய்பெருமரீனர்
 வேமக்குகுக்குகுவுணிவேணியுடையீராமென்றேன்
 தாவக்குகுக்குகுக்குத்தாமேயைந்துவிளங்கவணி
 யேவற்குணத்தாயென்கின்றிதுதான்சேடியென்னே.

(இ-ள்.) தேவர்க்கு அரிய ஆனந்தம் திருத்தாண்டவம் செய் பெருமான்
 — தேவர்க்கும் காண்டற்கரிய ஆனந்தத்திருநடைத்தைப்புரிந்தருளும் தலை
 வரோ; நீர்மேவ குக்குக்குகு அணிவேணி உடையீர் ஆம் என்றேன்—தேவ
 நீர் நிஷுபெற அறுகு அணியும் சடையுடையீர்போலும் என்றான்; தாவு
 அக்குக்குக்குக்கு ஐந்து விளங்க அணிவவல் குணத்தாய் என்கின்றார் —

நீளுகின்ற அந்த குகுக்குகுக்குகு ஐந்துவிளக்க அணியும் பெருமைக்குடை
தையுடையாய் நீ என்கின்றனார் ;—ஏழி சேழி இது என் ? எ-று..

(வி-து.) ஆறு+கு—அறுகு என்றாகி அறுகப் புல்லையும், எட்டு + கு -
இவ்விரண்டும்+கு, ஒருதொடராக நாலு குகு வென்றாகிக், கூந்தலையும் உணர்,
திரின்றன. குகு வெண்பதற்குச் சந்திரதரிசனமில்லாதது என்பதுபொருள்.
* “கூடினமா வாசைபதி னுன்கிறுதிக் கூறுதணித் — கூடும்மதற் குகு”
குகு.” என்றதும் இப்பொருள்பற்றிய யாக்கலில் குகு வெண்பது நன்றாக
ருடையதெனப் பொருள்பட்டு, நீருதலோடு தொங்குதலையுடைய குகு
விசேஷிதமையால் கூந்தலைக் குதப்பின் உணர்த்தித்தென்க. தாலு
நீருதல். நாலுதல் - தொங்குதல். ஐந்துவிளக்கவணியில் - முடி கொண்
சுருள் குழல் பணிச்சையெனவும் ஐவலை மயிர்முடியமைய அலங்கரி
தலைவி அறுகு அணி வணியுடைப் பொருளாகலில், தலைவர் யாப்
தனியாக அமைந்த அறுகு அணிந்துள்ளேன் ; நீ இரு+கு, ஒருங்கு சேர்
வாகிய நாலுக்கு ஐந்துவிளக்க அணிந்துள்ளாய் அதனினும் இது வியப்ப
என்கின்றொன்பது நயம். ஏவலென்பது அதற்குரிய வியமென்னும்
யாயப் பெயரின்மேற்று. வியங்கோளெனவும் பெயருண்மையின் வி
கோள்சொல்லும் குணமுடையாயெனினும் இருக்காது. வியம் - பெரு
விரிவு. இலி, எட்டென்னும் எண்ணெக்குறித்துக் அகரவெழுத்துச் சட்ட
பொருள்படவந்து குணவாய் புணருங்கால் கரமரட்டிக்க அங்கு என்ற
சங்கவனையல்கண் புணர்த்தித்தெனவும், என்னு - கரடியெனக்கொள்ளி, இ
கரடியின் பற்களாலாகிய ஐந்து ஆடரல் தடை புணர்த்தித்தெனவும் கோட
மாம். சிங்களமுதலிய பேயங்கண் அழுக்காமைபென வழங்கும் ஒர்வகை
ஆமையின் ஒங்கு, சங்கு, புலங்கமாதியவற்றால் மகனையாதிய அணிகளையுட
மாறுபோலக் கரடிப் பற்களாலும் சிலவளிகளியபற்றுவதுண்டென்பது
சித்தம். நாம் ஏ - அசைபன் ; அசைகள்ளென்னும் பொருள்பட நிஜ
தெனலும் ஒன்று.

கொன்றைச்சுடையீர் கொடுங்கோளுர் குறித்தர் வருதீர்க்கஞ்சவல்யா
னொன்றப்பெருங்கோளான் மீது முரைப்பாருண்டென்றுணர்ந்தென்றேன்
நன்றப்படியேற்கோளிலியாகருமுடையேநங்காய்நீ
யின்றச்சுதலென்னென்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னேய.

(இ-ள்.) கொன்றை சுடையீர் கொடுங்கோளுர் குறித்தர் — கொன்றை,
குடிய சடாமகுடமுடையீர் நீவிர் கொடுங்கோளுரைக் குறிப்பிடமாகக் குறி
தீர் (ஆகையால் ; என்மீதும் பெரு கோள் ஒன்ற உணர்ப்பார் உண்டி என்
உணர்ந்து யான் வருதற்கு அஞ்சவல் என்றேன் — என்னிடத்தும் பெரிய
தொரு குற்றம் பொருந்தும்படி உணர்ப்பவர் ஆங்கு உளராவ ஞெறுணர்ந்து
(யான் குறிவயின்) வர அஞ்சுகிறேன் என்றனை ; நங்காய் நன்று அப்படி

மேல் கோளிலி ஐம் நகரும் உடையேம் — பெண்மணியே ! நல்லது அங்ஙன மாயின் நாம் கோளிலியென்னும் நகருமுடையேம் ; நீ இன்று அச்சமல் என்கின்றார் — நீ என் (அக்குறியின் வரலாம்) இன்று அச்சமுறுதல் யாது க்கு ? என்கின்றனர் ; ஏழ் சேடி இது என் ? எ-று.

(நி-து.) கொன்றை மாலையையுணர்த்தலின் இருமடியாகுபெயர். தலை பர் தம்மூர் கொடுங்கோனார் என்று குறிக்கத், தலைவி கொடிய கோளுகாக்கு மூண்டுப் பெருள்காண்டு, என் கரவறிந்து அலர்வாழ்ந்துவார் டார் அங்குள ராவென்று வருதற்கு அஞ்சுகின்றேன் என்றவழி ; நாம் கோளில்யாகிய நகருமுடையேம் ஆங்கணுகலா மென்று தேற்றியவாறு, கொடுங்கோனார் - மலைநாட்டில் திருவஞ்சைக்களத்தையடுத்ததலம். கோளில் - கோளுட்குத் தலங்ஊர் ஒன்று.

கக0

புரியுஞ்சடைவீரமரந்திரமூர்புலியூரெனிலென்போல்வார்ப்பு
முரியும்புலித்தோலுடையீர்போலுதுதங்கியதுமோவென்றேன்
திரியும்புலியூரென்றுநின்போற்றெரிவையரைக்கண்டிடிப்பயந்தே
யிரியும்புலியூரென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேய.

(இ-ள்.) புரியும் சடைவீர—முறுக்கேறிய சடையைமுடையீரே ! அமரந்தி மம் ஊர் புலியூர் எனில்—நீர் வசக்குமூர் புலியூராயின் ; உரியும் புலி தோல் உடையீர்போல் உறுதற்கு எம் போல்வார்க்கும் இயலுமோ என் றேன்—உம்மால் உரிக்கப்படும் புலித்தோலை உடையாகத்தரித்த உம்மைப் போல (அவ்வூரில்வாழ்) அடைதற்கு எம்போல்வார்க்கும் கூடுமோ ? என்ற னன் ; திரியும் புல ஊர் அன்று—மாதே ! காட்டிற்றிரியும் புலிகள் பலவா ழும் ஊரல்ல ; நின்போல் தெரிவையரை கண்டிடிப் பயந்தே இரியும் புலி ஊர் என்கின்றார்—நினைப்போன்ற மங்கையரைக் கண்டால் அஞ்சி அகன் றோமும் ஒழைப்புலிவாழும் ஊரே அது என்கின்றனர் ; ஏழ் சேடி இது என் ? எ-று.

(நி-து) புலியூர் - சிதம்பரம், புலிகள் பல்வாழ்மூரில் புலியைக்கொள் றுரித்துத்தரித்த நீர் வாழ இயலும், யாம் வரவுமியலுமோ ? என்று குறியி டஞ்சேறற் கஞ்சிய தலைவியைத்தேற்றியபடி. தவத்திற்கு மங்கையர் பார் வையுங் கூடாதென்பதால், 'தெரிவையரைக் கண்டிடிப் பயந்து இரியும்புலி' என்றார்.* நன்மதிப் புலியென்றது வியாக்கிரபாத முனிவரை.

ககக

தெவ்வூர்பொடிக்குஞ்சிறுகையித்தேவர்தமைநானீரிருத்த
லெவ்வூரென்றேனகைத்தணங்கேயமூர்நாலாரென்றர்பின்
னவ்வூர்த்தொகையினிருத்தலரிதாமென்றேன்மற்றதிலொவ்வூ
ரிவ்வூரெடுத்தாயென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேய.

(இ-ள்.) தெவ் ஊர் பொடிக்கும் சிறுகை இத்தேவர்தமை நான் நீர் இருத்தல் எவ்வூர் என்றேன்—பகைவர் ஊரை நீறுபடுத்தும் புன்னகையை யுடைய இந்தத் தேவரை நான் நீரிருத்தல் எந்தவூரிலென்றான் ; நகைத்து

ஓங்குஞ்சடையீர் நெல்வாயிலுடையே மென்றிருடையீரேம்
 றாங்கும்புகழ் தும்மிடைச்சிறுமைசார்ந்ததெவனீர் சாற்றுமென்றே
 னேங்கும்படி தும்மிடைச்சிறுமையெய்திற்றலதீண்டெமக்கின்று
 லீங்குங்காண்டிரென்கின்றிரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) ஓங்கும் சடையீர் நெல்வாயில் உடையேம் என்றீர்—(மகுட
 மாக) மேனியிர்ந்த சடையினையுடையீரே! திருநெல்வாயிலே உடையோம்-என்
 றீர்; உடையீரேல் புகழ் தாங்கும் தும் இடை சிறுமை சார்ந்தது எவன் நீர்
 சாற்றும் என்றேன்—(நெல்வாயிலே) உடையீரானால் புகழ்வினைக்கொண்டுள்ள
 தும்மிடத்து (இப்பிணையேற்கும்) குறைவு எய்தியது உதுபற்றி நீர் கூறு
 வீர் என்றான்; ஏங்கும்படி தும் இடை சிறுமை எய்திற்று அலது ஈண்டு
 எமக்கு இன்று—(சுண்டேர்) கூலங்கும்படி துமது இடையிலேயே நொய்மை
 அடைந்துள்ளதல்லது ஈங்கெமக்கு ஒன்றும் அடைந்திலது; ஈங்கும் காண்டிர்
 என்கின்றார்—(வேண்டில் பிணையுக்குவந்த) இவ்விடத்தும் (எம்மிடைமெலிவில்
 லாமையைக்) காணுதிர் என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) நெல்வாயிலென்பது ஒருதலும். இம்மொழி நெல்லையுடையவாயி
 லெனவும், நெல்லையாய்ந்த இல்லமெனவும், நெல்லீட்டுதற்குரிய எதுவெனவும்
 பொருள்பட்டுநின்றலின், இங்ஙனம் நெல்லின் பெருக்கமுடைய தும்மிடைச்
 சிறுமையெய்தவோண்டுவதில்லையே யென்றாளாகலின், இறைவா எம்மிடைச்
 சிறுமையிலலை, தும்மிடையே சிறுமையுள்ளதென எதிரியம்பியபடி. இடைச்
 சிறுமை - இடைக்கண் சிறுமை. இடை—இடம், துசப்பு. சிறுமை = வறுமை,
 நலன்மை, ஏங்குதல் - இத்தனபாரத்தால் இந்துசப்பு இறுங்கொல்லோ வென
 க்கவலுதல். ஏல் - எனினென்பதன் மருஉ. ஆல் - அகை. வாயில் - ஏது. ()

இங்கிதமலை உரை முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

